

การคัดเลือกนักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล

นางสาวรรรรยา บุญกลิ่น

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต

สาขาวิชานิติศาสตร์

คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2555

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)

เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)

are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

CASTING FOR STAGE MUSICALS

MISS RANRAYA BOONGLUN

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts (Communication Arts) Program in Communication Arts

Faculty of Communications Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2012

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การคัดเลือกนักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล
โดย	นางสาวรรรรยา บุญกลิ่น
สาขาวิชา	นิเทศศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	รองศาสตราจารย์ ธีรนนท์ อนวัชศิริวงศ์

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจ

.....คณบดีคณะนิเทศศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ดวงกมล ชาติประเสริฐ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร. จิรยุทธ์ สิ้นธุพันธุ์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ ธีรนนท์ อนวัชศิริวงศ์)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(อาจารย์ กิตติศักดิ์ สุวรรณโภคิน)

รรรรยา บุญกัลณ์: การคัดเลือกนักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล.(CASTING FOR STAGE MUSICALS) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รศ.ถิรพันธ์ อนุวัชศิริวงศ์, 208 หน้า.

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการและปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงนำนักแสดงประกอบ และคณะผู้แสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่ แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) บุคคลที่เกี่ยวข้องในการคัดเลือก นักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล อันได้แก่ ผู้ควบคุมการผลิต ผู้เขียนบท ผู้กำกับการแสดง ผู้ช่วยผู้กำกับการ แสดง ทีมคัดเลือกนักแสดง นักแสดงนำ นักแสดงประกอบ และคณะผู้แสดงจากบริษัทผู้ผลิตละครเวทีประเภท มิวสิคัล ทั้งหมด 10 บริษัท จำนวน 21 คน ประกอบกับเอกสารที่เกี่ยวข้อง

ผลวิจัยมีดังต่อไปนี้ :-

1. กระบวนการในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจาก นวนิยาย สร้างจาก บทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์ ได้แก่ 1.1การวางแผนงาน ซึ่งจะทำให้ ทราบถึงรายละเอียดต่างๆ เช่น จุดมุ่งหมาย รูปแบบ แนวทางการนำเสนอของละคร รวมถึงการวางตัวนักแสดง ลักษณะของตัวละคร 1.2 การสรรหานักแสดง โดยการคัดสรรนักแสดงที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับความต้องการ ของเรื่องตามที่ได้วางแผนงานไว้ 1.3 การคัดเลือกนักแสดง จะต้องผ่านการคัดเลือก 3 ขั้นตอน คือ ความสามารถ ด้านการร้องเพลง ความสามารถด้านการแสดง และความสามารถด้านนาฏลีลา

2. ปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบในละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิ ยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่และสร้างจากละครบรอดเวย์ มีปัจจัยที่เข้ามามีบทบาท 2 ประการหลัก ดังนี้ 2.1 คุณลักษณะโดยรวมของนักแสดง ได้แก่ 2.1.1บุคลิกลักษณะของนักแสดง 2.1.2 ความสามารถด้าน การร้องเพลง และ/หรือ ด้านนาฏลีลา 2.1.3 ความสามารถด้านการแสดง 2.1.4 ความเป็นที่นิยมในสังคม 2.1.5 มีเวลาในการซ้อม 2.2 คุณลักษณะส่วนตัวของนักแสดง ได้แก่ 2.2.1 อุปนิสัย คือ มีความรับผิดชอบ มีวินัย มี ความตั้งใจ พุ่มเท อดทน เสียสละ และไม่ยึดติดกับตัวเอง 2.2.2 ทักษะที่ดีในการทำงานและทำงานร่วมกับ ผู้อื่นได้

3. กระบวนการและปัจจัยในการคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์นั้น มีกระบวนการที่เป็นไปในทิศทางเดียวกับการ คัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบ เพียงแต่ในส่วนของกระบวนการนั้นไม่ได้เน้นไปที่ขั้นตอนการสรรหา คณะผู้แสดง และในขณะเดียวกันในส่วนของปัจจัยในการคัดเลือกนั้น ความเป็นที่นิยมในสังคมของคณะผู้แสดง ก็ไม่ได้มีผลต่อการคัดเลือก นอกจากนี้ยังพบว่า คณะผู้แสดงส่วนใหญ่มีความสามารถครบทุกด้าน ทั้งด้านการ ร้องเพลง ด้านการแสดง และด้านนาฏลีลา เนื่องจากคณะผู้แสดงจะต้องมีหลายบทบาทในการแสดง รวมทั้ง จะต้องหมุนเวียนเป็นหลายตัวละครอีกด้วย

สาขาวิชา..... นิเทศศาสตร์.....

ลายมือชื่อ.....

ปีการศึกษา..... 2555.....

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....

##5484689028: MAJOR COMMUNICATION ARTS

KEYWORDS: CASTING /STAGE MUSICALS/

RANRAYA BOONGLUN: CASTING FOR STAGE MUSICALS.

ADVISOR: ASSOC.PROF THIRANAN ANAWAJSIRIWONGS, 208 pp.

This research is determine to study about processes and factors for casting stage musicals actors especially on leading actors, supporting actors and ensembles. As a researcher, I classified my samples into 3 groups which are ; 1) a stage musicals that was created from novel ; 2) a stage musicals which was a new creation for each occasion; 3) a stage musicals which was created from a Broadway play script by using content analysis from in-depth interview, those who are related to casting for stage musicals such as Production Manager, Screenwriter, Director, Assistant Director, Casting Team, actors and ensembles from Stage Musical Producer Company for 10 companies, 18 persons to support the involved documents.

The Result is as follows:

1. The procedure of casting leading roles, supporting roles for stage musicals which was created from novel , a new creation for each occasion, created from a Broadway play script are 1.1 To chart out a main direction and a presentation style of the show , presentation guideline including casting and characteristics of characters 1.2 Actor recruitment by recruiting actors who is qualified and fit in with the specified qualifications.1.3 to test the candidates' abilities of singing, acting and dance.

2. Factors used to cast leading roles and supporting roles for stage musicals which was created from novel , a new creation for each occasion, created from a Broadway play script are two great roles as follows 2.1 Overall Characteristics of actors that are 2.1.1 actors' personality 2.1.2 Singing and/or dancing ability 2.1.3 Acting ability 2.1.4 Social Popularity 2.1.5 Practice Time Availability 2.2 Person Characteristic of actors that are 2.2.1 habit, actors must be responsible, disciplined, determined, exertive, patient, devoted and must not be self-absorbed. 2.2.2 Good attitude to collaborate with other people.

3. About the ensembles, the process of casting is quite similar to leading actors and supporting actors for stage musicals which were created from novel, a new creation for each occasion, created from a Broadway play script but for procedures, they do not underscore actor recruitment. Meanwhile, factors used to cast do not depend on social popularity of actor team. However, in each performance, the ensembles have to play in many roles so they must have abilities to sing, act and dance.

Field of Study ...Communication Arts...

Student's Signature.....

Academic Year ...2012.....

Advisor's Signature.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะสำเร็จไปไม่ได้หากปราศจากความเมตตากรุณาและให้คำแนะนำจาก รองศาสตราจารย์ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ในการให้คำปรึกษาชี้แนะแนวทางในการทำงาน จนสามารถทำวิทยานิพนธ์ได้สำเร็จ ลุล่วงไปได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอาจารย์ ดร.จิริยุทธ์ สีนธุ์พันธ์ ประธานกรรมการสอบ สำหรับความเมตตาและคำแนะนำอันเป็นประโยชน์ พร้อมทั้งขอขอบพระคุณอาจารย์กิตติศักดิ์ สุวรรณโกสิน ที่ให้ความกรุณาสละเวลาอันมีค่าในการร่วมเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และให้ข้อเสนอแนะเป็นอย่างดี

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณ ผู้เขียนบท ผู้กำกับการแสดง ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง ผู้กำกับการร้อง ฝ่ายคัดเลือกนักแสดง นักแสดง และคณะผู้แสดง ทั้ง 21 ท่านที่กรุณาสละเวลาในการสัมภาษณ์และให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์ในการทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จไปได้ด้วยดี

ขอขอบคุณพ่อกับแม่ที่คอยให้การสนับสนุนในทุกๆ อย่างของชีวิตลูกจนประสบความสำเร็จในวันนี้ รักพ่อกับแม่มากๆ มากที่สุดในชีวิต และขอบคุณสมาชิกทุกคนในครอบครัวใหญ่ๆ ที่แสนอบอุ่นนี่ที่เป็นกำลังแรงใจที่ดีที่สุดเสมอมา

ขอบคุณเพื่อนๆ ร่วมประสบการณ์ทั้ง 11 คน ที่ใช้ชีวิตด้วยกันมาตลอดช่วงระยะเวลา 2 ปีในการเรียนปริญญาโท ที่คอยช่วยเหลือและให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ร่วมทุกข์ร่วมสุขด้วยกันมาดีใจที่เราได้โคจรมาเจอกัน รักทุกคนนะ

ขอบคุณพี่เดี่ยว จตุพร สุวรรณสุขุม สำหรับความช่วยเหลือ ในการติดต่อผู้ให้สัมภาษณ์หลายๆ ท่าน และทำให้ทุกอย่างราบรื่นไปได้ด้วยดี ขอขอบคุณจริงๆ ค่ะ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญภาพ.....	ณ

บทที่

1	บทนำ.....	1
	ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
	ปัญหาคำวิจัย.....	4
	วัตถุประสงค์.....	4
	ขอบเขตการวิจัย.....	5
	นิยามศัพท์.....	9
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	10
2	แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
	แนวคิดละครเพลง.....	11
	แนวคิดองค์ประกอบละครเวที.....	21
	แนวคิดการคัดเลือกนักแสดง.....	28
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	35
3	ระเบียบวิธีวิจัย.....	42
	วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	45
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	45
	การนำเสนอผลการวิจัย.....	45
4	ผลการวิจัย.....	46
	1.1 กระบวนการในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบในละครเวที ประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจาก	

บทที่	หน้า
บทละครที่แต่งขึ้นใหม่และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์	50
1.2 ปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบในละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์	77
2.1 กระบวนการในการคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์	113
2.2 ปัจจัยในการคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์	128
5 สรุปผลการวิจัย	136
อภิปรายผล	144
ข้อจำกัดในการวิจัย	149
ข้อเสนอแนะ	150
รายการอ้างอิง	151
ภาคผนวก	155
ภาคผนวก ก	156
ภาคผนวก ข	167
ภาคผนวก ค	202
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	208

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1	โปสเตอร์ละครเวทีเรื่องบัลลังก์เมฆ เดอะมิวสิคัล..... 54
2	ตัวละครนำในเรื่องบัลลังก์เมฆ เดอะมิวสิคัล ในวัยสาว..... 55
3	ตัวละครนำในเรื่องบัลลังก์เมฆ เดอะมิวสิคัล ในบทแม่ของลูกทั้ง 4 คน..... 55
4	ตัวละครนำในเรื่องบัลลังก์เมฆ เดอะมิวสิคัล ในบทสูงวัยจนลูกโตเป็นวัยรุ่นแล้ว..... 56
5	โปสเตอร์ละครเวทีเรื่องดรีมเกิร์ลส์..... 56
6	ดรีมเกิร์ลส์ ในรูปแบบของภาพยนตร์..... 57
7	โปสเตอร์ละครเวทีเรื่องแม่เบ๊ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล..... 59
8	“เมขลา” ตัวละครนำในเรื่องแม่เบ๊ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล..... 60
9	นักแสดงนำในเรื่องรัก 5-6 เล้า Fat the Musical? ณัฐฐาวีรนุช ทองมี และอนุสรณ์ มณีเทศ..... 61
10	โปสเตอร์ละครเวทีเรื่องรัก 5-6 เล้า Fat the Musical?..... 61
11	คุณปวันรัตน์ นาคสุริยะะ นักแสดงประกอบในละครเวทีเรื่องทวิภพ เดอะมิวสิคัล..... 62
12	นักแสดงประกอบเรื่องเดอะ เลเจนด์ ออฟ เร่ขายฝัน เฉลียง เดอะ มิวสิคัล..... 64
13	โปสเตอร์ละครเวทีเรื่องเดอะ เลเจนด์ ออฟ เร่ขายฝัน เฉลียง เดอะ มิวสิคัล..... 64
14	คุณดารณีนุช โพธิปิติ นักแสดงประกอบในละครเวที เรื่อง AF the Musical ตอนใจใจซึ้ง..... 65
15	นักแสดงในเรื่องดรีมเกิร์ลส์ ของละครบรอดเวย์ คนขวาสุด คือ เอฟพี ไวท์..... 78
16	นักแสดงนำในเรื่องดรีมเกิร์ลส์ ฉบับภาษาไทย คนกลาง คือ เอฟพี ไวท์..... 78
17	“เอฟพี ไวท์” ในแบบฉบับภาษาไทย (ซ้าย) และแบบฉบับละครบรอดเวย์ (ขวา)..... 79
18	อลิสซาเบธ สิทธิเจริญยศ นักแสดงนำในละครเรื่องปริศนา เดอะมิวสิคัล..... 80
19	หม่อมราชวงศ์กิริติ จากเรื่องข้างหลังภาพ รับบทโดย สุธาสินี พุทธินันท์..... 81
20	นักแสดงนำที่รับบท “ใจใจซึ้ง” ในละครเรื่องAF the Musical ตอนใจใจซึ้ง..... 83
21	บี พีระพัฒน์ เถรว่อง รับบท “แทนไท” ในละครเรื่องรักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล..... 84
22	กอล์ฟ พิชญะ นิธิไพศาลกุล รับบท “กานต์” ในละครเรื่องรักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล..... 84
23	“ไหมแก้ว” รับบทโดย จ๊ะจ๋า พริมรตา เดชอุดม..... 85
24	“เมขลา” รับบทโดยหญิง รฐา โพธิ์งาม..... 85

ภาพที่		หน้า
25	เซกิ โอเซกิ และธีรน้อย ณ หนองคาย นักแสดงนำในละครเวทีเรื่องคู่กรรม เดอะมิวสิคัล.....	90
26	ธีรน้อย ณ หนองคาย รับบท “อังศุมาลิน” ในเรื่องคู่กรรม เดอะมิวสิคัล.....	90
27	นักแสดงนำในละครเรื่องแม่นาค เดอะมิวสิคัล.....	91
28	โปสเตอร์ละครเวทีเรื่องมิสไซ่งอน.....	92
29	นักแสดงนำในละครเรื่องดรีมเกิร์ลส์ ฉบับบรอดเวย์.....	93
30	นักแสดงนำในละครเรื่องดรีมเกิร์ลส์ ฉบับภาษาไทย.....	93
31	ละครเรื่องเฟม เดอะมิวสิคัล.....	94
32	รัตเกล้า อามระดิษ และนรินทร์ ณ บางช้าง นักแสดงประกอบ ในเรื่องแม่นาค เดอะมิวสิคัล.....	96
33	รัตเกล้า อามระดิษ และญาณี ตราโมท รับบทเป็น แม่และพ่อ ของ “นาค” ในละครเรื่องแม่นาค เดอะมิวสิคัล.....	96
34	ปวันรัตน์ นาคสุริยะ (คนกลาง) นักแสดงประกอบในเรื่องเดอะ เลเจนด์ ออฟ เว่รชายฝัน เฉลียง เดอะ มิวสิคัล.....	98
35	มณีนุช เสมรสุต นักแสดงประกอบจากเรื่อง กว่าจะรักกันได้ สุนทรภรณ์ เดอะมิวสิคัล.....	98
36	พิษณุ นิมสกุล และคุณรัชพล แยมแสง กว่าจะรักกันได้ สุนทรภรณ์ เดอะมิวสิคัล.....	101
37	วันธงชัย อินทรวัตร, นิภาภรณ์ สฐิตินการ และณัฐพัชร์ วิพัศครตระกูล จากเรื่องหนึ่งในดวงใจ สุนทรภรณ์ เดอะ มิวสิคัล.....	101
38	โปสเตอร์ละครเรื่องเรยา เดอะมิวสิคัล รับบทโดย อารยา เอ ฮาเก็ต.....	104
39	ดารณีนุช โพธิปิติ นักแสดงประกอบเรื่อง AF the Musical ตอนใจใจซึ้ง.....	105
40	จิตติมา สุตสุนทร รับบท “วิภา” แม่ของนางเอก นักแสดงประกอบเรื่อง รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล.....	105
41	โทนี่ รากแก่น และคุณรมิตา มหาพฤกษ์พงศ์ (ยิปโซ) นักแสดงนำจาก เรื่องหลังคาแดง เดอะมิวสิคัล.....	110

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ความเคลื่อนไหวในแวดวงการแสดงเป็นไปอย่างตื่นตัว โดยเฉพาะละครเวทีเป็นที่สนใจและมีให้เห็นบ่อยขึ้นเหมือนเป็นอีกทางเลือกหนึ่งของศิลปะบันเทิงในประเทศไทย ซึ่งถือได้ว่าเป็นสิ่งที่ดีที่ทำให้เห็นถึงพัฒนาการศิลปะการแสดงและเปรียบเสมือนการเปิดทางให้เห็นถึงความหลากหลายของการแสดงอีกด้วย สังเกตได้จากการเปิดการแสดงของละครเวทีในปัจจุบัน

ตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. 2555 เป็นต้นมา ที่มีละครเวทีให้เลือกเข้าชมเกือบทุกเดือน เริ่มตั้งแต่เดือนมกราคม คือเรื่องหนึ่งในดวงใจ *สุนทราภรณ์ เดอะมิวสิคัล* เดือนมีนาคม คือเรื่อง *ปริศนา เดอะมิวสิคัล* เดือนเมษายน คือเรื่อง *เรื่องเล่าคืนเฝ้าผี* เดือนกรกฎาคม คือเรื่อง *หลังคาแดง เดอะมิวสิคัล* ส่วนในเดือนสิงหาคมมีด้วยกัน 3 เรื่อง คือ *DREAM GIRLS*, *รักจับใจ เดอะโรแมนติคมิวสิคัล* และ *รัก 5-6 เค้า Fat the Musical?* และในช่วงปลายเดือนกันยายนถึงต้นเดือนตุลาคม มีให้ชม 3 เรื่องเช่นกัน คือเรื่อง *กุหลาบสีเลือด*, *เรยา เดอะมิวสิคัล* และ *แม่เบีย The Erotic Art Musical* ต่อมาในเดือนพฤศจิกายน คือเรื่อง *โก๋หลังวัง เดอะมิวสิคัล* *รักนี่คือนิรันดร์* และเรื่อง *Miss Saigon* ส่วนในเดือนสุดท้ายธันวาคม ก็มีเรื่อง *ลำซิ่งชิงเกอร์*

สิ่งที่น่าสังเกตอย่างหนึ่งก็คือ สื่อบันเทิงประเภทอื่นก็หันมาให้ความสนใจในการผลิตละครเวทีออกมาเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ชมด้วยเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นวงการเพลงจากคลื่นวิทยุ วิทยุ 104.5 Fat Radio ที่หันมาทำละครเวทีประเภทมิวสิคัลเป็นครั้งแรก คือเรื่อง *รัก 5-6 เค้า Fat the Musical?* อีกทั้งค่ายหนังอย่าง GTH ก็กับละครเวทีเรื่องแรกของค่าย คือเรื่อง *ลำซิ่งชิงเกอร์* รวมไปถึง MangoTV สถานีข่าวบันเทิงโดยบริษัท เนชั่น บรอดแคสติ้ง คอร์ปอเรชั่น จำกัด

(มหาชน) หรือ NBC กับละครเวทีเรื่อง *เรยา เดอะมิวสิคัล* อีกทั้งยังมีการโฆษณา มีการโปรโมทผ่านสื่อต่างๆ มากมาย ซึ่งก็ถือได้ว่าเป็นการปลุกกระแสวงการละครเวทีให้เพิ่มจากเดิมได้เป็นอย่างดี จึงไม่น่าสงสัยเลยว่าทำไมวงการละครเวทีจึงถูกพูดถึงมากขึ้นเป็นวงกว้างในขณะนี้

ละครเวทีถือได้ว่าเป็นอีกทางเลือกหนึ่งของผู้ที่ชื่นชอบการชมละคร อีกทั้งยังเป็นอีกหนึ่งรูปแบบการแสดงที่มีมายาวนานและเป็นการแสดงที่มีศิลปะการสร้างสรรค้อย่างประณีต งดงาม มีเสน่ห์ และเป็นเอกลักษณ์ ทุกวันนี้ละครเวทีได้รับความนิยมและเป็นที่พูดถึงในวงกว้างมากขึ้น โดยเฉพาะละครเวทีประเภทมิวสิคัลหรือละครเพลง เนื่องจากละครเวทีประเภทมิวสิคัลเป็นสื่อบันเทิงที่มีความน่าสนใจ แตกต่างจากสื่อบันเทิงประเภทภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ มีความหลากหลายในการแสดง กล่าวคือ มีองค์ประกอบหลายๆ อย่าง เช่น เสียงเพลง นาฏลีลา ความตระการตาของฉาก แสงสี เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย และการแสดงสดบนเวที ดังนั้น จะเห็นได้ว่าละครเวทีเป็นศิลปะการแสดงที่มีการผสมผสานของศาสตร์หลายแขนง ผ่านขั้นตอนการสร้างสรรค้อย่างมีคุณค่า ซึ่งนอกจากจะให้ความบันเทิงแล้ว ยังเป็นศิลปะที่บอกเล่าเรื่องราว ถ่ายทอดพฤติกรรมของมนุษย์ รวมทั้งยังแฝงแง่คิด และมุมมองในการดำเนินชีวิต ในขณะเดียวกัน ก็สะท้อนภาพของสังคมในแต่ละยุคแต่ละสมัยได้เป็นอย่างดีอีกด้วย องค์ประกอบของละครเวทีนั้นมีด้วยกันหลายประการ แต่สิ่งที่มีความสำคัญและสามารถดึงดูดผู้ชมได้ดี ก็คือ นักแสดง

นักแสดงเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญในการแสดง เป็นบุคคลที่เข้ามาสวมบทบาทจากตัวละครให้มีชีวิตจริง นำเอาบุคลิกและลักษณะนิสัยของตัวละครมาสวมใส่ตัวเขาเพื่อถ่ายทอดเรื่องราว อารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด และสื่อสารกับผู้ชม ดังนั้น นักแสดงนำจึงมีความสำคัญอย่างมากเพราะจะทำให้ผู้ชมเกิดความประทับใจและได้รับสุนทรียะรสในการรับชม การเดินรำ การเล่นดนตรี เป็นโดยเฉพาะอย่างยิ่งนักแสดงละครเวทีที่จะต้องอาศัยความสามารถพิเศษในหลายๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นการขับร้อง ดนตรี ดังที่ จารุณี หงส์จากรู (2550 : 117) อธิบายไว้ว่า ด้วยเหตุว่าโครงสร้างของละครเพลงหรือละครเวทีประเภทมิวสิคัลมักมีรูปแบบที่ผสมผสานกันของการแสดงละคร ดนตรี และการเจรจาทั้งการเจรจาด้วยคำพูดหรือการเจรจาด้วยการขับร้อง ซึ่งการขับร้องก็จะมีทั้งการขับร้องเดี่ยว การขับร้องคู่ การขับร้องกลุ่มและการขับร้องประสานเสียงสลับกันไป สำหรับละครเวทีนั้น นักแสดงมีความสำคัญอย่างมากในการนำเสนอเรื่องราว

แนวความคิดของบทละครผู้ชม สิ่งที่จะสร้างอารมณ์ร่วมให้กับผู้ชมในการชมการแสดงได้นั้น มีเพียงตัวนักแสดงล้วนๆ ดังนั้น นักแสดงจึงต้องใช้ทั้งพลังเสียง พลังการแสดงออกด้วยบทสนทนา และบทบาททางการแสดงเพื่อผู้ชมทั้งโรงละคร ซึ่งต่างจากนักแสดงในภาพยนตร์และในโทรทัศน์ มากเพราะผู้กำกับการแสดงและผู้กำกับภาพมีส่วนสร้างความรู้สึกให้กับผู้ชมได้มากกว่าเพราะสามารถสร้างภาพที่สอดประสานไปกับการแสดงของนักแสดงเพื่อสร้างความรู้สึกผู้ชมไปได้พร้อมๆ กันและยังขยายความรู้สึกด้วยการขยายขนาดภาพได้อีกด้วย (ตรีดาว อภัยวงศ์, 2550 : 101) ดังนั้น สิ่งสำคัญที่สุดของนักแสดงละครเวที ก็คือ “พลังของการแสดงสด” ที่เกิดขึ้นตรงหน้าผู้ชม ซึ่งจะหาไม่ได้จากการดูโทรทัศน์ การฟังวิทยุ หรือการชมภาพยนตร์

สิ่งสำคัญอีกสิ่งหนึ่ง ที่เปรียบเสมือนเป็นหัวใจของการแสดงละคร ก็คือ “เรื่องราว” ที่จะนำมาเล่า นำมาถ่ายทอด และนำมาแสดงในละครเวที เพราะถือว่าเป็นประเด็นสำคัญที่จะส่งผลให้ละครนั้นประสบความสำเร็จ ส่วนมากจะได้รับการจัดทำขึ้นโดยดูตลาดและผู้ชมเป็นแนวทางในการผลิตละครแต่ละเรื่อง ละครเวทีบางเรื่องนั้นมีการหยิบเอาบทประพันธ์เรื่องเก่าๆ มาเล่าใหม่บ้าง นำมาดัดแปลงบ้างและที่แต่งขึ้นใหม่โดยเฉพาะก็มี แต่ผู้ผลิตละครส่วนใหญ่นิยมใช้การผลิตซ้ำจากโครงเรื่องของนวนิยายที่มีคุณภาพและเป็นที่ยอมรับ รวมทั้งได้รับความนิยมมาก่อน เพื่อเป็นหลักประกันส่วนหนึ่งในการเรียกคะแนนนิยมและการเอาใจผู้ชม แต่การนำเสนอเนื้อหาในละครอาจมีความเหมือนหรือความแตกต่างจากในนวนิยายก็ได้ ขึ้นอยู่กับแง่มุมที่ผู้เขียนบทหรือผู้ผลิตละครต้องการจะนำเสนอ (อุมาพร มะโรณี : 2551) นอกจากนี้ ยังมีเรื่องราวที่มีต้นฉบับละครเพลงจากต่างประเทศ หรือที่เรียกกันว่า ละครบรอดเวย์ อีกด้วย ซึ่งเรื่องราวที่นำมาแสดงนั้น เมื่อมีความแตกต่างกันของตัวบทต้นทาง ไม่ว่าจะเป็นจากนวนิยาย และจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ รวมทั้งเรื่องราวที่มีต้นฉบับจากละครบรอดเวย์ ก็ย่อมมีความเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงและส่งผลต่อการคัดเลือกนักแสดงด้วยเช่นกัน

จากที่กล่าวมาข้างต้น จึงเป็นเหตุผลให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาถึงการคัดเลือกนักแสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัล โดยมีตัวบทต้นทาง หรือที่มาของละครเรื่องนั้นๆ เป็นเกณฑ์ในการศึกษา คือ ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่

แต่ดั้งเดิมใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์ โดยงานวิจัยนี้เป็นไปเพื่อให้
เกิดกระบวนการเรียนรู้ เกิดองค์ความรู้ และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ต่อไปในอนาคตได้

ปัญหาคำวิจัย

1. การคัดเลือกนักแสดงนำ และนักแสดงประกอบละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจาก
นวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัล
ที่สร้างจากละครบรอดเวย์มีวิธีการและเกณฑ์ในการคัดเลือกอย่างไร

2. การคัดเลือกคณะผู้แสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวที
ประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละคร
บรอดเวย์มีวิธีการและเกณฑ์ในการคัดเลือกอย่างไร

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษากระบวนการและปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงนำ และนักแสดงประกอบ
ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่ง
ขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์

2. เพื่อศึกษากระบวนการและปัจจัยในการคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภท
มิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละคร
เวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์

ขอบเขตการวิจัย

ศึกษากระบวนการและปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงนำ นักแสดงประกอบ และคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัล ที่แสดงในช่วงปี พ.ศ. 2545 จนถึงปี พ.ศ. 2555 ของทุกบริษัทที่ผลิตโดยไม่นับรวมละครเวทีประเภทมิวสิคัลจากสถาบันการศึกษา รวมทั้งสิ้น 10 บริษัท จำนวน 30 เรื่อง โดยมีรายละเอียดของกลุ่มตัวอย่าง ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ละครเวทีประเภทมิวสิคัล จำแนกตามปี พ.ศ. และจำแนกตามประเภทของตัวบทต้นทาง และจำแนกตามบริษัทที่ผลิต

ปี พ.ศ. ที่ แสดง	สร้างจาก นวนิยาย	สร้างจากบทละคร ที่แต่งขึ้นใหม่	สร้างจากละครบรรดเวย์	บริษัทผู้ผลิต
2545	บัลลังก์เมฆ เดอะมิวสิคัล			ซีเนริโอ
2546	คู่กรรม เดอะมิวสิคัล			ดรีมบอกซ์
2547		บางกอก 2485 เดอะมิวสิคัล		ซีเนริโอ
2548	ทวิภพ เดอะมิวสิคัล			ซีเนริโอ
2549	ทวิภพ เดอะมิวสิคัล			ซีเนริโอ
			. วิวาร์คาบาเรต์ (La Cage aux Folles)	ดรีมบอกซ์

ปี พ.ศ. ที่ แสดง	สร้างจาก นวนิยาย	สร้างจากบทละคร ที่แต่งขึ้นใหม่	สร้างจากละครบรอดเวย์	บริษัทผู้ผลิต
2550	ฟ้าจรดทราย เดอะมิวสิคัล			ซีเนริโอ
	บัลลังก์เมฆ เดอะมิวสิคัล			ซีเนริโอ
	คู่กรรม เดอะมิวสิคัล			ดรีมบอกซ์
	AF The Musical ตอน เงิน เงิน เงิน			ทริ แฟนเทเซีย
2551	ข้างหลังภาพ เดอะมิวสิคัล			ซีเนริโอ
		AF The Musical ตอน โจ้จิ้ง		ทริ แฟนเทเซีย
2552		แม่นาค เดอะมิวสิคัล		ดรีมบอกซ์
		แม่นาค พระโขนง เดอะมิวสิคัล		ซีเนริโอ
		ลมหายใจ เดอะมิวสิคัล		ซีเนริโอ

ปี พ.ศ. ที่ แสดง	สร้างจาก นวนิยาย	สร้างจากบทละคร ที่แต่งขึ้นใหม่	สร้างจากละครบรอดเวย์	บริษัทผู้ผลิต
2552		เดอะ เลเจนด์ ออฟ เร่ขายฝัน เฉลียง เดอะ มิวสิคัล		ไต่ะกลม ในเครือ เวอร์คพอยท์ ร่วมกับ ทรู แฟนเทเชีย
2553			กินรีสีรุ้ง (La Cage aux Folles)	ซีเนริโอ
	หงส์เหนือมังกร เดอะมิวสิคัล			ซีเนริโอ
	น้ำใสใจจริง เดอะมิวสิคัล			ดรีมบอกซ์
2554	ทวิภพ เดอะมิวสิคัล			ซีเนริโอ
	สี่แผ่นดิน เดอะมิวสิคัล			ซีเนริโอ
			เฟม เดอะมิวสิคัล	ดรีมบอกซ์
		รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล		อินเด็กซ์ ครีเอทีฟ วิลเลจ จำกัด (มหาชน)

ปี พ.ศ. ที่ แสดง	สร้างจาก นวนิยาย	สร้างจากบทละคร ที่แต่งขึ้นใหม่	สร้างจากละครบรอดเวย์	บริษัทผู้ผลิต
2554		กว่าจะรักกันได้ สุนทรภรณ์ เดอะมิวสิคัล		เจ เอส แอล โกลบอล มีเดีย ร่วมกับ มูลนิธิสุนทรภรณ์
2555		รักจับใจ เดอะมิวสิคัล		ซีเนริโอ
			มิสไซ่งอน	ซีเนริโอ
	ปริศนา เดอะมิวสิคัล			ดรีมบอกซ์
			ดรีมเกอร์ล	ดรีมบอกซ์
	เรยา เดอะมิวสิคัล			Mango TV โดย บริษัท เนชั่น บรอด แคสติ้งคอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)
	แม่เบี้ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล			อินเด็กซ์ ครีเอทีฟ วิลเลจ จำกัด (มหาชน)
		หนึ่งในดวงใจ สุนทรภรณ์ เดอะมิวสิคัล		เจ เอส แอล โกลบอล มีเดีย ร่วมกับ มูลนิธิสุนทรภรณ์

ปี พ.ศ. ที่ แสดง	สร้างจาก นวนิยาย	สร้างจากบทละคร ที่แต่งขึ้นใหม่	สร้างจากละครบรอดเวย์	บริษัทผู้ผลิต
2555	หลังคาแดง เดอะมิวสิคัล			นับหนึ่ง พิล์ม ร่วมกับ คลิกเรดิโอ
		รัก 5-6 เล้า Fat The Musical?		Fat Radio
		โก่หลังวัง เดอะ มิวสิคัล รักนี่คือนิรันดร์		มูลนิธิศาลา เฉลิมกรุง

นิยามศัพท์

ละครเวทีประเภทมิวสิคัล หมายถึง การแสดงละครเพลงบนเวที เป็นรูปแบบของละครที่นำดนตรี เพลง คำพูด และนาฏลีลา รวมเข้าด้วยกัน รวมไปถึงเป็นเรื่องราวที่บอกเล่าผ่านละครผ่านคำพูด ดนตรี การเคลื่อนไหว เทคนิคต่าง ๆ ให้เกิดความบันเทิงโดยรวม ซึ่งจะเรียกว่า มิวสิคัล (musicals)

การคัดเลือกนักแสดง หมายถึง กระบวนการ วิธีการ รวมถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องในการคัดสรร คัดเลือก และค้นหาบุคคล ผู้ที่มีความเหมาะสมจะมาสวมบทบาทเป็นตัวละครใดตัวละครหนึ่งในละครเวทีประเภทมิวสิคัล

นักแสดงนำ หมายถึง บุคคลที่เข้ามาสวมบทบาทเป็นตัวละครหลัก และเป็นตัวดำเนินเรื่อง มีบทบาททั้งฝ่ายดีและฝ่ายร้ายในละครเวทีประเภทมิวสิคัล ได้แก่ พระเอก นางเอก ตัวร้าย เป็นต้น

นักแสดงประกอบ หมายถึง บุคคลที่เข้ามาสวมบทบาทเป็นตัวละครที่มีบทบาทรองลงไป จากตัวละครนำ เป็นตัวละครที่สนับสนุนตัวละครนำ รวมทั้งสะท้อนความคิด ความรู้สึกของตัวละครนำ ได้แก่ พ่อ แม่ เพื่อนพระเอก เพื่อนนางเอก เป็นต้น

คณะผู้แสดง หมายถึง นักแสดงหมู่มวอล หรือนักแสดงที่อยู่ล้อมรอบตัวละครนำและตัวละครประกอบ ไม่ได้เป็นตัวดำเนินเรื่อง แต่มีความสำคัญในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของการแสดงที่ช่วยเสริมให้เรื่องราวมีความสมบูรณ์ ได้แก่ ทหาร ประชาชน ชาวบ้าน เป็นต้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้องค์ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการในการคัดเลือกนักแสดงนำ นักแสดงประกอบและคณะผู้แสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล ซึ่งมีที่มาแตกต่างกัน คือ ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์

2. ได้องค์ความรู้เกี่ยวกับคุณสมบัติของนักแสดงนำ นักแสดงประกอบ และคณะผู้แสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล ซึ่งมีที่มาแตกต่างกัน คือ ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์ ตลอดจนปัจจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง “การคัดเลือกนักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล” ได้อาศัยแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัย ที่ใช้เป็นแนวทางในการศึกษาและวิเคราะห์ ดังนี้

- 1.แนวคิดละครเพลง
- 2.แนวคิดองค์ประกอบละครเวที
- 3.แนวคิดการคัดเลือกนักแสดง
- 4.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดละครเพลง (Musical Theatre)

ละครเพลงในปัจจุบัน เป็นละครเพลงในเวทีสมัยใหม่ของตะวันตก โดยมีลักษณะแนวอเมริกันที่ผสมผสานเพลงสากล ดนตรี ละครพูดและนาฏศิลป์สากล ซึ่งเป็นละครที่เป็นที่นิยมและพัฒนาขึ้นในสหรัฐอเมริกา และแพร่หลายต่อไปในยุโรปและเอเชีย การแสดง คือ การขับร้องเพลงเป็นหลัก มีดนตรีประกอบเพื่อสร้างบรรยากาศตลอดเรื่อง บทพูดไม่มาก จะสลับด้วยระบำและเพลงตลอดเรื่อง (มัทนี รัตนิน, 2546: 227)

ในส่วนของโครงสร้างของละครเพลง ประเภทของละครเพลง และลักษณะของละครเพลง ประเภทต่างๆ จะกล่าวถึงในรายละเอียดต่อไป โดยเรียบเรียงจากจารุณี หงส์จากรู (2550 : 117-122) ดังนี้

โครงสร้างของละครเพลง

โครงสร้างในละครเพลงมักจะมีรูปแบบที่เป็นการแสดงละคร (acting) การขับร้อง (singing) และนาฏลีลา (dancing) สลับกันไป ประกอบด้วยการเจรจาด้วยคำพูดหรือด้วยการขับร้องก็ได้ มีการขับร้องเดี่ยว การขับร้องคู่ และการขับร้องกลุ่ม หรือการขับร้องประสานเสียง การขับร้องร่วมกับการเต้นรำ จากฉากที่ชวนหัว สลับไปสู่ฉากที่จริงจัง หรือสลับกัน

ละครเพลง มีการดำเนินเรื่องในลักษณะจากตัวละครหนึ่งไปสู่ตัวละครอีกตัวหนึ่ง จากการร้องเดี่ยวไปสู่การร้อง 3 คน ไปสู่การเต้นรำ ไปสู่การแสดงในฉากหมู่ มีความหลากหลาย บางครั้งจริงจัง บางครั้งตลก บางครั้งเป็นการบรรยายความรู้สึกของตัวละคร หรือบรรยายสถานการณ์ การสลับสับเปลี่ยนดังกล่าวนี้เองที่เป็นโครงสร้างสำคัญของละครเพลง ฉากเจรจา นั้นสามารถแสดงออกได้ในรูปแบบของเพลงต่างๆ การเต้นบัลเลต์หรือระบำปลายเท้า (ballet) หรือ การเต้นโมเดิร์นแดนซ์ (modern dance) เช่นเดียวกับรูปแบบละครอื่นๆ

ประเภทของละครเพลง (Musical Theatre) แบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท คือ

1. อูปรากร (opera)
2. จุลอุปรากร (operetta)
3. ละครมิวสิคัล (Musical Theatre)
4. รีวิว (revue)

การแสดงอุปรากร เริ่มขึ้นที่ประเทศอิตาลี เมื่อประมาณปี ค.ศ. 1600 เกิดขึ้นจากความคิดของผู้ที่ประสงค์เลียนแบบการแสดงละครกรีก ในอังกฤษ เซคสเปียร์ ซึ่งมีชีวิตอยู่ในช่วงที่เริ่มต้นมีการแสดงอุปรากร ก็ยังได้ประพันธ์บทเพลงมากมายให้เป็นส่วนสำคัญของละครสุขนานุกรมของเขา ครั้นถึงคริสต์ศตวรรษที่ 20 ศิลปินชาวอเมริกันมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาละครเพลงที่เป็นแบบฉบับของตนเอง และเป็นที่ยอมรับกันในปัจจุบันว่า American Musical หรือ Broadway Musical โดยพัฒนามาจาก Operetta , Vaudeville และ Burlesque

ลักษณะของละครเพลงประเภทต่างๆ

อุปรากร (opera)

อุปรากรเป็นการแสดงละครที่มีดนตรีเป็นส่วนสำคัญตลอดทั้งเรื่องอย่างแท้จริงและมีการร้องเพลงแทนบทพูด มีทั้งบทร้องรำพัน (Aria) ซึ่งเป็นบทร้องที่มีความไพเราะและมีคุณค่าทั้งด้านวรรณศิลป์และดุริยางคศิลป์ นักร้องต้องใช้เทคนิคขั้นสูงในการขับร้องเพลง และมีบทร้องกึ่งพูด (Recitative) ซึ่งเป็นการเจรจาแบบกึ่งร้องกึ่งพูด การแสดงอุปรากรเป็นการผสมกลมกลืนอย่างสวยงามระหว่างดนตรีและละคร

ลักษณะของดนตรีในอุปรากรประกอบด้วย

ดนตรีโหมโรง (Overture) คือ บทประพันธ์ที่บรรเลงด้วยเครื่องดนตรีเท่านั้น บรรเลงเพื่อนำเข้าสู่ฉากแรกในอุปรากร บางครั้งใช้คำว่า Prelude แทน Overture เป็นดนตรีที่แสดงบรรยากาศของเรื่องที่กำลังจะชมและรวมทำนองสภาวะ (theme) ของเรื่องไว้

บทอุปรากร (Libretto) บทอุปรากรอาจดัดแปลงมาจากนวนิยาย หรือบทละครพูดที่มีอยู่แล้ว หรืออาจจะประพันธ์ขึ้นมาใหม่ก็ได้ ส่วนใหญ่บทอุปรากรสมัยก่อนมักจะเป็นภาษาอิตาลี เยอรมัน หรือฝรั่งเศส ปัจจุบันจะมีการแปลบทละครอุปรากร เพื่อให้ผู้ชมเข้าใจเรื่องราว โดยมีแผงคอมพิวเตอร์ติดอยู่เหนือม่านเวที หรือติดอยู่ที่พนักเก้าอี้ข้างหน้าผู้ชม

บทร้องรำพัน (Aria) เป็นบทร้องเดี่ยวที่ต้องใช้เทคนิคขั้นสูงในการขับร้อง และมีลักษณะเป็นเพลงร้องที่มีคุณค่าในเชิงวรรณศิลป์และคีตศิลป์ เน้นการขับร้อง เทคนิคการขับร้องและดนตรีบรรเลงประกอบ มักเป็นบทเพลงร้องที่ร้องหลังจากบทร้องกึ่งพูด (Recitative)

บทร้องกึ่งพูด (Recitative) คือบทเจรจาในอุปรากรที่มีลักษณะกึ่งร้องกึ่งพูด มีลักษณะไม่เป็นทำนองมากนัก มักเน้นที่เนื้อหาของคำพูดมากกว่า และมีดนตรีคลอประกอบพอประมาณ

วงแชมเบอร์ (Chamber Ensemble) เป็นการขับร้องประสานเสียงกลุ่มเล็ก ประกอบด้วยนักร้องหรือนักแสดงที่มี 2 แนวเสียงขับร้องด้วยนักแสดง 2 คน ซึ่งเรียกว่า ดูเอ็ต (Duet) หรือการขับ

ร้องแบบคู่ ส่วนการขับร้อง 3 แนวเสียงเรียกว่า ทริโอ (Trio) ไปจนถึงการขับร้องที่มีถึง 9 แนวเสียง โดยนักร้อง 9 คนเรียก โนเนท (Nonet) ซึ่งในแต่ละแนวเสียงขับร้องโดยนักแสดงหรือนักร้องเพียงหนึ่งคนเท่านั้น

นักร้องหมู่ หรือ กลุ่มนักร้องประสานเสียง (Chorus) เป็นกลุ่มคนหรือกลุ่มตัวละครที่มีจำนวนมาก ขับร้องเพลงประสานเสียง ซึ่งมีมากกว่า 2 คนต่อ 1 แนวเสียงในเพลงที่มีมากกว่า 1 แนวเสียงขึ้นไป นักร้องประสานเสียงอาจได้รับบทบาทเป็นฝูงชน ชาวบ้าน กลุ่มทหาร เป็นต้น

วงออร์เคสตรา หรือวงดุริยางค์ (Orchestra) วงออร์เคสตราจะบรรเลงเพลงประกอบการแสดงอุปรากรตลอดทั้งเรื่อง ตั้งแต่เริ่มต้นการแสดงจนจบการแสดง

การเต้นรำ (Dance) ในอุปรากรมักจะมีระบำหรือการเต้นรำแทรกอยู่ในเรื่อง ซึ่งบางครั้งอาจเป็นระบำบัลเลต์ (Ballet) หรือระบำพื้นเมืองประกอบ เป็นต้น

องก์ และ ฉาก (Acts and Scenes) คือ ในการแสดงจะมีการแบ่งเป็นองก์และมีการแบ่งย่อยลงไปเป็น ฉาก เหมือนละครพูดทั่วไป

ทำนองสัญลักษณ์ (Leitmotif) แนวทำนองหรือแนวดนตรีที่เป็นตัวแทนของตัวละครแต่ละตัว หรือแทนเหตุการณ์ สภาพการณ์ ความรู้สึกนึกคิดต่างๆ ของตัวละครในเรื่อง ซึ่งแนวทำนองเหล่านี้จะปรากฏอยู่เพื่อเป็นเสมือนตัวแทนของตัวละครนั้นๆ หรือเหตุการณ์นั้นๆ

จุลอุปรากร (Operetta)

จุลอุปรากรเป็นการแสดงละครที่มีดนตรีเป็นส่วนสำคัญ เป็นอุปรากรขนาดย่อมโดยส่วนมากมักจะมีบทพูดเหมือนในละครพูดแทรกอยู่ เป็นเรื่องราวเบาสมอง มีการล้อเลียนเสียดสี มีความสวยงามของท่วงทำนองเพลงและการวางโครงเรื่องให้จับสมบูรณคล้ายอุปรากร แต่จะมีบทร้องเดี่ยวที่มีขนาดเล็กกว่าและมีความซับซ้อนน้อยกว่าบทร้องรำพัน (Aria) ซึ่งจะเรียกว่า บทร้องรำพันน้อย (Arietta) จุลอุปรากรพัฒนามาจากอุปรากรชนหัวหรือ opera bouffe ของฝรั่งเศส จุลอุปรากรจะประกอบไปด้วย ดนตรี เพลง การเต้นรำและบทสนทนา มีความว่าเริงขบขันและนิยมจบอย่างมีความสุข

ละครบรอดเวย์ (Musical Play) หรือละครเพลงอเมริกัน (American Musical)

เป็นละครเพลงที่เริ่มในสหรัฐอเมริกาตั้งแต่ต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 ประมาณทศวรรษที่ 1920 โดยพัฒนามาจากจลอุปรากร, ไวเคอวีล, เบอร์เลสก์, และมินสเทล (Minstrel show)

ไวเคอวีล (vaudeville) เป็นการแสดงของศิลปินเพียงคนเดียวที่ต้องพูด ชับร้องและเต้นรำ ผสมกับการแสดงกายกรรมและการล้อเลียน กำเนิดขึ้นในช่วงครึ่งแรกของคริสต์ศตวรรษที่ 18 ในประเทศสหรัฐอเมริกา แต่ในประเทศอังกฤษจะเรียกว่า Music Hall เป็นการแสดงที่มีหลากหลายรูปแบบบนเวทีซึ่งเป็นรายการบันเทิงเบาสมอง มีการแสดงละครแพนโทไมม์ การร้องเพลงเต้นรำ การแสดงตลก การแสดงละครสั้นล้อเลียน การโยนลูกบอล (juggling) การแสดงกายกรรมและมายากล เป็นต้น เป็นการให้ความบันเทิงที่มีสีสันที่เต็มไปด้วยเสียงดนตรี เฮฮา สนุกสนาน และได้พัฒนาในสหรัฐอเมริกาจนถึงครึ่งแรกของคริสต์ศตวรรษที่ 20 จึงค่อยเชื่อมโยงไปจากความนิยมของผู้ชม อย่างไรก็ตามการแสดงประเภทนี้ได้สร้างศิลปินให้กับวงการภาพยนตร์และวิทยุที่เพิ่งเริ่มต้นในสมัยนั้น

เบอร์เลสก์หรือ การแสดงขบขันล้อเลียน (Burlesque) เป็นการแสดงบนเวทีที่เกิดขึ้นตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 19 มีเนื้อหาเบาสมอง ประกอบด้วยการแสดงละครสั้นๆ ที่เต็มไปด้วยความหยาบ โหลนหลายๆ ตอน ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกัน การร้องเพลงเต้นโชว์ของหญิงสาวและการแสดงล้อเลียนรูปแบบของละครอื่นๆ มีการล้อเลียนละครเรื่องเก่าบ้าง ส่วนมากจะเป็นละครตลกไปกฮา (Slapstick) และละครปิดท้ายคล้ายเคียด (Satyr Play) ซึ่งจะมีจุดสุดยอดที่ระบำเปลื้องผ้า

มินสเทล (Minstrel show) มีตั้งแต่ประมาณกลางคริสต์ศตวรรษที่ 19 โดยเฉพาะช่วงหลังสงครามกลางเมือง มีการชับร้อง เต้นรำปรุงรสด้วยมุขตลกมากมายโดยคนผิวขาวที่ทาหน้าหรือใส่หน้ากากดำ ในลักษณะดูถูกเหยียดผิว จนราวกลางทศวรรษที่ 1890 การแสดงประเภทนี้ได้ลดความโดดเด่นลง จนคริสต์ศตวรรษที่ 20 การแสดงประเภทนี้จึงได้กลืนเข้าไปกับการแสดงขบขันล้อเลียน หรือ เบอร์เลสก์ในที่สุด

ละครบรอดเวย์ ในระยะเริ่มต้นเป็นการแสดงละครเพลงเบาสมอง เรื่องราวชวนหัวสไตล์ของเพลงเป็นแบบสมัยนิยม (pop music) ดังนั้น บทร้องในละครเพลงบรอดเวย์ จะเรียกว่า เพลง

ร้อง (song) ซึ่งต่างจากอุปรากรและจุลอุปรากรที่เป็นเพลง Aria หรือบทร้องรำพัน และบทร้องรำพันน้อย (arietta) เรื่องราวในละครเพลงจะมีความใกล้เคียงกับชีวิตจริงมากกว่าในจุลอุปรากร

รีวิว (revue)

เป็นละครประเภทหนึ่งที่มีลักษณะเป็นชุดเพลงที่มีการเดินรำและเรื่องแต่งล้อ (skit) โดยมีประเด็นเดียวกัน (point of view) หรืออาจมีหัวข้อหลักเป็นเรื่องเดียวกัน จะมีลักษณะชวนหัวและมีรูปแบบที่โดดเด่นในการนำเสนอ ไม่ผูกเป็นเรื่อง ไม่มีการพัฒนาลักษณะตัวละครหรือบทละคร มีรูปแบบที่หลากหลายและกว้างขวาง อาจมีความสมดุที่แตกต่างกันของสุนาฏกรรมบทเพลง และการเดินรำ เช่นเรื่อง New Faces, Oh Calcutta, Fosse

Revue มาจากภาษาฝรั่งเศส แปลว่า Review หรือ ทบทวน Revue เป็นบททบทวน เหตุการณ์ร่วมสมัย การเฉลิมฉลอง โดยตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 19 รีวิวเป็นรูปแบบสำคัญรูปแบบหนึ่งของการแสดงบนเวทีเพื่อความบันเทิงในประเทศสหรัฐอเมริกา

รีวิวยังครอบคลุมการแสดงบนเวทีที่หลากหลายและกว้างขวาง อาจเป็นการแสดงที่มีหลายองค์ มีเพลงและการเดินรำ ตั้งแต่การแสดงที่มีเพลงมากมาย การแสดงตลกเดี่ยวหรือคู่ การแสดงเดี่ยวเครื่องดนตรี การแสดงมายากล การต่อสู้ การแสดงจำอวด อาจเป็นการแสดงประเภทเดี่ยวบนเวที เช่น การร้องเพลงทั้งรายการการแสดงหรือการเดินรำทั้งรายการการแสดง อาจมีนักแสดงจำนวนมากหรืออาจมีน้อยก็ได้ อาจมีฉาก หรือเครื่องประกอบฉาก แสง เสียง เครื่องแต่งกายและเทคนิคพิเศษหรืออาจไม่มีก็ได้ แต่มีลักษณะสำคัญอย่างหนึ่งที่ รีวิวทุกการแสดงจะต้องมี คือ ไม่มีโครงเรื่อง (Plot) หรือไม่มีเรื่องราวเพื่อผูกทั้งการแสดงเข้าด้วยกัน แต่อาจจะมีแก่นเรื่อง (Theme) เดียวกันได้

นอกจากนี้ Novak Elaine Adams (1988:1-4) ยังได้อธิบายไว้ว่า มิวสิคัล คือการแสดงที่เกี่ยวข้องกับการผสมผสานของดนตรี การร้องเพลง การแสดง และองค์ประกอบศิลป์ เมื่อพิจารณาทั้งหมดของมิวสิคัลอเมริกันจะเห็นว่า มี 3 ส่วนหลักคือ มิวสิคัล (musical) โอเปรา (opera) และรีวิว (revue) ประกอบด้วยหลายประเภทย่อยๆ เช่น

-มิวสิคัล (musicals) จะประกอบด้วย musical comedies, musical dramas, operatic musicals, rock musicals

-โอเปร่า (operas) ประกอบด้วย grand operas, light operas, comic operas, operettas, popular operas

-รีวิว (revues) ประกอบด้วย vaudeville, burlesque, variety shows, nightclub, cabaret entertainments

แม้ว่าทั้งมิวสิคัลและโอเปร่าจะเป็นการเล่าเรื่องโดยการใช้ดนตรี การร้องเพลง การแสดง การเต้นรำ และองค์ประกอบศิลป์ แต่ก็สามารถที่จะแยกความแตกต่างระหว่างทั้งสองประเภทนี้ได้ เพราะว่า ในการแสดงโอเปร่านั้น โดยส่วนใหญ่จะเป็นการร้องทั้งหมด ในขณะที่มิวสิคัลนั้นจะมีบทพูดด้วย ในการแสดงโอเปร่าจะให้ความสำคัญกับดนตรีและการร้องเพลง แต่ในมิวสิคัล ทั้งบทละคร การแสดง การเต้นรำ และองค์ประกอบศิลป์จะมีความสำคัญมากเท่าๆ กับดนตรีและการร้องเพลง

ลักษณะเฉพาะของละครเวทีประเภทมิวสิคัล (Characteristics of the Musical)

-ที่มาของละครเวทีประเภทมิวสิคัล อาจจะมีที่มาจากทั้งบทละคร นวนิยาย เรื่องเล่า บทกวี ภาพยนตร์ ชีวิตประวัติ ประวัติศาสตร์ การ์ตูน ผลงานของศิลปิน เป็นต้น

-ละครเวทีประเภทมิวสิคัล มีหลายรูปแบบ เป็นได้ทั้งแบบสุขนาฏกรรม โศกนาฏกรรม ตลกชนิดไปกฮา ตลกชนิดเสียดสี โรแมนติกคอมเมดี้ แฟนตาซี ดราม่า เมโลดราม่า เป็นต้น

-การสร้างสรรคการแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลอาศัยการร่วมมือกันของ ผู้เขียนบท นักแต่งเพลง ผู้อำนวยการผลิต ผู้กำกับเวที นักแสดง นักร้อง นักเต้น นักแสดงตลก ผู้เชี่ยวชาญพิเศษ (เช่น นักมายากล นักแสดงละครสัตว์) นักออกแบบท่าเต้น ผู้กำกับการเต้น ผู้กำกับการร้อง ผู้ควบคุมวงดนตรี ผู้ประพันธ์ นักเปียโน วงออร์เคสตรา ผู้ออกแบบฉาก ผู้ออกแบบแสงและเสียง ผู้ช่วยในด้านต่างๆ รวมถึงทีมประสานงาน

- ธรรมเนียมปฏิบัติของละครเวทีประเภทมิวสิคัลมีอยู่หลายแบบซึ่งผู้ชมจะต้องยอมรับ และทำความเข้าใจ เช่น ตัวละครกำลังพูดอยู่จากนั้นก็หยุดแล้วก็ร้องเพลง, ตลอดการแสดงผู้ชม จะเห็นวงออเคสตราและผู้ควบคุมวงด้วย

-การแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล เป็นการแสดงสดตรงหน้าผู้ชม นักแสดงจะร้องและพูดกับผู้ชมตลอดเวลา

-นักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลจะต้องมีความสามารถหลายด้าน โดยที่จะต้องสามารถแสดงได้ ร้องได้ และเต้นได้ นอกจากนี้ อาจจะต้องโชว์ทักษะอื่นๆ ด้วย เช่น เล่นเป็นตัวตลกได้ เล่นดนตรีได้ และเล่นโรลเลอร์สเกตได้ในบางเรื่อง

-ละครเวทีประเภทมิวสิคัล เป็นรูปแบบการแสดงที่ได้รับความนิยมในสหรัฐอเมริกาและประเทศต่างๆ การผสมผสานระหว่างดนตรี เพลง นาฏลีลา การแสดง และบทละครที่ดี กับฉากที่มีความเหมาะสม เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย และแสงสี เป็นสิ่งที่ดึงดูดผู้ชมได้เป็นอย่างดี

Novak Elaine Adams ได้แบ่งองค์ประกอบของละครเพลง ซึ่งมีเนื้อหาสำคัญดังนี้ (อ้างถึงใน ชโลธร จันทะวงศ์, 2554:8-11)

1. โครงเรื่อง (PLOT)

โครงเรื่องคือแผนสำหรับละครเพลง เป็นตัวโครงที่จะบ่งบอกว่ามีอะไรเกิดขึ้นบ้างในการแสดงนั้นๆ จะต้องมีการบอกเรื่องราว และกำหนดบุคลิกลักษณะของตัวละคร รวมทั้งบ่งบอกถึงใจความ แก่นสาร รวมทั้งแง่คิดต่างๆ ของเรื่อง

2. ตัวละคร (CHARACTERS)

ตัวละครที่แสดงในละครเพลง โดยแสดงตามเค้าโครงเรื่อง บทพูด บทร้องและท่าเต้นที่ได้รับ โดยจะมีความแตกต่างและหลากหลาย ทั้งในด้านของวัย ขนาดรูปร่าง การเคลื่อนไหว เสียง บุคลิกภาพ การแสดงออก ความชอบ อารมณ์ มุมมอง ความเชื่อ ระดับการศึกษา ศาสนา อาชีพ เป็นต้น

3. แก่นความคิด (THOUGHTS)

ความคิด มุมมอง และแง่คิดจะมีความสอดคล้องกับแก่นสารใจความของละครเพลงในเรื่องนั้นๆ ซึ่งจะเป็นสารที่ส่งถึงผู้ชมผ่านบทพูด การแสดง บทเพลง การเต้น หรือแม้แต่สัญลักษณ์ต่างๆ

4. บทพูด (DIALOGUE)

ถ้อยคำในบทพูดจะต้องผ่านการประพันธ์จากผู้ประพันธ์ซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงตัวละคร คำโครงเรื่อง และความคิด โดยคำแต่ละคำนั้นจะต้องมีความสอดคล้องและเหมาะสมกับลักษณะตัวละคร สถานการณ์ และรูปแบบของการแสดง เนื่องมาจากการแสดงละครเพลงนั้น จะต้องมีการใช้เวลาไปกับเรื่องของเพลง ดนตรีและการเต้น ดังนั้นบทพูดมักจะถูกลดทอนลงโดยคำพูดนั้นจะไม่ใช่ถ้อยคำที่สูญเปล่า จะต้องมีความรัดกุมและเข้าใจได้ชัดเจน

5. ตำแหน่งหน้าที่ของเพลงและการเต้น (PLACEMENT OF SONGS AND DANCES)

ในแต่ละฉากของละครเพลงนั้นจะต้องมีการจัดวางในเรื่องของเพลงและการเต้นให้ถูกตำแหน่ง และช่วงอารมณ์ของละครเพลงที่กำลังทำการแสดง

6. การกำหนดตำแหน่งและทิศทางบนเวที (STAGE DIRECTIONS)

ในด้านของการแสดงบนเวทีสิ่งที่จำเป็น ก็คือ การบ่งชี้และการกำหนดทิศทาง ตามบทที่มีของละครเพลง เพื่อเป็นการเก็บรายละเอียดต่างๆบนเวที

7. เนื้อเพลง (LYRICS)

ละครเพลงนั้นย่อมต้องมีเนื้อเพลงที่ถูกแต่งขึ้นโดยผู้แต่งเพลง อาจมีจำนวนหนึ่งหรือสองคนขึ้นไปก็ได้ ขึ้นอยู่กับแต่ละองค์การละคร โดยประเภทของเพลงที่ใช้ในละครเพลงนั้นมีหลากหลายประเภท แตกต่างกันไป ดังเช่น Ballad จะมีความโรแมนติกและลื่นไหลไปตามท่วงทำนอง ,Rhythm song or Jump tune จะมีจังหวะที่รวดเร็วและหนักแน่น, Narrative songs เพลงที่เล่าเรื่องราวหรือสิ่งที่เกิดขึ้น, Comedy songs มีอารมณ์และจังหวะที่สนุกสนาน ตลกและขัน, Patter

songs เป็นการร้องหลายคำด้วยความรวดเร็ว ปกติมักจะมีความตลกขบขัน, Dramatic songs มีใจความและเนื้อหาที่เข้มข้น ซึ่งและกินใจ สะท้อนเรื่องราวแง่คิดต่างๆ เป็นต้น

8. โน้ตเพลง (SCORE)

ผู้แต่งเพลงจะเขียนโน้ตเพลงที่ใช้ในการแสดงละครเพลง โดยโน้ตเพลงนั้นจะประกอบไปด้วย เพลงเปิดเรื่อง (Overture) เพลงระหว่างสลับฉากหรือระหว่างปัดฉาก(The entr'acte) โน้ตดนตรีสำหรับการแสดง เพลง เดิน บทพูด ท่าทาง การเปลี่ยนฉาก และการปิดม่านการแสดง โดยเพลงที่ใช้โน้ตนั้นจะต้องมีการกำหนดคีย์และระดับเสียงที่แตกต่างกัน ดังนี้

ตารางที่ 2 ระดับเสียงของเพศหญิงและเพศชาย

หญิง		ชาย	
Sopranos	เสียงสูง	Tenor	เสียงสูง
Mezzo-soprano	เสียงกลาง	Baritone	เสียงกลาง
Contralto/Alto	เสียงต่ำ	Bass	เสียงต่ำ

9. การเต้น (DANCES)

การเต้นเป็นการเคลื่อนไหว หรือแสดงท่าทางประกอบภายใต้จังหวะและดนตรี โดยในการเคลื่อนไหวนั้น มีปัจจัยหลักๆ อยู่ 3 ประการ ก็คือ

9.1 เวลา (Time) ในที่นี้รวมถึงจังหวะในดนตรี (Tempo) และระยะเวลาในการเคลื่อนไหวท่าทาง

9.2 ความรู้สึกอย่างแรงกล้า (Intensity) การผลักดัน หรือบังคับเอาพลังงานออกมาใช้ในการแสดง

9.3 การเว้นระยะ (Space) ทิศทางของการเคลื่อนไหว เช่น เดินหน้า ถอยหลัง ขอบเขตที่ใช้ (เคลื่อนไหวจากเล็กไปใหญ่ หรือใหญ่ไปเล็ก) ระดับที่ใช้ (สูง-ต่ำ) ทั้งนี้ตามแต่สถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นในละครเพลง

ประเภทของการเต้นที่ปรากฏในละครเพลงมีดังนี้ Jazz ,Tap ,Ballet ,Pointe, Modern Acrobatic ,Social, Folk ,Period ,Ethnic, Ballroom, Soft shoe ,Eccentric, Exotic, Break และการผสมรวมกันของการเต้นลักษณะดังกล่าว ซึ่งบางครั้งมีชื่อเรียกว่า Show Dance หรือ Stage Dance

แนวคิดองค์ประกอบละครเวที

การกำกับการแสดงละครเวทีเป็นศาสตร์และศิลปะที่สำคัญยิ่งของศิลปะการละครในยุคปัจจุบันมีพัฒนาการมา 150 ปี ตั้งแต่ประมาณ ค.ศ. 1850 ในประเทศตะวันตก และได้มีการเปลี่ยนแปลงพัฒนามาเรื่อยๆ จนเกิดรูปแบบและแนวทางของการกำกับการแสดงละครเวที ผู้มีอิทธิพลที่สุดที่ปฏิรูปวิธีการแสดงและกำกับการแสดงแนวใหม่คือ คอนสแตนติน สตานิสลาฟสกี (Konstantin Stanislavsky) และวลาดีมีร์ เนมิโรวิช-ดันเชนโก (Vladimir Nemirovich-Danchenko) ชาวรัสเซีย ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ผู้กำกับการแสดงกลายเป็นกุญแจสำคัญของการสร้างและการจัดแสดงละครเวที เนื่องจากผู้กำกับการแสดงเป็นศูนย์กลางที่จะประสานระหว่างผู้ประพันธ์ละคร ผู้แสดง ผู้ควบคุมฝ่ายต่างๆ เช่น ฉาก แสง สี เสียง และที่สำคัญที่สุด ก็คือ ผู้ชม โดยผู้กำกับการแสดงจะเป็นผู้ถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกและอารมณ์ในละครไม่ว่าจะเป็นเรื่องราว ตัวละครและแก่นเรื่อง เพื่อให้ผู้ชมได้รับรู้ ผ่านการสร้างสรรค์ การตีความ ออกมาเป็นละครที่ปรากฏบนเวที ดังนั้น ผู้กำกับการแสดงจะต้องวิเคราะห์อย่างละเอียดเกี่ยวกับองค์ประกอบละคร 6 ประการ ซึ่งประกอบกันเป็นบทละครที่ดี ซึ่งทั้งหกประการนี้ อริสโตเติล ได้ระบุไว้ใน The Poetics ซึ่งเป็นทฤษฎีแรกเริ่มในการศึกษาการละคร ดังนี้ (มัทนี รัตนิน, 2546: 1-3,34-35)

องค์ประกอบละครเวที

1. ลำดับขั้นตอนของเรื่องหรือโครงเรื่อง และตามโครงสร้างของเรื่อง (plot & structure) การดำเนินเรื่องจะมีลำดับขั้นตอนของเหตุการณ์และการกระทำที่สำคัญในเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ แบ่งออกเป็น 6 ตอน คือ

1.1 การเปิดเรื่อง (exposition)

1.2 พัฒนาการไปสู่ความยุ่งยาก และ ปัญหาขัดแย้ง (development, complication, conflicts)

1.3 วิกฤตการณ์ (crisis)

1.4 จุดแตกหักหรือจุดระเบิด (climax)

1.5 การคลี่คลาย (denouement or resolution)

1.6 การจบ (ending)

2. ตัวละคร (characters) ตัวละครที่สำคัญ คือ ตัวเอก (protagonist) ซึ่งเป็นตัวแกนนำของเรื่อง อาจเป็นหญิงหรือชายก็ได้ ตัวขัดแย้ง (antagonist) ผู้ก่อกับการแสดงจะต้องวิเคราะห์ตัวละครแต่ละตัว ในเรื่องของลักษณะ อุปนิสัย พฤติกรรม ของตัวละคร ภูมิหลังตัวละคร ที่สำคัญคือ จุดมุ่งหมายของตัวละคร ความเปลี่ยนแปลงและ พัฒนาการ ความสัมพันธ์ของตัวละคร

3. แนวความคิดหลักและแนวคิดอื่นๆ (theme & ideas) ผู้ประพันธ์บทละครแต่ละเรื่องจะต้องมีจุดมุ่งหมายที่จะแสดงแนวความคิดหลักที่เป็นแก่นหรือหัวใจของเรื่อง ซึ่งในการดัดแปลงบทละคร ผู้ก่อกับการแสดงอาจเน้นแนวคิดหลักเดิม หรือการตีความของตน ทั้งนี้จะต้องมีความเป็นไปได้ สมเหตุสมผล อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้ก่อกับการแสดงประสงค์จะเน้นแนวความคิดหลักใดก็ควรจะมีมันคงอยู่ในแนวคิดนั้นโดยตลอด (consistent) ไม่เปลี่ยนแปลงไปเปลี่ยนมาจนหาทิศทางไม่ได้ซึ่งจะทำให้ผู้แสดงและผู้ชมสับสนได้

4. ศิลปะในการเจรจาและบทสนทนา (diction & dialogue) โดยทั่วไป ก็คือ การเลือก คำพูดที่เหมาะสมในการแสดงความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ และหมายถึงศิลปะของการเจรจา หรือการ พูดออกเสียงได้ไพเราะชัดเจน การสื่อความหมายในบทสนทนา (dialogue) ให้ผู้ชมเข้าใจ รวมทั้งมี ความรู้สึกร่วมในเหตุการณ์ ผู้กำกับจะต้องตีความและวิเคราะห์บทละครของตัวละครทุกตัวได้เป็น อย่างดี รวมทั้งจะต้องควบคุมคุณภาพการเปล่งเสียงของนักแสดง ให้เหมาะสมกับบุคลิกลักษณะ ตัวละครและการกระทำ สามารถแสดงอารมณ์ ความรู้สึก “ส่ง” (project) ออกมาถึงผู้ชมได้อย่างมี ประสิทธิภาพ รวมถึงจังหวะและลีลาของการพูดให้สอดคล้องกับกิริยาท่าทาง การเคลื่อนไหวตาม แนวทางการแสดงที่ต้องการจะนำเสนอ ทั้งนี้ การพูดจะต้องมาจากความรู้สึกที่แท้จริง และมีความ จริงใจ มิใช่แต่เปล่งเสียงไพเราะถูกต้องอย่างเดียว

หน้าที่ของบทสนทนาหรือบทเจรจา คือ

4.1 ให้ข้อมูลเกี่ยวกับพื้นฐานและภูมิหลังของเรื่อง เช่น กาลเวลา สถานที่ บรรยายภาพ สี สัน (tone) สภาพชีวิตและสังคม บางครั้งอาจกล่าวถึงแนวคิดหลักของเรื่อง

4.2 ให้ข้อมูลและภูมิหลังเกี่ยวกับตัวละคร แสดงลักษณะ บุคลิกภาพ อุปนิสัย ใจคอ พฤติกรรม ความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ ความต้องการ และเป้าหมายสูงสุด หรือจุดมุ่งหมาย ของตัวละคร

4.3 แสดงเรื่องราว การกระทำ และเหตุการณ์ในเรื่องตามลำดับโครงเรื่อง โดยใน การสนทนา ตัวละครจะแสดงจุดประสงค์ที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แล้วจึงกระทำสิ่งนั้นด้วยกาย หรือวาจา

4.4 แสดงแนวคิดหลักและความคิดต่างๆ ซึ่งอาจบอก หรือแฝงอยู่ในบทต่างๆ

4.5 สร้างสีสันและคุณลักษณะของบรรยากาศของแต่ละฉาก เช่น ผู้แสดงจะต้อง ออกมาบรรยายฉาก กาลเวลา สถานที่ และบรรยากาศอย่างละเอียดอยู่ในบท ซึ่งผู้ประพันธ์เขียน ไว้ให้เห็นภาพ โดยผู้ชมจะจินตนาการตามศิลปะการบรรยายของผู้แสดง

4.6 บทเจรจาจะช่วยสร้างจังหวะ (rhythm) และลีลา (tempo) ของแต่ละฉาก แต่ละตอน จังหวะ หมายถึง จังหวะในการกระทำของตัวละครแต่ละตัว ส่วนลีลา หมายถึง ความช้า ความเร็ว หรือปานกลาง ของละครทั้งฉากแต่ละช่วง ลีลาของดนตรี บทสนทนาในฉาก เหล่านั้น ก็จะมีจังหวะและลีลาตามบรรยากาศของฉาก เหตุการณ์ และการกระทำในเรื่อง

5. ดนตรี (music) ดนตรีเป็นศิลปะการแสดงอีกสาขาหนึ่ง ที่มีบทบาทสำคัญมากในการ จัดแสดง และเป็นสิ่งที่ประกอบให้ละครมีความสมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้น ช่วยเสริมอารมณ์และ ฟูพื้นฐานของบรรยากาศ เชื่อมโยงฉากต่อฉากให้ประสานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน หรือแตกต่างกัน โดยไม่ต้องหยุดชะงัก

6. ศิลปะการสร้างภาพให้ปรากฏบนเวที องค์ประกอบการจัดแสดงซึ่งปรากฏเป็นภาพ 3 มิติบนเวที (spectacle) ได้แก่ ฉาก แสง สี เครื่องแต่งกาย และแต่งหน้า (ในที่นี้รวมเรียกว่า ประจักษ์ศิลป์ รวมทั้ง นาฏศิลป์ลีลา ท่าเต้น และศิลปะการแสดงต่างๆ แต่ละส่วนมีบทบาทและ หน้าที่ที่จะทำให้ละครสมบูรณ์แบบขึ้น และต้องสอดคล้องกับแนวของเรื่อง แนวการนำเสนอ (style) แนวความคิดหลัก สีสัน และบรรยากาศในเรื่อง อย่างมีเอกภาพประสานกลมกลืนกัน ซึ่งสิ่ง เหล่านี้เป็นส่วนประกอบและเป็นตัวเสริมที่สำคัญ

กล่าวได้ว่า นาฏศิลป์เป็นศิลปะการแสดงอีกแขนงหนึ่ง ซึ่งมีบทบาทในละครทั้งที่เป็น ส่วนประกอบและบทบาทในฉากที่ผู้ประพันธ์ระบุไว้ในบท นาฏศิลป์มีความสำคัญมากในอดีตกาล ในละครจะมีการร่ายรำประกอบการร้องการแสดง เป็นต้น ในยุโรปสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 19 นาฏศิลป์บัลเลต์มีบทบาทสำคัญในโอเปรา และละครร้องโอเปอเรตตา (operetta) ต่อมาใน คริสต์ศตวรรษที่ 20 ในละครเพลง (musical comedy) ของอเมริกัน เกิดนาฏศิลป์สมัยใหม่และ นาฏศิลป์แจ๊สแนวต่างๆ ซึ่งในปัจจุบันจะนิยมเรียกกันว่านาฏลีลา

นาฏลีลาในละครมี 2 ประเภท คือ

1. นาฏลีลาประกอบละคร (incidental dance) คือ มีบทบาททำให้รื่นเริง สดใส มีชีวิตชีวาขึ้น แต่ไม่สำคัญต่อการดำเนินเรื่องโดยตรง

2. นาฏลีลาที่เป็นส่วนของละคร (dramatic dance) คือ เป็นตัวเดินเรื่อง แสดงแนวคิดหลัก แสดงบุคลิกภาพของตัวละคร และสร้างบรรยากาศของเรื่อง ซึ่งสำคัญต่อเนื้อเรื่องและตัวละคร ไม่สามารถตัดออกไปได้ เพราะจะมีผลกระทบต่อการดำเนินเรื่อง

ทุกด้านที่กล่าวมานี้ ถือได้ว่ามีบทบาทสำคัญกับละครทั้งสิ้น ซึ่งผู้กำกับจะต้องใช้ในการสร้างสรรค์ละครออกมาเป็นงานศิลปะที่มีชีวิตใหม่ของตัวเองให้โลดแล่นอยู่บนเวที และทำให้ผู้ชมเข้าถึงเนื้อหาสาระได้ เข้าใจในแง่มุมต่างๆ ที่ต้องการจะนำเสนอ และได้เสพสุนทรียภาพจากบทละคร การแสดง ดนตรี นาฏลีลา ฉาก แสง สี เครื่องแต่งกาย แต่งหน้า รวมทั้งได้รับความบันเทิงอาหารแห่งสติปัญญา และสามารถยกระดับจิตใจของผู้ชมให้เกิดความอิมเมจ

จากองค์ประกอบละคร 6 ประการนี้ มีความคล้ายคลึงกับองค์ประกอบของนวนิยายและองค์ประกอบการเล่าเรื่อง แต่สิ่งที่ละครเวทีมีความแตกต่างจากสื่ออื่นก็คือ ดนตรี และนาฏลีลา ซึ่งถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของละครเวทีและละครเพลง ในขณะเดียวกัน จารุณี หงส์จารุ (2550 : 105) ก็ได้อธิบายว่า อริสโตเติลให้ “เพลง” เป็นองค์ประกอบที่ 5 ของบทละคร ซึ่งหมายถึง “เสียง” เพราะบทละครกรีกโบราณล้วนแต่มีบทเพลงซึ่งคอรัส (chorus) หรือนักร้องหมู่จะต้องขับร้องทั้งสิ้น ในที่นี้หมายรวมไปถึงเสียงที่ปรากฏบนเวทีซึ่งภาษาที่ใช้ในบทพูดคือเสียงของภาษารวมถึงความเงียบระหว่างคำพูดต่างก็นับเป็น “เพลง” ในแง่ของละคร ตามหลักของอริสโตเติลนั้น บทเพลงที่ดีต้องเป็นส่วนหนึ่งของบทละครเช่นเดียวกับบทพูดและต้องมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบอื่นๆ ในละครด้วย

เสียงและดนตรีมีอิทธิพลกับละครมาตั้งแต่แรกเริ่ม ละครหลายประเภทได้รับอิทธิพลมาจากดนตรีหรือมีความสัมพันธ์กับดนตรีมาก่อน ปัจจุบันเสียงมีบทบาทมากขึ้นในการผลิตละคร เสียงสามารถสร้างบรรยากาศและเป็นอีกสื่อหนึ่งที่ทำให้ผู้ชมเห็นลักษณะพิเศษของตัวละครนั้นๆ ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น บุคลิก ความคิด และความรู้สึกต่างๆ เป็นต้น

สถานภาพและบทบาทของดนตรีในละคร

จารุณี หงส์จารุ (2550 : 122-123) ได้อธิบายสถานภาพของดนตรีในละคร แบ่งได้เป็น 2 รูปแบบดังนี้ คือ ดนตรีที่เป็นส่วนสำคัญในละคร (dramatic music) หมายถึง ดนตรีที่อยู่ในละคร

ที่ใช้ดนตรีเป็นส่วนสำคัญในการดำเนินเรื่องตั้งแต่เริ่มต้นจนจบเราเรียกว่า ละครเพลง (musical theatre) ซึ่งหมายถึงอุปรากร จุลอุปรากร ละครบรอดเวย์ และรีวิว ชาวอเมริกันเรียกละครเพลงบรอดเวย์ (broadway theatre) ว่าเป็นมิวสิคเคิล (musical) หรือมิวสิคเคิลเธียเตอร์ (musical theatre) อย่างไรก็ตามหนังสือหลายเล่มได้ให้ความชัดเจนในเรื่องนี้ โดยใช้คำว่า ละครเพลงบรอดเวย์ หรือละครเพลงอเมริกัน แทนคำว่า มิวสิคเคิลเธียเตอร์ บทบาทของดนตรีที่เป็นส่วนสำคัญในละคร (dramatic music) บทบาทของดนตรีในละครรูปแบบนี้ จัดได้ว่าดนตรีมีบทบาทสำคัญต่อละคร และอยู่ตลอดทั้งเรื่องในการแสดงอุปรากรและละครบรอดเวย์ นอกจากนี้ยังหมายถึงละครที่ต้องอาศัยดนตรีและบทเพลงที่ให้เข้ากับการแสดงของตัวละคร ดนตรีได้รับการประพันธ์ให้เป็นไปตามความต้องการของบทละครและหากไม่มีการใส่ดนตรีเข้าไปเฉพาะจุดที่กำหนดไว้ จะมีผลทำให้ละครนั้นเปลี่ยนไปอย่างมาก ส่วนใหญ่ดนตรีสำหรับการแสดงละครรูปแบบนี้เป็นการแสดงสด

อีกรูปแบบหนึ่ง คือ ดนตรีเป็นส่วนประกอบในละคร (incidental music) ดนตรีในรูปแบบเป็นส่วนประกอบนี้ อาจได้รับการประพันธ์สำหรับประกอบการแสดงละครโดยเฉพาะหรือไม่ก็ได้ ในต่างประเทศ สมัยแรกเริ่มที่มีการบันทึกเสียง ไม่นิยมให้มีการใช้เทปหรือแผ่นเสียงมาเปิดเสียงเพื่อประกอบการแสดง แต่ในระยะหลัง มีการใช้เทปหรือแผ่นเสียงมากขึ้น ในการแสดงดนตรีสดในละครนั้น ได้มีการนำดนตรีประเภทรีคอร์ดและไฟล์คามาใช้ประกอบการแสดงอีกด้วย

นอกจากการนำดนตรีบรรเลงมาใช้ประกอบแล้ว ยังอาจมีการเพิ่มบทเพลงร้องเข้าไปในบทละครด้วย เช่น ในละครของเชคสเปียร์ ได้มีการบรรจุเพลงเข้าไปหลายเพลง เพื่อให้ความสำคัญต่ออารมณ์ของละคร ณ จุดนั้นให้เด่นชัดขึ้น หรือไม่ก็เพื่อเพิ่มความสุขนตรีโดยแทรกเพลงก่อนที่จะดำเนินเรื่องราวต่อไป ในคริสต์ศตวรรษที่ 19 ละครที่เป็นที่นิยม มักมีเพลงประกอบอยู่ด้วยหลายเพลง ดนตรีที่เป็นส่วนประกอบในละคร อาจใช้ประกอบการเต้นรำ และนำมาใช้เป็นเพลงใหม่โรงก่อนเริ่มการแสดงอีกด้วย ซึ่งบทบาทของดนตรีในฐานะส่วนประกอบในละคร (incidental music) นั้นมีหลายประการ เริ่มตั้งแต่การสร้างบรรยากาศให้กับเรื่อง การเน้นหรือทำให้เกิดอารมณ์คล้อยตามไปกับเรื่องได้ รวมถึงการนำเข้าสู่เรื่องและเชื่อมโยงจากฉากหนึ่งไปสู่อีกฉากหนึ่งหรือจากเวลา

หนึ่งไปสู่อีกเวลาหนึ่ง นอกจากนี้ ยังใช้ประกอบการเดินรำ ไปพร้อมๆ กับการเพิ่มความสุนทรีย์ในละครได้

ประเภทของเสียงในละคร

นักแสดงใช้เสียงเป็นสื่อหนึ่งในการแสดง เสียงจึงเป็นอุปกรณ์ที่สำคัญของนักแสดง นักแสดงจำเป็นต้องฝึกฝนการเปล่งเสียงอย่างสม่ำเสมอ และดูแลร่างกายให้สมบูรณ์แข็งแรง เพราะเสียงเกิดจากลมหายใจ ดังนั้น นักแสดงจำเป็นต้องฝึกการหายใจให้ถูกต้องเพื่อให้ได้เสียงที่มีพลัง นอกจากนี้ ยังต้องฝึกเปล่งเสียงอักขระต่างๆ ให้ชัดเจน รวมทั้งขจัดอาการบางอย่างที่ติดเป็นนิสัย เช่น พุดติดอ่าง เป็นต้น พุดติดอ่าง เป็นต้น โดยประเภทของเสียงมี ดังนี้

1. เสียงพุด

เสียงพุดที่ดีจะต้องมีความกังวาน ใส และเต็ม พังสบายหู แม้ว่านักแสดงจะต้องตะโกนใส่กันก็ตาม ผู้ชมจะต้องไม่รู้สึกรำคาญฟังเสียงบนเวทีไม่ได้ ยกเว้นเป็นความต้องการของผู้กำกับการแสดงหรือเป็นความตั้งใจของผู้เขียนบท นักแสดงจะต้องทั้งพุดและขับร้อง ดังนั้น นักแสดงจึงต้องมีพลังมาก และสามารถสื่อความรู้สึกต่างๆ ได้ตามที่ต้องการ นักแสดงจะต้องสามารถพุดให้เข้าถึงคนฟังซึ่งหมายความว่า นักแสดงต้องสื่อความหมายในสิ่งที่ตนพุดหรือขับร้องให้ผู้ชม “ได้ยิน” และ “เข้าใจ” ในสิ่งที่เราต้องการจะสื่อ

2. เสียงขับร้อง

เสียงมนุษย์เป็นดังเสียงดนตรีประเภทหนึ่ง มนุษย์จึงเปรียบเหมือนเครื่องดนตรีที่มีชีวิต มีความคิด อารมณ์ ความรู้สึก โดยมนุษย์สามารถสื่อสารผ่านคำร้องได้อย่างลึกซึ้งและได้ความหมายกว่าเครื่องดนตรีใดๆ ในโลก มนุษย์ใช้ร้อยแก้วในการสื่อสารความคิดและความรู้สึกในชีวิตประจำวัน ซึ่งอาจไม่เพียงพอต่อการแสดงออก ในขณะที่ร้อยกรองมักถูกนำมาเพื่อถ่ายทอดและแสดงความรู้สึกที่ละเอียดละเมียดละไมกว่าด้วยจังหวะและลีลาของภาษาฉันทลักษณ์แต่เสียงเพลงสามารถสื่อให้เห็นถึงพลังของการแสดงออกในเบื้องลึกของจิตและวิญญาณ

3.เสียงขับร้องกลุ่ม

คอรัสหรือนักร้องหมู่ (chorus) ในแรกเริ่มนั้นกลุ่มนักร้องขับร้องเพลงเป็นกลุ่มเสียงเดียวกันและแสดงบนเวทีไปด้วย ต่อมาในยุคกลางเริ่มมีการประสานเสียงแบบง่ายๆ และพัฒนามาจนถึงสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยาการ กลุ่มนักร้องเริ่มขับร้องเพลงประสานเสียงที่ซับซ้อนมากขึ้น เรียกเป็นการขับร้องประสานเสียง (choral singing) โดยมีนักร้องหมู่หรือคณะนักร้องประสานเสียง (chorus) เป็นผู้ขับร้อง คณะนักร้องประสานเสียงประกอบด้วยกลุ่มนักร้องเสียงต่างๆ ซึ่งมีความแตกต่างกันตามประเภทเสียง แต่ละแนวเสียงประกอบด้วยนักร้องแนวเสียงละ 2 คนขึ้นไปและมีการผสมของแนวเสียงในแบบต่างๆ

4.เสียงดนตรี

การเล่นดนตรี การขับร้อง และการเต้นรำหรือนาฏลีลา มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดในการแสดงละครตลอดมาตั้งแต่ยุคแรกๆ

5.เสียงนามธรรม (abstract sounds) และเสียงประกอบเรื่อง (sound effects)

นอกจากเสียงนักแสดงและเสียงดนตรีแล้ว ในการแสดงยังมีเสียงอีกประเภทหนึ่งคือเสียงที่ไม่ใช่เสียงดนตรี เป็นเสียงที่ทำให้เกิดบรรยากาศต่างๆ ในการแสดง หรือเพื่อให้เห็นภาพผ่านโสตประสาท ซึ่งอาจเป็นเสียงที่ได้จากธรรมชาติ คือเสียงที่เกิดขึ้นจริงโดยไม่ต้องสร้างเสียง เช่น เสียงฟ้าร้อง เสียงเครื่องบิน เสียงคนเดิน เสียงคนปรบมือ เสียงเด็กร้อง เป็นต้น หรืออาจเป็นเสียงที่ผลิตโดยผู้ออกแบบเสียง (sound designer) คือ เสียงที่ต้องอาศัยเทคนิคต่างๆ เข้าช่วยเพื่อผลิตเสียงประกอบที่ต้องการ เช่น เสียงประหารชีวิตด้วยการตัดศีรษะ ซึ่งไม่สามารถหาได้จากเสียงธรรมชาติ เสียงยักษ์หรือไดโนเสาร์ขนาดใหญ่เดิน เป็นต้น

แนวคิดการคัดเลือกนักแสดง

Donald Oliver (1995:13-18) ได้อธิบายไว้ว่า เมื่อทีมผลิตจะพิจารณาคัดเลือกนักแสดงนั้น องค์ประกอบต่อไปนี้จะมิตบพาทสำคัญในการคัดเลือก คือ

1. ลักษณะท่าทางและบุคลิก (look and type) คือ ทีมคัดเลือกจะดูจากลักษณะท่าทางและบุคลิกของนักแสดงว่ามีความใกล้เคียงกับตัวละครแบบไหน เช่น ตัวละครนำชาย ตัวละครนำหญิง ตัวโกง หรือตัวร้าย และตัวตลก เป็นต้น

2. เสียง (voice) คือ ทีมงานจะพิจารณาเกี่ยวกับคุณภาพของเสียงและช่วงเสียงของนักแสดง ซึ่งจะมีผลต่อการเรียบเรียงดนตรี

3. ความสามารถทางการแสดง (acting ability) การมีเสียงร้องที่ดีอาจจะไม่เพียงพอซึ่งทีมคัดเลือกจะพิจารณาความสามารถทางการแสดง ดังนั้น นักแสดงต้องแสดงได้ดีด้วย

4. ความสามารถในการเต้น (dance ability) ในปัจจุบัน ผู้ผลิตส่วนใหญ่ต้องการจ้างนักแสดงที่มีสามารถในทุกด้าน คือ การแสดง ร้องเพลง และการเต้น ดังนั้น ความสามารถในการเต้นจึงเป็นองค์ประกอบที่ทีมคัดเลือกใช้ในการพิจารณาด้วย

5. ความเหมาะสม (choice of material) ทีมคัดเลือกนักแสดงจะเลือกบทที่เหมาะสมให้กับนักแสดงในการทดสอบการแสดง เพราะการเลือกบทจะมีผลต่อความสามารถในการแสดงของนักแสดง

6. ภาพลักษณ์ (appearance) คือ ภาพที่ปรากฏให้เห็นภายนอก เช่น ทีมคัดเลือกจะพิจารณาจากการแต่งกาย เสื้อผ้า ทรงผม เป็นต้น ที่มีความสะดวกและเหมาะสม

7. ความน่าเชื่อถือและประสบการณ์ (credits and experience) คือ สิ่งที่เป็นพื้นฐานที่ผู้ผลิตส่วนใหญ่ต้องการ ก็คือ คนที่มีความสามารถพิเศษ และมีความน่าเชื่อถือค่อนข้างมาก

8. ลักษณะเฉพาะตัว (personality) เป็นเหตุผลหรือตัวแปรสำคัญ และเป็นสิ่งที่ทำให้นักแสดงโดดเด่น และมีคุณค่า

ข้อมูลจาก Wikipedia (เข้าถึงเมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน 2555) ได้อธิบายไว้ว่าในศิลปะการแสดง การคัดเลือกนักแสดง (หรือการประกาศรับสมัครนักแสดง) เป็นกระบวนการก่อน

การผลิตสำหรับการเลือกสรร หรือการสรรหานักแสดง สำหรับทั้งนักแสดง, นักเต้น, นักร้อง, นางแบบและความสามารถอื่น ๆ สำหรับการถ่ายทอสดหรือ บันทึกการทำงาน

กระบวนการคัดเลือกนักแสดง (Casting Process)

กระบวนการคัดเลือกนักแสดง ที่มทดสอบการแสดงจะเข้ามามีส่วนร่วมก่อนที่จะเป็นทีมคัดเลือกนักแสดงซึ่งประกอบด้วย ผู้ผลิต (producer) ผู้กำกับ (director) และนักออกแบบท่าเต้น (choreographer) ในขั้นเริ่มต้นของกระบวนการทดสอบ ผู้แสดงจะนำเสนอสิ่งที่เตรียมมา เช่น บทพูด หรือ เพลง ซึ่งสิ่งที่เตรียมมาทดสอบนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นเทปวิดีโอที่แนบมากับประวัติส่วนตัว และนำเสนอให้กับผู้ผลิต ผู้กำกับ และผู้แทนจากบริษัทผู้ผลิต หลังจากนั้น ขั้นตอนต่อไป จะเป็นการค้นหานักแสดงที่มีความเหมาะสม โดยจะอยู่ภายใต้การพิจารณาของทีมงาน ชุดต่างๆ เช่น ผู้กำกับการแสดงจะพิจารณาทั้งความสามารถของนักแสดงแต่ละคนและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอื่นๆ คือ การมีเคมีเข้ากัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบทบาทของละครด้วยโดยอาจจะประกาศรับสมัครนักแสดงออกไปในสาธารณะที่รู้จักกันโดยทั่วไป หรือสำหรับนักแสดงที่เป็นมืออาชีพและกึ่งมืออาชีพหรือนักแสดงที่มีลักษณะเฉพาะ (สำหรับบทบาทของผู้แสดงนำ) ในการผลิตภาพยนตร์และโทรทัศน์เป็นกระบวนการที่คล้าย ๆ กัน นักแสดงอาจจะไปทดสอบการแสดงในหลายๆประเภทได้ ก่อนที่จะได้รับบทบาทในการแสดง

วิธีการคัดเลือกนักแสดง การกำหนดตัวนักแสดงสำหรับบทบาทต่างๆ และการคัดเลือกคณะผู้แสดง มีรายละเอียดดังต่อไปนี้ โดยเรียบเรียงจากมัทนี รัตนิน (2546: 61-64)

นักแสดงเปรียบเสมือนตัวแทนของตัวละคร เพราะนักแสดงเป็นผู้ที่ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ การกระทำ ในบทละครออกมา ไม่ว่าจะเป็นท่าทาง การเคลื่อนไหว บุคลิก การพูด น้ำเสียง และสีหน้า ให้กับผู้ชมได้รับรู้ ได้สัมผัส เข้าถึงและรู้สึกถึงตัวละครนั้นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักแสดงละครเวที การคัดเลือกนักแสดงสำหรับละครเพลงค่อนข้างยุ่งยากกว่าการคัดเลือกสำหรับละครพูดธรรมดาเพราะต้อง คัดเลือกผู้ที่มีความสามารถทั้ง 3 ด้าน คือ ขับร้อง แสดง และเต้นรำ อีกทั้งยังต้องคำนึงถึงรูปร่าง หน้าตา ขนาด ความสูง วัย การพัฒนา ความรู้สึกและอารมณ์อีกด้วย วิธีการคัดเลือกนักแสดงมีขั้นตอน ดังนี้

1. วิธีคัดเลือกแบบเปิด (open audition หรือ general try-out) ผู้กำกับการแสดงอาจให้ทุกคนผลัดกันอ่านบทจากละครทั้งเรื่อง และพูดคุยเกี่ยวกับละครเรื่องนั้น ในด้านโครงเรื่อง (plot) และแนวคิดหลัก (theme) ตัวละคร อย่างคร่าวๆ จากนั้นให้นักแสดงมาแสดงหรืออ่านบทที่ตนเลือกมาเป็นฉากสั้นๆ หรือผู้กำกับการแสดงอาจสมมติสถานการณ์บางอย่าง และให้นักแสดงลองแสดงสด (improvise) แล้วเปลี่ยนสถานการณ์ให้นักแสดงลองแสดงปฏิกิริยาออกมาสดๆ แล้วจึงให้แต่ละคนหรือทีละสองคนอ่านบทจากฉากที่คัดเลือกไว้แล้วอ่านสลับกันเพื่อเปรียบเทียบ ซึ่งวิธีการแสดงสด (improvisational approach) นี้ผู้กำกับการแสดงจะสามารรถเห็นความว่องไวในปฏิกิริยา ความคล่องตัว ไหวพริบ และความสามารถในการแสดงออกได้ชัดเจน แต่อาจไม่เหมาะสำหรับผู้สมัครที่ไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน

ถ้าเป็นละครเพลงอาจร้องเพลงบางเพลงเพื่อให้เกิดอารมณ์ร่วม ผู้กำกับการแสดงจะพิจารณาความสามารถในการแสดง คุณภาพ เสียง อารมณ์ รูปร่างลักษณะ ว่าเหมาะสมหรือไม่ เข้าคู่กันหรือไม่ สีสันไปด้วยกันได้ดีเพียงไร จังหวะในการพูดและแสดง ลีลา ท่าทาง ถ้าเป็นละครเพลงหรือเต้นนาฏลีลาประกอบ ให้ผู้แสดงขับร้องเพลงที่ตนเลือกมา หรือเพลงในเรื่อง และเต้นหรือรำนาฏศิลป์ ลีลา ท่าทาง ตลอดจนการบรรเลงดนตรี

2. วิธีสัมภาษณ์ตัวต่อตัว (personal-interview method) ผู้กำกับการแสดงจะสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับนักแสดงโดยทั่วไป ประสบการณ์ในการแสดง และพูดถึงละครเรื่องนี้ให้นักแสดงแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ หรือให้อ่านบทบาทของตัวละครตัวใดตัวหนึ่ง และให้นักแสดงตีความ วิธีการนี้จะนำมาใช้ก็ต่อเมื่อมีตัวละครในเรื่องไม่มาก และได้ผ่านขั้นตอนก่อนหน้านี้มาแล้ว ผ่านการกลั่นกรองนักแสดงจนเหลือจำนวนที่คิดว่าจะมีคุณสมบัติที่เหมาะสม เพื่อมาเลือกบทบาทอีกขั้นหนึ่ง และเพื่อมอบบทบาทที่เหมาะสมกับนักแสดง

การคัดเลือกนักแสดงตามทักษะ

1. ด้านการแสดง ในด้านการแสดงนั้น วิธีการคัดเลือกใช้วิธีเดียวกับการคัดเลือกนักแสดงโดยทั่วไป จากที่กล่าวมาแล้ว

2. ด้านขับร้อง ใช้ได้หลายวิธี เช่น

2.1 แจกเนื้อร้องเพลงในเรื่อง สอนให้นักแสดงทุกคนร้องพร้อมกันเป็นกลุ่ม แล้วเรียกออกมาทีละคน ร้องเดี่ยวในเพลงเดียวกัน วิธีนี้สามารถวัดคุณภาพเสียง และความเหมาะสมกับเพลงในละคร

2.2 ให้นักแสดงขับร้องเพลงที่เตรียมมา เพื่อวัดคุณภาพเสียงและระดับเสียง และอาจแจกเพลงในเรื่องให้ร้องด้วย วิธีนี้อาจใช้เวลานาน เพราะนักแสดงไม่คุ้นกับเพลงในเรื่อง แต่ถ้านักแสดงมีประสบการณ์ ก็จะทำได้อย่างง่าย และเห็นถึงพรสวรรค์ได้ด้วย

3. ด้านนาฏศิลป์ มีหลายวิธีในการคัดเลือก เช่น

3.1 ให้นักแสดง แสดงการเต้นที่เตรียมมา เพื่อดูทักษะและศิลปะการสร้างสรรค์

3.2 สอนท่าเต้นง่ายๆ หลายท่าเป็นชุด (series) แล้วพัฒนาสู่ท่าที่ยากขึ้น วิธีนี้ใช้กับผู้ที่ไม่มีความรู้การเต้นมาก่อน ผู้ที่มีความไวในการจดจำท่าและสามารถแสดงได้ในเวลาที่กำหนดแสดงว่าสามารถเรียนรู้ได้เร็ว

การคัดเลือกรอบสุดท้าย

เมื่อนักแสดงทุกคนได้ผ่านการคัดเลือกทั้ง 3 ด้านแล้ว จะเข้าสู่ขั้นตอนสุดท้าย คือ

1.1 คัดเลือกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรก คือ ผู้ที่จะพิจารณาบทบาททั้งแสดงและคอรัส กลุ่มที่ 2 สำหรับคอรัสเท่านั้น

1.2 แบ่งการคัดเลือกเป็น 2 ตอน ตอนแรกคัดเลือกพวกคอรัส ตอนที่สองคัดเลือกคนที่ต้องมีบทบาทแสดง

ผู้กำกับการแสดงทุกฝ่าย (ดนตรี-ขับร้อง, แสดง, นาฏศิลป์) ควรเป็นกรรมการในการคัดเลือกรอบสุดท้ายนี้ ผู้ที่มีความสามารถทั้งเต้นและขับร้องจะถือความสามารถทางขับร้องเป็นสำคัญ การพัฒนาคุณภาพของเสียง ความสามารถในการขับร้อง รูปร่างหน้าตา ขนาดตัว และความกระตือรือร้น มีน้ำหนักต่างกัน ขึ้นอยู่กับลักษณะของตัวละครในเรื่อง ถ้าเป็นเรื่องชาวบ้าน ธรรมดา คอรัสที่แสดงบทบาทนี้ ไม่จำเป็นต้องมีรูปลักษณ์ดีมาก เน้นความสามารถในการขับร้อง

และคุณภาพเสียงเป็นสำคัญ แต่ถ้าบางเรื่องคอรัสเป็นสาวงามหรือหนุ่มสำอาง ก็ต้องพัฒนารูปลักษณ์ บุคลิกภาพเป็นสำคัญด้วย ในกรณีแรก ผู้กำกับดนตรีอาจตัดสินใจได้เลย แต่ในกรณีหลังผู้กำกับเวทีอาจมีสิทธิ์เสียงสำคัญ ต้องมีความออมชอมกันระหว่างผู้กำกับทั้งสองคนเพื่อให้ได้คนที่สมบทบาทที่สุด

ในการคัดเลือกนักแสดงบทบาทสำคัญนั้น นักแสดงจะต้องขับร้องและอ่านบทร่วมกับคนต่างๆ ในกลุ่มผู้คัดเลือก เพื่อเปรียบเทียบเสียง รูปร่างหน้าตา ความสามารถ ความเหมาะสม บุคลิกลักษณะ พลัง ความไวต่อความรู้สึกอารมณ์ เป็นต้น ผู้กำกับการแสดงจะต้องตัดสินใจในบทบาทนั้นว่าความสำคัญอยู่ที่การขับร้องมากกว่าการแสดง หรือการแสดงมากกว่าการขับร้อง

วิธีการแก้ไข หรือทางออก คือ ปรับเปลี่ยนบทบาทของตัวละครนั้น หรือ ไม่เจาะจงตัวผู้ร้อง อาจให้ตัวละครบทบาทอื่นขับร้องแทนนักแสดงที่เก่งแต่ขับร้องไม่ได้ หรือไม่ดีพอ หรืออาจให้นักร้องเสียงนำในคอรัสขับร้องแทนก็ได้ วิธีแก้ก็อีกอย่างหนึ่งก็คือ เพลงบางเพลงที่เป็นที่นิยมอยู่แล้ว ให้นักแสดงที่เก่งๆ ขับร้องแบบชบชั่น ซึ่งกลับได้ผลดีกว่านักร้องที่เสียงดีอีกด้วย

การกำหนดตัวนักแสดงสำหรับบทบาทต่างๆ (casting)

หลังจากที่ผู้กำกับการแสดงได้พิจารณาบทละครแล้ว จะเกิดภาพในใจว่า ตัวละครแต่ละตัวมีลักษณะและคุณสมบัติอย่างไร รูปร่างหน้าตา เสียง ท่วงท่า บทบาท รวมถึงความสามารถพิเศษ เป็นต้น สำหรับรูปร่างหน้าตาเป็นสิ่งสำคัญสำหรับตัวละคร เพราะผู้ชมมักมีจินตนาการอยู่ในใจว่าเป็นอย่างไร แต่สิ่งที่มีความสำคัญยิ่งกว่ารูปร่างหน้าตา คือ ความสามารถในการแสดงและทรัพยากรที่ซ่อนเร้นอยู่ในตัวที่สามารถพัฒนาได้มาก และมีศักยภาพ (potentiality) นักแสดงบางคนมีรูปร่างหน้าตาเหมาะ แต่มีปัญหาเวลาซ้อมและไม่สามารถพัฒนาได้เลย หรืออาจจะต้องใช้เวลาอีกมาก หรือบางคนเหมาะสมแต่ไม่มีเวลาให้เพียงพอ ผู้กำกับการแสดงจะต้องใช้วิจรรณญาณในการเลือกนักแสดง สิ่งที่ต้องพิจารณาคือคุณสมบัติของนักแสดง มีดังนี้ รูปร่างลักษณะโดยทั่วไป และลักษณะพิเศษ (ถ้ามี) วัยและเพศของนักแสดง คุณภาพของเสียงและการพูด (diction) ลักษณะการเคลื่อนไหว (sense of movement) กับจังหวะ (rhythm) และการพัฒนาของความรู้สึกและอารมณ์

นอกจากนี้ การพิจารณาความเหมาะสมกับบทบาทของตัวละคร ควรพิจารณาเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

1. พื้นฐานและความเข้าใจเกี่ยวกับละคร (sense of theatre and background) สังเกตตัวนักแสดงว่าในเวลาที่ได้รับฟังการแนะนำหรือการตีความบทบาทของตัวละคร (character interpretation) ผู้แสดงสามารถเข้าใจได้รวดเร็ว และสามารถแสดงได้ตรงตามความต้องการหรือไม่ เพียงไร เป็นการทดสอบความเข้าใจและความไวต่อความรู้สึกเกี่ยวกับละครของผู้แสดง

2. จินตนาการ และความละเอียดอ่อนของความรู้สึก (imagination and sensitivity) อาจให้นักแสดงทดลองแสดง โดยมีดนตรีหรือไม่มีดนตรีประกอบก็ได้ หรือสมมติสถานการณ์ขึ้นเพื่อให้นักแสดงสร้างสรรค์ท่าทางด้วยจินตนาการ เป็นการทดสอบความสามารถในด้านการใช้จินตนาการ ความอ่อนไหวทางด้านอารมณ์ ความรู้สึก การแสดงออกทั้งท่าทาง การพูด และน้ำเสียง

3. แรงดึงดูดใจผู้ชม พลังในการส่งเสียง และความรู้สึกสู่ผู้ชม (audience appeal and power of projection) ผู้กำกับการแสดงนั่งอยู่ในโรงละคร เปรียบเสมือนผู้ชม เพื่อที่จะสามารถพิจารณานักแสดงจากระยะไกลได้ ว่านักแสดงมีภาพลักษณ์ คุณสมบัติ เสียง เสน่ห์ดึงดูดใจ ความประทับใจประทับใจต่อผู้ชมได้มากน้อยเพียงใด พลังเสียง คุณภาพเสียง ความชัดเจนในการพูด ความกังวานใสหรือความทุ้มของเสียง การแสดงออกทางร่างกาย กิริยา ท่าทาง และความรู้สึก สามารถ “ส่ง” (project) ได้ถึงตัวผู้ชมหรือไม่และมากน้อยเพียงใด

4. ประสิทธิภาพในการแสดง นักแสดงที่มีประสิทธิภาพหรือมีความชำนาญ มักมีข้อได้เปรียบมากกว่าผู้ที่อาจมีภาพลักษณ์เหมาะสมแต่ขาดประสบการณ์ เพราะทำให้ผู้กำกับทำงานง่ายกว่าถ้านักแสดงมีประสบการณ์และมีเทคนิคที่ดี

5. สีสันของบุคลิกส่วนตัว (personal tonality) หมายถึงคุณลักษณะที่ฉายออกมาจากบุคลิกส่วนตัวของนักแสดง เช่น ความสุภาพอ่อนโยน จิตจะก้านแพรวพราว ความนุ่มนวลความแข็งกระด้าง เป็นต้น ผู้แสดงสามารถปรับเปลี่ยนบุคลิกได้ตามตัวละครมากน้อยเพียงใด ไม่ควรมีบุคลิกของตนเองที่แรงไปจนกลบบุคลิกของตัวละคร

6.ความสามารถที่จะแสดงละครในรูปแบบ ประเภท หรือแนว ของละครที่ผู้กำกับ การแสดงต้องการ หากละครที่จะแสดงมีรูปแบบและมีแนวทางที่ชัดเจน นักแสดงนั้นมีความสามารถ และทักษะเหมาะสมกับละครหรือไม่ เพียงใด

การคัดเลือกคณะผู้แสดง

ในการคัดเลือกคณะผู้แสดงนั้น จะต้องคำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครทั้งเรื่องด้วย (ensemble) เพื่อดูว่าเมื่อแสดงพร้อมกันในแต่ละฉาก จะประสานหรือขัดแย้งกันอย่างไร โดยนำ ภาพถ่ายของนักแสดงมาวางเทียบเคียงกัน โดยพิจารณาภาพลักษณ์ คุณสมบัติทางเสียง ลีลา ท่าทาง พร้อมกันทุกคนว่าภาพที่ปรากฏบนเวทีออกมาเป็นอย่างไร นักแสดงที่ดีจะต้องสามารถ ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้เป็นหมู่คณะ มีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น

แนวคิดละครเพลง ผู้วิจัยใช้แนวคิดดังกล่าวเป็นข้อมูลพื้นฐานในการศึกษา และใช้เป็น แนวคำถามในการสัมภาษณ์ แนวคิดองค์ประกอบของละครเวทีและแนวคิดการคัดเลือกนักแสดง ใช้ประกอบการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ทั้งสองข้อ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กัญญพิชญ์ บิวดาภา (2554) การคัดเลือกและฝึกฝนนักแสดงสำหรับหนังสั้นในมิติเพศวิถี โครงการ Thai Queer Short Film 1 งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาเกณฑ์และวิธีการในการคัดเลือกนักแสดง ตลอดจน ศึกษาแนวทาง การแนะนำและฝึกฝนนักแสดงของผู้กำกับหนังสั้นในมิติเพศวิถี ผลการ วิจัยพบว่า เกณฑ์ในการคัดเลือกนักแสดงที่ผู้กำกับเลือกใช้ คือ การคัดเลือกนักแสดงจากเพศของ นักแสดง, การคัดเลือกนักแสดงจากบุคลิกภายนอก, การยอมรับที่จะแสดงในบทบาทตัวละครที่มี เพศวิถีเป็นผู้มีความหลากหลายทางเพศ, คุณภาพของเสียงและการพูด, การเคลื่อนไหวและ จังหวะ, การพัฒนาของความรู้สึกและอารมณ์ ทั้งนี้ด้วยปัญหาข้อจำกัดด้านเวลาทำให้ผู้กำกับต่าง ก็เลือกนักแสดงที่มีพื้นฐานทักษะ หรือประสบการณ์ด้านการแสดงอยู่ก่อนแล้วมาทำงาน ในส่วน ของการฝึกฝนนักแสดงพบว่า ผู้กำกับต้องการแนะนำป้อนข้อมูลที่ผู้กำกับเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเพศ วิถีให้ตรงกับนักแสดง ผู้กำกับในโครงการใช้วิธีส่งโครงเรื่องและบทให้นักแสดงอ่าน และอาศัยการ พูดคุยกับนักแสดงก่อนเริ่มการแสดงจริง เพื่อความเข้าใจทิศทางเดียวกัน และสรุปสิ่งที่ผู้กำกับ ต้องการในฉากนั้นๆ เพื่อให้การแสดงออกมาเป็นธรรมชาติและสมจริง

งานวิจัยนี้เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัย ในเรื่องของเกณฑ์ที่ผู้กำกับการแสดงใช้ในการคัดเลือกนักแสดง ในด้านต่างๆ ประกอบกันหลายด้าน ซึ่งสามารถนำข้อมูลที่ได้มาใช้เป็นแนวทางการประกอบการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัยต่อไปได้

ชโลธร จันทะวงศ์ (2554) การสร้างสรรค์ละครเพลงของ บริษัท ดรีมบ็อกซ์ เอนเตอร์เทนเมนท์ จำกัด และ บริษัท ซีเนริโอ จำกัด พ.ศ.2533-2553 งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาการสร้างสรรคเพลงและดนตรีสำหรับละครเพลงของทั้งสองบริษัท ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการสร้างสรรคเพลงและดนตรีสำหรับละครเพลง และศึกษาทัศนคติของนักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญ นักการละคร และกลุ่มผู้ชมที่มีต่อละครเพลง

งานวิจัยนี้พบว่า ปัจจัยที่ดึงดูดให้ผู้มาชมละครเพลงของทั้งสองบริษัทมีความแตกต่างกัน กลุ่มผู้ชมที่ผู้วิจัยสำรวจความเห็นทางอินเตอร์เน็ตพบว่าสนใจใน บทละคร ของบริษัท ดรีมบ็อกซ์ ฯ เป็นอันดับแรก ในขณะที่กลุ่มผู้ชมให้ความสนใจกับ นักแสดง ของบริษัท ซีเนริโอ ฯ เป็นอันดับแรก

งานวิจัยนี้เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัย ในเรื่องของปัจจัยที่ดึงดูดผู้ชมให้มาชมการแสดงของทั้งสองบริษัท คือ นักแสดง เนื่องจากเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวเนื่องกับเรื่องของผู้วิจัย คือ การคัดเลือกนักแสดงในละครเวที ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของละครเวที และส่งผลต่อการรับชมของผู้ชม ซึ่งผู้วิจัยสามารถนำมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไปได้

อาภาวี เศตะพราหมณ์ (2552) กระบวนการสร้างสรรค์ละครดนตรีเรื่อง “กว่าฉันจะเป็น...” ตามแนวทางของ แบร์ทอลท์ เบรคชท์ เพื่อสื่อประเด็นวัยรุ่นกับยาเสพติด งานวิจัยนี้มุ่งศึกษากระบวนการสร้างสรรค์และประเมินผลละครเพลง โดยหนึ่งในกระบวนการสร้างสรรค์ละครเพลงก็คือ การคัดเลือกนักแสดง งานวิจัยนี้ได้อธิบายไว้ว่า เนื่องจากการแสดงละครเพลง ที่มีส่วนประกอบของการร้อง การแสดง และการเต้น ซึ่งจำเป็นต้องใช้นักแสดงที่มีความสามารถทั้งสามด้าน ในส่วนของนักแสดงที่มาเล่นละครในครั้งนี้ แบ่งออกเป็นสองประเภท คือ นักแสดงที่มีประสบการณ์การเล่นละครแบบสมจริง (Realistic theatre) และนักร้องที่เคยผ่านงานละครเพลงในแบบดรามามาติค (Musical dramatic theatre) ซึ่งข้อดีในการคัดเลือกนักแสดงทั้งสองกลุ่มนี้คือ

สามารถฝึกหัดการแสดงในทุกๆ ด้านได้อย่างรวดเร็วเพราะนักแสดงที่มีทักษะครบทั้ง การร้อง การเต้น และการแสดง ทำให้ง่ายในการกำกับการแสดง

งานวิจัยนี้เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัย ในเรื่องของคุณสมบัติในการคัดเลือกนักแสดงละคร เพลง คือ ความสามารถทางารร้อง การแสดง และการเต้น ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของนักแสดงซึ่งผู้วิจัยสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไปได้

ภัญญาวินธ์ อิงคุณานนท์ (2550) สถานภาพวิชาชีพและกระบวนการสื่อสารของผู้ฝึกสอนการแสดงกับนักแสดงในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และภาพยนตร์โฆษณา งานวิจัยนี้ศึกษาเส้นทางการเข้าสู่อาชีพของผู้ฝึกสอนการแสดง กระบวนการสื่อสารในการทำงานของผู้ฝึกสอนการแสดงกับนักแสดง ตลอดจนปัญหาและวิธีการแก้ปัญหาทางการแสดงให้แก่นักแสดงในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และภาพยนตร์โฆษณา

ผลการวิจัยพบว่า 1. ผู้ฝึกสอนการแสดงมาจากการประกอบอาชีพต่างๆ ได้แก่ อาจารย์ผู้สอนวิชาด้านศิลปะการแสดงในสถาบันอุดมศึกษา นักแสดงอาชีพ ผู้ช่วยผู้กำกับ ผู้ช่วยผู้ฝึกสอนการแสดง ฝ่ายคัดเลือกนักแสดง ตลอดจนผู้เขียนบทและผู้กำกับ 2. ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดปัญหาทางการแสดงของนักแสดงที่แตกต่างกัน ได้แก่ ความแตกต่างทางด้านเพศ อายุ ประสบการณ์การทำงาน ความแตกต่างของสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และภาพยนตร์โฆษณา 3. บุคคลผู้มีส่วนเกี่ยวข้องข้องในการทำงานกับผู้ฝึกสอนการแสดงมีความคิดเห็นว่า คุณสมบัติที่สำคัญในการเป็นผู้ฝึกสอนการแสดง คือ มีทักษะในการสื่อสารระหว่างบุคคล ทักษะทางการแสดง ควรผ่านการเรียนการแสดงมาก่อน มีประสบการณ์ทางการแสดง มีจิตวิทยาที่ดี มีไหวพริบปฏิภาณ แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี มีทักษะความรู้เรื่องเทคนิคการถ่ายทำ และมุกกล้อ้ง เป็นต้น

งานวิจัยนี้เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย ในประเด็นเรื่องกระบวนการสื่อสารในการทำงานของผู้ฝึกสอนการแสดงกับนักแสดง ตลอดจนปัญหาและวิธีการแก้ปัญหาทางการแสดงให้แก่นักแสดง คือ ผู้วิจัยใช้ในการหาข้อมูลเพิ่มเติมโดยเป็นแนวทางในการการสัมภาษณ์

สวรรรยา แก้วมีชัย (2550) กระบวนการสื่อสารระหว่างผู้กำกับการขับร้องและนักร้องเพื่อพัฒนาการสำหรับการบันทึกเสียงเพลงไทยสากล งานวิจัยนี้มุ่งศึกษากระบวนการสื่อสารระหว่าง

ผู้กำกับการขับร้องและนักร้องในการบันทึกเสียงเพลงไทยสากล ศึกษาคุณสมบัติของนักร้องและปัจจัยที่มีผลต่อการสื่อสารของผู้กำกับการขับร้อง และศึกษาทัศนคติของผู้กำกับการขับร้องและนักร้องที่มีต่อการพัฒนาการขับร้องเพลงไทยสากล

ผลการวิจัยพบว่า 1.กระบวนการสื่อสารระหว่างผู้กำกับการขับร้องและนักร้องในการบันทึกเสียงเพลงไทยสากล ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ การสื่อสารก่อนการบันทึกเสียง การสื่อสารระหว่างการบันทึกเสียง และการสื่อสารหลังการบันทึกเสียง 2. คุณสมบัติของนักร้องและปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อการสื่อสารของผู้กำกับการขับร้องในการบันทึกเสียงเพลงไทยสากล ได้แก่ ความสามารถด้านสื่อสารอารมณ์เพลง ทักษะในการร้องเพลงและดนตรี สภาพร่างกายและจิตใจ ความมีวินัย เอกลักษณะเฉพาะตัวในการร้อง ความถือตัวเองเป็นสำคัญ ทัศนคติ สถานภาพทางสังคม เพศ วัย ความสนิทสนมคุ้นเคย บรรยากาศในการทำงาน บุคคลอื่น เวลา อุปกรณ์และสภาพแวดล้อมของห้องบันทึกเสียง และอำนาจตัดสินใจในงาน 3. นักร้องที่จะพัฒนาตนเองได้ดีขึ้นอยู่กับลักษณะทางกายภาพที่เอื้ออำนวย ความมุ่งมั่นตั้งใจจริง ทัศนคติต่อการขับร้องที่ถูกต้อง สภาพแวดล้อม การฝึกฝน การรักษาสุขภาพกายและใจ การเปิดรับความรู้ใหม่ๆ การประเมินการร้องเพลงของตนเอง การค้นหาเอกลักษณ์ในการร้องเพลงที่เหมาะสมกับตนเอง

งานวิจัยนี้เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย ในแง่ของการสื่อสารระหว่างผู้กำกับการขับร้องและนักร้อง เนื่องจากเกี่ยวข้องกับละครเวที เดอะมิวสิคัล ที่มีองค์ประกอบในเรื่องของการร้องเพลงเป็นประเด็นสำคัญ ทำให้ทราบถึงคุณสมบัติของนักร้อง ตลอดจนปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการร้องเพลงและการพัฒนาตัวเองของนักร้องที่เหมาะสมด้วย

กุสุมา เทพรักษ์ (2548) กระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็ก จากเรื่อง “เจ้าหญิง” ของ บินหลา สันกาลาคีรี นักเขียนรางวัลซีไรต์ ประจำปี 2548 งานวิจัยนี้มุ่งศึกษา กระบวนการสร้างสรรค์ละคร และศึกษาส่วร้ตละและสุนทริยรสของผู้ชม โดยผลการวิจัยพบว่า ในองค์ประกอบของละครสามอันดับแรกที่ผู้ชมชื่นชอบ คือ นักแสดง บทละคร ดนตรีและเสียงประกอบ ซึ่งสังเกตได้ว่านักแสดงมีความสำคัญและมีผลต่อผู้ชมละครเวที ซึ่งงานวิจัยนี้ได้อธิบายถึงการคัดเลือกนักแสดงไว้ว่า เป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จของละครเป็นอย่างมาก หากคัดเลือก

นักแสดงที่มีบุคลิกลักษณะคล้ายกับตัวละครจะทำให้ผู้กำกับการแสดงทำงานง่ายขึ้น และผู้ชมก็เชื่อในสิ่งที่พบเห็นบนเวที รู้สึกมีอารมณ์คล้อยตามไปกับตัวละครได้ โดยงานวิจัยนี้ได้สรุปคุณสมบัติของนักแสดงไว้ดังนี้ มีใจรักละครเวที มีทักษะทางด้านการแสดงละครเวที มีบุคลิกลักษณะตรงกับตัวละคร มีจิตใจเปิดกว้างยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีเวลาว่างสำหรับการซ้อม โดยเกณฑ์ทั้ง 5 ข้อนี้ จะทำให้การทำงานเป็นไปอย่างราบรื่น ประสบผลสำเร็จ และมีประสิทธิภาพ

งานวิจัยนี้เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัย ในเรื่องของขั้นตอนและเกณฑ์ในการคัดเลือกนักแสดงละครเวทีซึ่งผู้วิจัยสามารถนำมาเป็นแนวทางในการหาข้อมูลเพิ่มเติมและใช้ประกอบการวิเคราะห์ต่อไปได้

สุพรรณษา พูแสง (2548) อิทธิพลของภาพแบบฉบับ ภาพตายตัว และภาพต้นแบบในการคัดเลือกนักแสดงละครโทรทัศน์ไทย งานวิจัยนี้ศึกษาถึง วิธีการคัดเลือกนักแสดงเพื่อสวมบทบาทตัวละครต่างๆ ในละครโทรทัศน์ เพื่อเข้าใจถึงอิทธิพลของ ภาพแบบฉบับ ภาพตายตัว และภาพต้นแบบที่มีต่อการคัดเลือกนักแสดง รวมถึงปัจจัยเงื่อนไขอื่นๆ ที่มีผลต่ออิทธิพลของภาพแบบฉบับ ภาพตายตัว และภาพต้นแบบในการคัดเลือกนักแสดงละครโทรทัศน์ไทย

ผลการศึกษาพบว่า วิธีการคัดเลือกนักแสดงเพื่อสวมบทบาทตัวละครต่างๆ ในละครโทรทัศน์ มี 3 ขั้นตอนหลักสำคัญ คือ การศึกษาตัวละครและวางแผนกำหนดบทบาทตัวละคร การพิจารณาสรรหานักแสดง และการตัดสินใจคัดเลือกนักแสดง และยังพบว่า ในกระบวนการคัดเลือกนักแสดงนั้น ภาพตัวแทนทั้ง 3 ระดับ มีอิทธิพลต่อการตีความลักษณะตัวละครและการตัดสินใจคัดเลือกนักแสดง โดยส่วนใหญ่เป็นอิทธิพลที่มีผลต่อการตัดสินใจร่วมกับความสามารถทางการแสดงและปัจจัยเงื่อนไขอื่น ๆ ได้แก่ ระบบอุปถัมภ์ระหว่างผู้ผลิตกับนักแสดง นโยบายทางการตลาด ของสถานีโทรทัศน์หรือผู้ผลิตละคร งบประมาณ ตารางการทำงานและอุปนิสัยส่วนตัวของนักแสดง แต่ในหลายกรณีของการคัดเลือก ปัจจัยเงื่อนไขเหล่านี้ก็ทำให้ภาพแบบฉบับ ภาพตายตัว และภาพต้นแบบ ไม่มีอิทธิพลใดๆ ต่อการตัดสินใจคัดเลือกนักแสดงได้เช่นกัน

งานวิจัยนี้เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย ในเรื่องของระบบการคัดเลือกนักแสดงว่ามีขั้นตอน บั้จจัยและเงื่อนไขมีอะไรบ้าง ที่เข้ามามีบทบาทและส่งผลต่อการคัดเลือกนักแสดง โดยสามารถใช้ เป็นข้อมูลพื้นฐาน เป็นแนวทางประกอบการวิเคราะห์ และเปรียบเทียบข้อมูลของผู้วิจัยต่อไปได้

กนกพันธ์ จินตนาติลก (2546) การสื่อสารระหว่างผู้กำกับการแสดงและนักแสดงในการ แสดงละครเวที (พ.ศ.2486-2496) และละครโทรทัศน์ (พ.ศ.2498-2519) โดยในส่วนของ การคัดเลือกนักแสดง ผลการศึกษาพบว่า ในการคัดเลือกนักแสดงมักจะเลือกจากบุคลิกภายนอกเป็น หลัก คือ ดูรูปร่าง หน้าตา ท่าทาง ให้ตรงหรือใกล้เคียงกับบทประพันธ์ หรือบทละครตาม ที่ผู้เขียน บรรยายถ้าเป็นบทพระเอกหรือนางเอกต้องมีลักษณะที่ดี หน้าตาสวยงาม มีน้ำเสียงไพเราะ เพราะลักษณะเหล่านี้เป็นที่นิยมของผู้ชม

งานวิจัยนี้เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัย ในเรื่องของนักแสดง การคัดเลือกนักแสดงของละคร เวทีในอดีต ซึ่งสามารถนำข้อมูลนี้มาเป็นข้อมูลพื้นฐาน และเป็นแนวทางในการหาข้อมูลเพิ่มเติม ต่อไป รวมทั้งสามารถใช้เปรียบเทียบให้เห็นถึงความเหมือนหรือความแตกต่างของการคัดเลือกใน อดีตมาสู่ยุคปัจจุบันได้

ปาริฉัตร เศวตเศรณี (2541) กระบวนการและปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงในละคร โทรทัศน์ไทย งานวิจัยนี้ศึกษา ถึงบุคคลที่ทำหน้าที่ในการคัดเลือกนักแสดงละครโทรทัศน์ และ เข้าใจถึงกระบวนการและปัจจัยที่มีผลต่อการคัดเลือกนักแสดงละครโทรทัศน์ ผลการศึกษาพบว่า กระบวนการและขั้นตอนในการคัดเลือกนักแสดงละครโทรทัศน์ไทย สามารถแบ่งได้เป็น 4 ขั้นตอน จากการใช้แนวคิดการจัดคนเข้าทำงานเป็นกรอบในการอธิบาย ได้แก่ การวางแผนกำหนดบทบาท นักแสดง การพิจารณาสรรหานักแสดง การคัดเลือกนักแสดง และการฝึกฝนพัฒนานักแสดง นักแสดง อย่างไรก็ตาม กระบวนการคัดเลือกนักแสดงในละครโทรทัศน์ไทย จะไม่มีขั้นตอนที่เป็น มาตรฐานชัดเจน และไม่เน้นการทดสอบความสามารถของนักแสดง เนื่องจากการคัดเลือก นักแสดงจะขึ้นอยู่กับตัวบุคคลเป็นหลัก คือ ผู้ผลิตละครโทรทัศน์ และผู้มีอำนาจในการวางตัว แสดงของสถานีโทรทัศน์ในการคัดเลือกนักแสดงตามมุมมองและความพึงพอใจส่วนบุคคล ภายใต้ พื้นฐานการคัดเลือกนักแสดงที่มีความเหมาะสมทางการตลาด เพื่อตอบสนองผู้ชมละครโทรทัศน์

ดังนั้น ระบบอุปถัมภ์และนโยบายทางการตลาด จึงเข้ามามีส่วนสำคัญในการคัดเลือกนักแสดง ปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อการคัดเลือกนักแสดงละครโทรทัศน์ แบ่งได้เป็น 9 ปัจจัย ได้แก่ กลุ่มบุคคลที่มีบทบาทสำคัญในการคัดเลือกนักแสดง ตัวแทนบริษัทโฆษณา ผู้ชม ปัญหาและเงื่อนไขที่เกิดจากนักแสดง ความชำนาญและความสามารถของนักแสดง ระบบอุปถัมภ์กับการคัดเลือกนักแสดง เวลาออกอากาศ เวลาการทำงานและสภาพการแข่งขัน

งานวิจัยนี้เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย ในด้านของกระบวนการและขั้นตอนต่างๆ ของผู้ผลิตในการคัดเลือกนักแสดง รวมถึง ทำให้ทราบปัจจัยในด้านต่างๆ ที่เข้ามามีอิทธิพลและสิ่งส่งผลกระทบต่อ การคัดเลือกนักแสดง โดยผู้วิจัยใช้เป็นข้อมูลประกอบในการสัมภาษณ์และใช้เปรียบเทียบข้อมูลที่ผู้วิจัยได้มา

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมดนี้วิเคราะห์ได้ว่า ผลจากการศึกษาดังกล่าวสามารถแบ่ง ออกเป็น 4 ประเด็นหลัก คือ วิธีการและขั้นตอนในการคัดเลือกนักแสดง คุณสมบัติของนักแสดง ปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดง และกระบวนการสื่อสารในการทำงาน ซึ่งผู้วิจัยสามารถนำผลที่ได้ นี้ มาเป็นข้อมูลพื้นฐาน เป็นแนวทางในการหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม และใช้ประกอบการวิเคราะห์ เปรียบเทียบผลการวิจัยต่อไปได้

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยเรื่อง “การคัดเลือกนักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล” เป็นงานวิจัยที่มุ่งศึกษาระบวนการและปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงนำ นักแสดงประกอบ และคณะผู้แสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์ โดยมีเครื่องมือที่ใช้ คือ

1. การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview)

- ผู้ควบคุมการผลิต ผู้เขียนบท ผู้กำกับการแสดง ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง ผู้กำกับการร้อง ฝ่ายคัดเลือกนักแสดง นักแสดงนำ นักแสดงประกอบ และคณะผู้แสดงของละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์ รวม 30 เรื่อง จำนวน 21 คน ได้แก่

1. คุณเกรียงศักดิ์ ศิลากอง ผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง *เรยา เดอะมิวสิคัล* ของบริษัทเนชั่น บรอดแคสติ้งคอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)

2. คุณจตุพร สุวรรณสุขุม เป็นคณะผู้แสดงละครเวทีเรื่อง *ทวิภพ เดอะมิวสิคัล*, *คู่กรรม เดอะมิวสิคัล*, *แม่นาค เดอะมิวสิคัล*, *ปริศนา เดอะมิวสิคัล* และ *หลังคาแดง เดอะมิวสิคัล*

3. คุณจักรพันธ์ ตันหะสุวรรณะ เป็นนักแสดงประกอบละครเวทีเรื่อง *แม่เบี้ย เดอะ ดิ อีโร ดิค อาร์ท มิวสิคัล* เป็นคณะผู้แสดงละครเวทีเรื่อง *AF the Musical ตอน โจโจ้ซัง*, *กีนรีสีรุ่ง (La Cage aux Folles)*, *รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล* และ *ดรีมเกิร์ลส์*

4. คุณใจรัตน์ พิทักษ์เจริญ ผู้กำกับการร้อง ละครเวทีเรื่อง *ดรีมเกิร์ล*, *ปริศนา เดอะมิวสิคัล*, *เฟม เดอะมิวสิคัล*, *น้ำใสใจจริง เดอะมิวสิคัล*, *แม่นาค เดอะมิวสิคัล* ของบริษัทดรีมบ็อกซ์ เอนเตอร์เทนเมนท์ จำกัด ละครเวทีเรื่อง *รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล* ของบริษัทอินเด็กซ์ ครีเอทีฟ

วิลเลจ จำกัด (มหาชน) และละครเวทีเรื่อง *AF The Musical ตอน ใจใจซึ้ง* ของบริษัททูลุแฟน เทเซีย

5. คุณฐานวดี สถิตยพุทธการ ผู้เขียนบท ละครเวทีเรื่อง *รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล* และละครเวทีเรื่อง *แม่เบี้ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล* ของบริษัทอินเด็กซ์ ครีเอทีฟ วิลเลจ จำกัด (มหาชน)

6. คุณดารภา วงศ์ศิริ กรรมการผู้จัดการบริษัท / ผู้เขียนบท / ผู้ประพันธ์คำร้อง ละครเวทีของบริษัท ดรีมบอกซ์ เอนเตอร์เทนเมนท์ จำกัด

7. คุณคุณย์ทัศน์ วศินะจินดาแก้ว ผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง *ดรีมเกิร์ลส์* ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง *ปริศนา เดอะมิวสิคัล, เฟรม เดอะมิวสิคัล, แม่นาค เดอะมิวสิคัล* ของบริษัท ดรีมบอกซ์ เอนเตอร์เทนเมนท์ จำกัด และผู้ช่วยผู้กำกับการแสดงเรื่อง *AF the Musical ตอน ใจใจซึ้ง* ของบริษัท ทูลุแฟนเทเซีย

8. คุณดำเกิง ลีตะปิยะศักดิ์ ผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง *รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล* ของบริษัท อินเด็กซ์ ครีเอทีฟ วิลเลจ จำกัด (มหาชน)

9. คุณทฤษฎี ณ พัทลุง ผู้กำกับการร้อง ละครเวทีเรื่อง *เรยา เดอะมิวสิคัล* ของบริษัทเนชั่น บรอดแคสติ้งคอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)

10. คุณธนพร แวกประยูร นักแสดงนำในละครเวทีประเภทมิวสิคัลเรื่อง *ดรีมเกิร์ลส์*

11. คุณธัญวัญญ์ กมลวงศ์วัฒน์ ผู้ออกแบบท่าเต้นและผู้กำกับลีลา ละครเวทีเรื่อง *รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล* ของบริษัทอินเด็กซ์ ครีเอทีฟ วิลเลจ จำกัด (มหาชน) และละครเวทีเรื่อง *AF the Musical ตอนใจใจซึ้ง, AF the Musical ตอน เงิน เงิน เงิน* ของบริษัท ทูลุแฟนเทเซีย

12. คุณธีรวัฒน์ อนุวัตรอุดม ผู้บริหารบริษัท ไติ้ะกลม โทรทัศน์ จำกัด / ผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง *เดอะ เลเจนด์ ออฟ เร่ชายฝัน เฉลียง เดอะ มิวสิคัล* ของบริษัทไติ้ะกลมในเครือเวิร์คพอยท์ ร่วมกับทูลุแฟนเทเซีย

13. คุณนิโบล วงศ์ภัทรนนท์ เป็นคณะผู้แสดงละครเวทีเรื่อง*กว่าจะรักกันได้ สุนทรภรณ์ เดอะมิวสิคัล, รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล และหลังคาแดง เดอะมิวสิคัล*
14. คุณพิจิกา จิตตะปุตตะ นักแสดงนำในละครเวทีประเภทมิวสิคัลเรื่อง *ดรีมเกิร์ลส์* และเป็นคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลเรื่อง *คู่กรรม เดอะมิวสิคัล* และ *วิวาห์คาบาเร่ต์ (La Cage aux Folles)*
15. คุณพงศ์นรินทร์ อุลิศ ผู้ควบคุมการผลิต / ผู้เขียนบท / ผู้คัดเลือกนักแสดง ละครเวทีเรื่อง *รัก 5-6* *เส้า Fat the Musical?* ของบริษัทคลิก เวิร์ดโอ จำกัด
16. คุณเมธาวี เอกวิภาพ ทีมคัดเลือกนักแสดง ละครเวทีเรื่อง *แม่เบี้ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล* ของบริษัทอินเด็กซ์ ครีเอทีฟ วิลเลจ จำกัด (มหาชน)
17. คุณฤดีภัญ แสง-ชูโต ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง *ฟ้าจรดทราย* และผู้ควบคุมการผลิตละครเวทีของบริษัท ซีเนริโอ จำกัด
18. คุณวัชรระ แวรอุฒินันท์ กรรมการผู้จัดการบริษัท / ผู้ควบคุมการผลิต / ผู้เขียนบท ละครเวทีเรื่อง *กว่าจะรักกันได้ สุนทรภรณ์ เดอะมิวสิคัล* และ *หนึ่งในดวงใจ สุนทรภรณ์ เดอะมิวสิคัล* ของบริษัทเจ เอส แอล โกลบอล มีเดีย จำกัด ร่วมกับมูลนิธิสุนทรภรณ์
19. คุณศรัณยู วงษ์กระจ่าง กรรมการผู้จัดการบริษัท / ผู้กำกับการแสดง / ผู้เขียนบท ละครเวทีเรื่อง *หลังคาแดง เดอะมิวสิคัล* ของบริษัทนับหนึ่ง फिल्म จำกัด
20. คุณสันติ ต่อวิวรรธน์ ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง *ข้างหลังภาพ เดอะมิวสิคัล*, *แม่นาคพระโขนง เดอะมิวสิคัล*, *ลมหายใจ เดอะมิวสิคัล*, *หงส์เหนือมังกร เดอะมิวสิคัล*, *รักจับใจ เดอะโรแมนติก มิวสิคัล* และ *มิสไซ่ง่อน* ของบริษัท ซีเนริโอ จำกัด
21. คุณสุวรรณดี จักราวรุช ผู้กำกับการแสดง ของบริษัท ดรีมบ็อกซ์ เอนเตอร์เทนเมนท์ จำกัด และผู้กำกับการแสดงเรื่อง *AF the Musical ตอน เงิน เงิน เงิน* ของบริษัท ทู แฟนเทเซีย

2.การวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research)

- ศึกษาข้อมูลจากเอกสาร โดยศึกษาจากเอกสารทางวิชาการ งานวิจัย วิทยานิพนธ์ ข้อมูลข่าวสารจากสื่อสิ่งพิมพ์ บทวิเคราะห์ บทวิจารณ์ นิตยสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ เป็นต้น ที่เกี่ยวกับละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละคร ที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์ รวม 30 เรื่อง รวมทั้งจากสื่ออินเทอร์เน็ต และตามเว็บไซต์ www.youtube.com และ www.google.com

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยการสัมภาษณ์ เพื่อให้ทราบถึงประเด็นที่ต้องการศึกษาได้อย่างละเอียด และลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น
2. การเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร สื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับละครเวทีประเภทมิวสิคัลจากบทความ บทวิจารณ์ บทสัมภาษณ์ ต่างๆ เพื่อใช้ประกอบการวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการการสัมภาษณ์ การอ่าน การดู และการเก็บรวบรวมข้อมูล เอกสารต่างๆ โดยวิเคราะห์ในประเด็นกระบวนการและปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงนำ นักแสดงประกอบ และคณะผู้แสดง ในละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์ นั้นมีกระบวนการและปัจจัยอะไรบ้าง มีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร

การนำเสนอผลการวิจัย

ผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลในลักษณะการบรรยายหรือการพรรณนา โดยจะนำเสนอผลการวิจัยที่ได้จากแหล่งข้อมูลต่างๆ ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยทั้ง 2 ข้อ โดยจะนำเสนอผลการวิจัยในบทที่ 4 และจะสรุปผลการวิจัยในบทที่ 5

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษาเรื่อง “การคัดเลือกนักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล” ผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอข้อมูลออกเป็น 2 ส่วน ตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา คือ เพื่อศึกษากระบวนการและปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์ และเพื่อศึกษากระบวนการและปัจจัยในการคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์ ซึ่งใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) บุคคลที่เกี่ยวข้องในการคัดเลือกนักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล อันได้แก่ ผู้ควบคุมการผลิต ผู้เขียนบท ผู้กำกับการแสดง ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง ทีมคัดเลือกนักแสดง นักแสดงนำ นักแสดงประกอบ และคณะผู้แสดงจากบริษัทผู้ผลิตละครเวทีประเภทมิวสิคัล ทั้งหมด 10 บริษัท จำนวน 21 คน ได้แก่

1. คุณเกรียงศักดิ์ ศิลากอง ผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง *เรยา เดอะมิวสิคัล* ของบริษัทเนชั่น บรอดแคสติ้งคอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)
2. คุณจตุพร สุวรรณสุขุม เป็นคณะผู้แสดงละครเวทีเรื่อง *ทวิภพ เดอะมิวสิคัล*, *คู่กรรม เดอะมิวสิคัล*, *แม่น้ำ เดอะมิวสิคัล*, *ปริศนา เดอะมิวสิคัล* และ *หลังคาแดง เดอะมิวสิคัล*
3. คุณจักรพันธ์ ตันฑะสุวรรณะ เป็นนักแสดงประกอบละครเวทีเรื่อง *แม่เปี้ย เดอะ ดิ อีโร ดิค อาร์ท มิวสิคัล* เป็นคณะผู้แสดงละครเวทีเรื่อง *AF the Musical ตอน โจโจ้ซัง*, *กินรีสีรุ้ง (La Cage aux Folles)*, *รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล* และ *ดรีมเกิร์ลส์*
4. คุณใจรัตน์ พิทักษ์เจริญ ผู้กำกับการร้อง ละครเวทีเรื่อง *ดรีมเกิร์ลส์*, *ปริศนา เดอะมิวสิคัล*, *เฟม เดอะมิวสิคัล*, *น้ำใสใจจริง เดอะมิวสิคัล*, *แม่น้ำ เดอะมิวสิคัล* ของบริษัทดรีมบ็อกซ์

เอนเตอร์เทนเมนต์ จำกัด ละครเวทีเรื่อง*รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล*ของบริษัทอินเด็กซ์ ครีเอทีฟ วิลเลจ จำกัด (มหาชน) และละครเวทีเรื่อง*AF The Musical ตอน ใจใจซึ้ง* ของบริษัททวูแพน เทเซีย

5. คุณฐานวดี สถิตยพุกการ ผู้เขียนบท ละครเวทีเรื่อง*รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล* และละครเวทีเรื่อง*แม่เบีย้ ดี อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล* ของบริษัทอินเด็กซ์ ครีเอทีฟ วิลเลจ จำกัด (มหาชน)

6. คุณดารกา วงศ์ศิริ กรรมการผู้จัดการบริษัท / ผู้เขียนบท / ผู้ประพันธ์คำร้อง ละครเวทีของบริษัท ดรีมบ็อกซ์ เอนเตอร์เทนเมนต์ จำกัด

7. คุณดุลย์ทัศน์ วศินะจินดาแก้ว ผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง*ดรีมเกิร์ลส์* ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง*ปริศนา เดอะมิวสิคัล, เฟรม เดอะมิวสิคัล, แม่นาค เดอะมิวสิคัล* ของบริษัท ดรีมบ็อกซ์ เอนเตอร์เทนเมนต์ จำกัด และผู้ช่วยผู้กำกับการแสดงเรื่อง*AF the Musical ตอน ใจใจซึ้ง* ของบริษัท ทวู แพนเทเซีย

8. คุณดำเกิง วิฐตะปิยะศักดิ์ ผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง*รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล* ของบริษัท อินเด็กซ์ ครีเอทีฟ วิลเลจ จำกัด (มหาชน)

9. คุณทฤษฎี ณ พัทลุง ผู้กำกับการร้อง ละครเวทีเรื่อง*เรยา เดอะมิวสิคัล*ของบริษัทเนชั่น บรอดแคสติ้งคอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)

10. คุณธนพร แวกประยูร นักแสดงนำในละครเวทีประเภทมิวสิคัลเรื่อง *ดรีมเกิร์ลส์*

11. คุณธัญวัญญ์ กมลวงศ์วัฒน์ ผู้ออกแบบท่าเต้นและผู้กำกับลีลา ละครเวทีเรื่อง*รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล* ของบริษัทอินเด็กซ์ ครีเอทีฟ วิลเลจ จำกัด (มหาชน) และละครเวทีเรื่อง *AF the Musical ตอนใจใจซึ้ง, AF the Musical ตอน เงิน เงิน เงิน* ของบริษัท ทวู แพนเทเซีย

12. คุณธีรวัฒน์ อนุวัตรอุดม ผู้บริหารบริษัท ไต่ะกลม โทรทัศน์ จำกัด / ผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง*เดอะ เลเจนด์ ออฟ เร่ชายฝัน เฉลียง เดอะ มิวสิคัล* ของบริษัทไต่ะกลมในเครือเวิร์คพอยท์ ร่วมกับทวูแพนเทเซีย

13. คุณนิโบล วงศ์ภัทรนนท์ เป็นคณะผู้แสดงละครเวทีเรื่อง*กว่าจะรักกันได้ สุนทรภรณ์ เดอะมิวสิคัล, รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล และหลังคาแดง เดอะมิวสิคัล*
14. คุณพิจิกา จิตตะปุตตะ นักแสดงนำในละครเวทีประเภทมิวสิคัลเรื่อง *ดรีมเกิร์ลส์* และเป็นคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลเรื่อง *คู่กรรม เดอะมิวสิคัล* และ *วิวาห์คาบาเร่ต์ (La Cage aux Folles)*
15. คุณพงษ์นรินทร์ อุลิศ ผู้ควบคุมการผลิต / ผู้เขียนบท / ผู้คัดเลือกนักแสดง ละครเวทีเรื่อง *รัก 5-6 เล้า Fat the Musical?* ของบริษัทคลิก เวิร์ดโฮ จำกัด
16. คุณเมธาวี เอกวิภาพ ทีมคัดเลือกนักแสดง ละครเวทีเรื่อง *แม่เบี้ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล* ของบริษัทอินเด็กซ์ ครีเอทีฟ วิลเลจ จำกัด (มหาชน)
17. คุณฤดีภัญ แสง-ชูโต ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง *ฟ้าจรดทราย* และผู้ควบคุมการผลิตละครเวทีของบริษัท ซีเนริโอ จำกัด
18. คุณวัชรระ แวรวุฒินันท์ กรรมการผู้จัดการบริษัท / ผู้ควบคุมการผลิต / ผู้เขียนบท ละครเวทีเรื่อง *กว่าจะรักกันได้ สุนทรภรณ์ เดอะมิวสิคัล* และ *หนึ่งในดวงใจ สุนทรภรณ์ เดอะมิวสิคัล* ของบริษัทเจ เอส แอล โกลบอล มีเดีย จำกัด ร่วมกับมูลนิธิสุนทรภรณ์
19. คุณศรัณยู วงษ์กระจ่าง กรรมการผู้จัดการบริษัท / ผู้กำกับการแสดง / ผู้เขียนบท ละครเวทีเรื่อง *หลังคาแดง เดอะมิวสิคัล* ของบริษัทนับหนึ่ง फिल्म จำกัด
20. คุณสันติ ต่อวิวรรธน์ ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง *ข้างหลังภาพ เดอะมิวสิคัล*, *แม่นาคพระโขนง เดอะมิวสิคัล*, *ลมหายใจ เดอะมิวสิคัล*, *หงส์เหนือมังกร เดอะมิวสิคัล*, *รักจับใจ เดอะโรแมนติก มิวสิคัล* และ *มิสไซ์ง่อน* ของบริษัท ซีเนริโอ จำกัด
21. คุณสุวรรณดี จักราวรุช ผู้กำกับการแสดง ของบริษัท ดรีมบ็อกซ์ เอนเตอร์เทนเมนท์ จำกัด และผู้กำกับการแสดงเรื่อง *AF the Musical ตอน เงิน เงิน เงิน* ของบริษัท ทู แฟนเทเซีย

ข้อมูลส่วนแรกนำเสนอ ตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษากระบวนการและปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจาก บทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรรดเวย์ โดยผู้วิจัยแบ่งออกเป็นประเด็น ดังนี้

1.1 กระบวนการในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบในละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรรดเวย์

1.2 ปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบในละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรรดเวย์

ข้อมูลส่วนที่สองนำเสนอ ตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษากระบวนการและปัจจัยในการคัดเลือกคณะผู้แสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรรดเวย์ โดยผู้วิจัยแบ่งออกเป็นประเด็น ดังนี้

2.1 กระบวนการในการคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรรดเวย์

2.2 ปัจจัยในการคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจาก บทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรรดเวย์

1.1 กระบวนการในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบในละครเวทีประเภท มิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์

ผลจากการศึกษากระบวนการในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบในละครเวทีประเภทมิวสิคัล ทั้งที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์นั้น พบว่ามีกระบวนการในการคัดเลือกนักแสดงเป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือมีขั้นตอนหรือวิธีการในการคัดเลือกแบบเดียวกัน แต่พบว่าจะมีความแตกต่างกันในเรื่องของคุณสมบัติของนักแสดง เนื่องจากคุณสมบัติของนักแสดงจะขึ้นอยู่กับบทละครของละครเวทีเรื่องนั้น ซึ่งทิศทางของละครเวทีแต่ละเรื่องนั้นจะนำเสนอออกมาในรูปแบบที่ต่างกันออกไป โดยจะต้องผ่านขั้นตอนการวางแผนงาน ซึ่งถือได้ว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญ และเป็นขั้นตอนที่จะกำหนดรูปแบบและภาพรวมของงานทั้งหมด และนำไปสู่ขั้นตอนของการคัดเลือกนักแสดงต่อไป โดยสามารถอธิบายตามขั้นตอนได้ดังต่อไปนี้

1.1.1 การวางแผนงาน

ขั้นตอนการวางแผนงาน เป็นขั้นตอนก่อนการคัดเลือกนักแสดงและเป็นขั้นตอนแรกของกระบวนการทั้งหมด ผู้ผลิตละครจะประชุมวางแผนเพื่อที่จะเลือกเรื่องที่จะนำมาทำเป็นละครเวทีประเภทมิวสิคัล ซึ่งอาจจะนำมาจากนวนิยาย จากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ หรือนำมาจากละครบรอดเวย์ โดยจะขึ้นอยู่กับความน่าสนใจของเรื่อง กระแสสังคม หรือความเป็นไปได้ในการนำมาสร้าง เป็นต้น ซึ่งจากการประชุมวางแผนงานนี้ จะทำให้ทราบถึงรายละเอียดต่างๆ เช่น จุดมุ่งหมายของละคร รูปแบบของละคร แนวทางการนำเสนอ รวมไปถึงขั้นตอนในการวางตัวละคร จำนวนของตัวละคร ลักษณะของตัวละคร เป็นต้น

.ในขั้นตอนของการประชุมวางแผนเพื่อที่จะคัดเลือกเรื่องที่จะนำมาแสดงนั้น คุณศรีธัญ วังษ์กระจ่าง ผู้กำกับการแสดงและผู้เขียนบท ละครเวทีเรื่อง *หลังคาแดง เดอะมิวสิคัล* ได้ให้ข้อมูลว่า กลุ่มคนดูมีผลต่อการคัดเลือกเรื่องที่จะนำมาทำการแสดง โดยให้เหตุผลว่า

“คือต้องตั้งเป้าว่า ละครเวทีในบ้านเราทุกวันนี้ เป็นคนดูประเภทไหน กลุ่มไหน มันก็คือ พยายามนำเสนอให้ตรงกับกลุ่มเป้าหมายที่เขาพร้อมจะมาดู ละครเวที เพราะละครเวทีเป็นเรื่องที่ เป็นกิจกรรมบันเทิงที่คนดูน้อยที่สุดในประเทศนี้ถ้าจะว่าไปแล้ว มากที่สุดก็คือโทรทัศน์ แน่นนอนอยู่แล้วเพราะมันดูฟรี นอนดูอยู่ที่บ้าน วิธีคิดมันก็จะเป็นอย่างอื่นอีกแบบหนึ่ง ภาพยนตร์ เดียวนี้หนังไทยก็เริ่ม น้อยลงมา ซึ่งละครเวทีก็จะมีกลุ่มคนอยู่จำนวนหนึ่งซึ่งเป็นแฟนละครเวที เพราะฉะนั้น วิธีคิดก็คือ ทำยังไงให้กลุ่มคนเหล่านี้ ที่เป็นแฟนละครเวที มาดูและ เอาคนที่ไม่เคยดูละครเวทีมาดูบวกเข้าไปด้วย เพื่อที่จะทำให้มีผู้ชมเยอะขึ้น เมื่อมี ผู้ชมเยอะขึ้นสิ่งที่เราอยากจะทำต่อไปข้างหน้า มันก็จะสื่อสารไปยังคนดูเยอะขึ้น เพราะฉะนั้นมันก็ต้องคิดกระบวนการนี้คู่กันไป”

(ศรัณยู วงษ์กระจ่าง, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2556)

ในการคัดเลือกเรื่องที่จะมาทำเป็นละครเวทีนั้น มีวิธีการในการคัดเลือกหลายแบบโดย คุณถกลเกียรติ วีรวรรณ ผู้กำกับการแสดงละครเวที ของบริษัท ซีเนริโอ จำกัด กล่าวว่า โครงเรื่อง มีผลต่อการคัดเลือกเรื่อง โดยอธิบายไว้ว่า

“หลักในการเลือกทำละครเวทีแต่ละเรื่อง ผมคิดต่างจากหลายๆ คนที่ทำ ละคร โดยผมดูจากพล็อตแต่ละพล็อตก่อน ว่าประเด็นน่าสนใจไหม ถ้าพล็อตสนุก มันต้องน่าสนใจด้วย แต่หลายๆ เรื่องที่ดี พล็อตสนุก แต่ต้องหาแกนให้เจอ ถ้าไม่ เจอตายนะ คือถ้ามันเป็นหนังสือสนุกด้วยพล็อตมันไปได้เรื่อย แต่พอเป็นละครเวที เราต้องหาแกนให้เจอ ไม่อย่างนั้นเขาไม่อยู่ครับ”

(ถกลเกียรติ วีรวรรณ, 2556: ออนไลน์)

คุณสันติ ต่อวีรวรรณ ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดงละครเวทีเรื่อง *ข้างหลังภาพ เดอะมิวสิคัล*, *แม่น้ำพระโขง เดอะมิวสิคัล*, *ลมหายใจ เดอะมิวสิคัล*, *หงส์เหนือมังกร เดอะมิวสิคัล*, *รักจับใจ เดอะโรแมนติก มิวสิคัล* และ *มิสไซ์ซ่อน* ได้อธิบายถึงขั้นตอนในการวางแผนงานว่าบทละครเป็นสิ่ง ที่สำคัญที่สุดในกระบวนการทำงาน โดยอธิบายว่า

“กระบวนการคือ เริ่มจากบทละครก่อนครับ เพราะว่าบทละครจะเป็นตัวกำหนดทุกอย่าง ว่ามี character อะไรบ้าง มีบทอะไรน่าสนใจบ้าง เช่น บทพระเอก บทนางเอก มี character เป็นอย่างไร เรื่องทั้งหมด theme มันคืออะไร”

(สันติ ต่อวิวรรธน์, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

คุณวัชระ แววุฒินันท์ ผู้ควบคุมการผลิตและผู้เขียนบท ละครเวทีเรื่อง*กว่าจะรักกันได้* *สุนทรภรณ์ เดอะมิวสิคัล* และหนึ่งในดวงใจ *สุนทรภรณ์ เดอะ มิวสิคัล* ก็ได้อธิบายว่า บทละครเป็นสิ่งสำคัญในการวางแผนงาน และส่งผลถึงการคัดเลือกนักแสดง

“ขั้นแรกต้องมีโครงเรื่องก่อน ว่าเรื่องที่เราจะแสดงเป็นเรื่องอะไร แล้วก็มีตัวละครหลักที่ตัว character เป็นอย่างไร ตัวนักแสดงรองรับเป็นอย่างไร มี character อย่างไร อย่างน้อยเราก็ต้องดูจำนวน ดูวัย ดูว่าเขาต้องแสดงอะไรบ้าง เพราะเวลาคัดเลือกจะได้คัดเลือกถูก เราก็เลยต้องมีตัวเรื่องมาเป็นพิมพ์เขียวก่อน”

(วัชระ แววุฒินันท์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

ในขณะเดียวกันคุณดุลย์ทัศน์ วศินะจินดาแก้ว ผู้กำกับการแสดงละครเวทีเรื่อง*ดรีมเกิร์ลส์* ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง*ปริศนา เดอะมิวสิคัล*, *เฟรม เดอะมิวสิคัล*, *แม่นาค เดอะมิวสิคัล* และ *AF the Musical ตอน ใจใจซัง* ก็ได้อธิบายขั้นตอนในการวางแผนงานไว้ตรงกันว่า บทละครเป็นสิ่งสำคัญในการวางแผนที่จะคัดเลือกนักแสดง

“ในการคัดเลือกนักแสดง จะดูจากบทเป็นหลัก เพราะบางเรื่องเป็นวรรณกรรม หรือเป็นเรื่องจากเมืองนอกที่เราเอามา ก็ต้องดูจากเรื่องก่อน รวมถึงตัวนักแสดงรองรับก็จะเป็น process เดียวกัน เราต้องดูพร้อมกันไปทั้งหมด มันต้องดูองค์ประกอบทั้งหมดก่อนเลย”

(ดุลย์ทัศน์ วศินะจินดาแก้ว, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2556)

จะเห็นได้ว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ บทละคร ที่เลือกมาทำการแสดง เพราะจะส่งผลต่อการทำงานในขั้นตอนต่อไป ซึ่งหลังจากที่ผ่านขั้นตอนในการวางแผนงานแล้วนั้น จะทำให้ทราบรายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับภาพรวมของละครทั้งหมด และที่สำคัญก็คือ ทำให้ทราบถึงคุณสมบัติของนักแสดงที่มีความเหมาะสม และตรงตามความต้องการกับบทละครเรื่องนั้นๆ แล้วก็จะทำให้ทีมงานสามารถคัดเลือกนักแสดงได้ตรงตามที่ตั้งไว้ ดังตัวอย่างเช่น

“แต่ละครเรื่องจะใช้ทักษะที่ต่างกัน ซึ่งตรงนี้นั้นขึ้นอยู่กับเนื้อเรื่อง อย่างเช่นเรื่องต่อไปของเราที่กำลังเตรียมอยู่ เรายังคุยกันเองว่า cast ยากมาก อย่างเรื่องอื่นๆ โยคะเล่นได้ ร้องได้ movement ได้ อาจจะไม่ต้องถึงกับเก่งมาก แต่เรื่องหน้าเราเน้นเรื่องการเต้นเป็นหลักด้วย เพราะฉะนั้นคุณต้องเต้นเก่งด้วย คราวนี้แค่พอเต้นได้ก็ไม่เอานะ เพราะมันเป็นเรื่องของลีลาศ แล้วอีกอย่างคือ คนที่มาดูเราส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีวัยน้อย ซึ่งคนที่มีวัยน้อยเขาจะคุ้นเคยกับการเต้นลีลาศ บางคนเป็นแชมป์ลีลาศ เพราะฉะนั้น ถ้านักแสดงของเราเต้นไม่ดีมันเสียเลย”

(วัชระ แววุฒินันท์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

“ถ้าเป็นบทที่ยาก อย่างตัวละครนำในเรื่องบัลลังก์เมฆ ตัวละครมีชีวิตที่ต้องผ่านอะไรมาเยอะ มี background ในชีวิตเยอะ เช่น อายุ 50-60 ปี คงเป็นไปได้ยากมากที่จะเอาเด็กวัยรุ่นอายุสัก 18-19 มาเล่น ถึงแม้ make up อาจจะช่วยได้ แต่ว่าเรื่องราว ประสบการณ์ในชีวิตบางอย่างที่ตัวละครที่ถ่ายทอดเขาอาจจะไม่ได้ get moment คนอายุช่วงนั้นทั้งหมด ถ้า input เข้าไปก็อาจจะได้ แต่ว่าเรื่องช่วงอายุคงเป็นไปได้ยาก ต้องหานักแสดงที่ใกล้เคียงกับตัวละครให้ได้มากที่สุด”

(สันติ ต่อวิวรรณ์, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

“อาทิเช่น เรื่องเฟม มันเป็นเรื่องของโรงเรียนมัธยม เราก็จำเป็นต้องคัดคนที่เหมาะสมเข้ามา คือเป็นเด็กๆ วัยรุ่น เด็กมหาลัย แล้วต้องมีทักษะเรื่องเต้นด้วย เพราะเน้นเต้น หรืออย่างดริมเกิร์ลส์เนี่ย ผู้ชายต้องเต้นเยอะมาก และผู้ชายก็ต้อง

ร้อง solo เยอะมาก และก็ต้องเป็น Tenor คือ โทนเสียงสูงของนักร้องชาย เพราะฉะนั้น เราก็ต้อง require คนที่เสียงสูง ผิวคล้ำด้วย เพราะมันเป็นเรื่องของ คนผิวดำ แต่เรื่องผิวฟีก้ออาจจะไม่ได้เน้นมาก เอนิดหน่อยเท่าที่เป็นไปได้”

(ดุลย์ทัศน์ วสินะจินดาแก้ว, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2556)

จะเห็นได้ว่า ในการคัดเลือกนักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลนั้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์ ต่างก็จะใช้ ตัวเรื่องเป็นแกนหลักในการกำหนดคุณสมบัติของนักแสดง ดังที่ได้ยกตัวอย่างไปแล้วนั้น เช่น ละครเวทีเรื่อง *บัลลังก์เมฆ เดอะมิวสิคัล* มีรูปแบบที่เน้นในเรื่องของการนำเสนอเรื่องราวชีวิตที่ผูกผัน ความรักที่ไม่สมหวัง การสูญเสียคนที่รัก และความรักระหว่างแม่กับลูก

ภาพที่ 1 โปสเตอร์ละครเวทีเรื่อง *บัลลังก์เมฆ เดอะมิวสิคัล*

โดยในบทละครก็ได้กำหนดคุณสมบัติและลักษณะของตัวละครนำให้ต้องเป็นคนที่มีความอายุ เพราะต้องผ่านการใช้ชีวิตมามาก ต้องมีประสบการณ์ในชีวิตมาก โดยเริ่มเรื่องตัวละครนำมีอายุ 17 ปี และจบลงที่อายุ 70 ปี ดังนั้น นักแสดงนำจึงต้องมีทักษะทางการแสดงสูง เพราะต้องเป็นผู้ถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตในหลากหลายแง่มุม หลากหลายช่วงชีวิต เป็นต้น

ภาพที่ 2 ตัวละครนำในเรื่องบัลลังก์เมฆ เดอะมิวสิคัล ในวัยสาว

ภาพที่ 3 ตัวละครนำในเรื่องบัลลังก์เมฆ เดอะมิวสิคัล ในบทแม่ของลูกทั้ง 4 คน

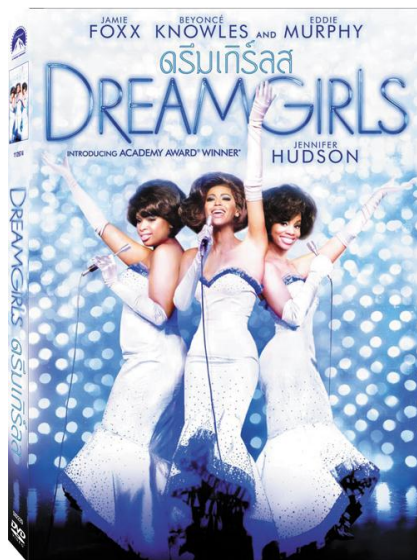

ภาพที่ 4 ตัวละครนำในเรื่องบัลลังก์เมฆ เดอะมิวสิคัล ในบทสูงวัยจนลูกโตเป็นวัยรุ่นแล้ว

ส่วนละครเวทีเรื่อง*ดรีมเกิร์ลส์* ซึ่งเป็นเรื่องที่สร้างจากละครบรอดเวย์ เป็นเรื่องราวของการเดินทางตามความฝันของนักร้องสาว 3 คน ที่เริ่มต้นด้วยการประกวดร้องเพลงและการก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุดจนโด่งดังเป็นดาวเด่น แต่ชื่อเสียงและความสำเร็จต้องแลกเปลี่ยกับมิตรภาพที่สูญเสียไป ซึ่งตัวบทก็ได้กำหนดคุณสมบัติและลักษณะของตัวละครให้นักแสดงจะต้องมีความสามารถและมีทักษะในเรื่องการร้องเพลงค่อนข้างสูง เนื่องจากเรื่อง*ดรีมเกิร์ลส์* เน้นการถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับนักร้อง การร้องเพลง การประกวดร้องเพลง และตัวละครเป็นนักร้องผิวดำ ซึ่งนักร้องผิวดำจะมีโทนเสียงที่สูง จึงต้องการนักแสดงที่มีทักษะในการร้องเพลงมาก เป็นต้น

ภาพที่ 5 โปสเตอร์ละครเวทีเรื่อง*ดรีมเกิร์ลส์*

ภาพที่ 6 ดรีมเกิร์ลส์ ในรูปแบบของภาพยนตร์

1.1.2 การสรรหานักแสดง

หลังจากขั้นตอนการวางแผนงาน ซึ่งจะทำให้ทราบรายละเอียดต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น ตัวเรื่อง แนวทางของเรื่อง ลักษณะตัวละคร จำนวนตัวละคร ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วผู้กำกับการแสดงจะอ่านและศึกษาบทละครอย่างละเอียด ผ่านการวิเคราะห์ การตีความ จนเกิดภาพและจินตนาการอยู่ในใจแล้วว่าลักษณะ คุณสมบัติ และความสามารถของนักแสดงที่ต้องการเป็นอย่างไร ขั้นตอนต่อมา คือ การสรรหานักแสดง ทั้งนักแสดงนำและนักแสดงประกอบ กล่าวคือ สรรหานักแสดงโดยดูจากความเหมาะสมกับบทบาทและลักษณะตัวละคร โดยการสรรหาจากผลงานที่ผ่านมาของนักแสดง ว่านักแสดงคนใดมีบุคลิกลักษณะที่ใกล้เคียงกับตัวละครตามบทละครเรื่องนั้นๆ โดยส่วนใหญ่แล้วบริษัทผู้ผลิตละครจะสรรหานักแสดงไว้จำนวนหนึ่ง เพื่อเป็นตัวเลือกในการตัดสินใจ และเมื่อพิจารณาสรรหานักแสดงได้แล้วนั้น ก็จะติดต่อไปเพื่อให้นักแสดงเหล่านั้นมาทำการคัดเลือกนักแสดงต่อไป

“บางทีเราจะคิดเอาไว้ก่อนว่าเราจะเอาใครเล่น คิดไว้ก่อนนิดหนึ่ง ประมาณหนึ่ง คือ เราคิดไว้ในใจเอาไว้แล้วว่าคุณนี้น่าจะได้นะ เสียดี character เข้ากับเรื่องของเราโดยจะมีไว้สัก 2-3 คนเผื่อเหลือเผื่อขาด แล้วเราถึงจะขอให้

เขามา audition ว่าเรามีบทบาทแบบนี้ละ สนใจมา audition ไหม ถ้าเขาสนใจเราก็เรียกมา”

(ดารกา วงศ์ศิริ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

“ในส่วนของนักแสดงนำเราดูจากผลงานของเขา บวกกับการมา audition ด้วย มันต้องเลือกคนที่เรารู้ว่าน่าจะใช้ คือตามโจทย์ มันจะมีโจทย์ หรือมีบทละครมาบังคับ”

(สุวรรณดี จักรวารวุธ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

รวมถึงจากการสัมภาษณ์คุณฐานวดี สถิตยยุทธการ ผู้เขียนบท ละครเวทีเรื่อง *รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล* และละครเวทีเรื่อง *แม่เบ๊ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล* ได้อธิบายถึงขั้นตอนในการสรรหานักแสดงของละครเวทีเรื่อง *แม่เบ๊ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล* ไว้ว่า ได้สรรหานักแสดงที่มีบุคลิกลักษณะใกล้เคียงกับตัวละครไว้จำนวนหนึ่งก่อน แล้วจึงให้นักแสดงเหล่านั้นเข้ามาลองสวมบทบาทให้กับทางที่มงานได้ดู

“อย่างตอน *แม่เบ๊ย* เราเรียกมาเกือบหมดเลยนะ สาวเซ็กซี่ทั้งหลาย กระแต ศุภักษร ไชยมงคล, จำ ณัฐฐาวิรุณช ทองมี, โบวี อัฐมา ชีวนิชพันธ์ เพราะมันเป็นแนว *อีโรติก*อะ เรื่องนี้มันพูดเรื่องเซ็กซี่ การใช้เซ็กซี่เป็นอำนาจของผู้หญิง เราก็เลยลองเรียกเขาเข้ามา cast ดู”

(ฐานวดี สถิตยยุทธการ, สัมภาษณ์, 6 กุมภาพันธ์ 2556)

“คือด้วยความที่ *แม่เบ๊ย* เป็นบทประพันธ์ที่มีอยู่แล้ว แล้วก็เคยมีคนทำเป็นหนัง เป็นละครมาแล้วหลายรอบ เราก็เลยต้องหาคนที่มันตรง character ที่สุดเราเห็นใครที่เหมาะสมกับบทนี้บ้าง เราก็รวบรวมไว้ก่อน แล้วก็ติดต่อไปว่าเขาสนใจไหม ถ้าสนใจให้เขามา audition ให้เขามาลองเล่นดู แล้วมันจะเห็นเลยว่าเขาเหมาะไหม อย่างที่เรามองไว้แล้วติดต่อให้เขามา audition ก็อย่างเช่น กบ พิมลรัตน์ พิศลยบุตร, กระแต ศุภักษร ไชยมงคล, โบวี อัฐมา ชีวนิชพันธ์, เอ๊ะ

ศศิกานต์ อภิชาตวรศิลป์, ญาญาหญิง รฐา โพธิ์งาม, จ๊ะจ๋า พริมรตา เดชอุดม
ก็มา”

(เมธาวี เอกวิภพ, สัมภาษณ์, 19 กุมภาพันธ์ 2556)

ภาพที่ 7 โปสเตอร์ละครเวทีเรื่องแม่เบี้ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล

ละครเวทีเรื่องแม่เบี้ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล เป็นละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย เป็นเรื่องที่น่าเสนอเรื่องราวระหว่างหญิงชายที่มาตกอยู่ในกองเกวียนของความลุ่มหลงกิเลส ตัณหา ราคะที่ยากจะถอนตัว จนเกิดเป็นความขัดแย้งระหว่างความปรารถนาที่จะเสพรศกามอย่างอิสระ กับความสำนึกในบาปประเวณี โดยมี “งู” เป็นผู้ตักเตือนเรื่องศีลธรรมอันดี ตัวนักแสดงนำในเรื่องนี้เป็นผู้หญิงที่มีทั้งเสน่ห์และความเร้าร้อน ซึ่งทางทีมงานก็ได้สรรหานักแสดงที่มีบุคลิกลักษณะตรงกับตัวละคร และมีคุณสมบัติตรงตามบทละครนั้นไว้จำนวนหนึ่ง เพื่อให้นักแสดงเหล่านั้นมาทำการคัดเลือกในขั้นตอนต่อไป

ภาพที่ 8 “เมขลา” ตัวละครนำในเรื่องแม่เบ๊ย ดี อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล

นอกจากนี้ จากการสัมภาษณ์ คุณพวงศันรินทร์ อุลิศ ผู้ควบคุมการผลิต ผู้เขียนบท และผู้คัดเลือกนักแสดงละครเวทีเรื่องรัก 5-6 เล่า *Fat the Musical?* ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับขั้นตอนการสรรหานักแสดงไว้ในลักษณะเดียวกันว่า มีการสรรหานักแสดงไว้ก่อนประมาณ 2-3 คน ที่มีบุคลิกลักษณะตรงกับตัวละคร โดยอธิบายว่า

“อย่างแรกมันต้องดูที่เรื่องก่อน คือจริงๆ เรื่องนี้มันมีเค้าโครงมาจากหนังฝรั่งเรื่องหนึ่ง นานมากและเก่าแล้ว พี่ชอบมากแล้วพอมีโอกาสได้ทำละครก็เลยอยากทำเรื่องนี้ ซึ่ง character ตัวนางเอก พี่คิดไว้ในใจละ เห็นภาพเลยว่าอยากให้ใครเล่น ซึ่งก็คือ ญารินดา บุนนาค ที่ใช่เลยนะ แล้วก็คิดเผื่อไว้ คือ คริส หอวัง กับ จำ ญัฐฐาวิรานุช ทองมี ส่วนบทพระเอกที่อยากได้เลย คือ บุรินทร์ บุญวิสุทธิ์ (นักร้องนำวง Groove Rider) แล้วก็ไป อารักษ์ อมรศุภศิริ และก๊วย โย่ง อนุสรณ์ มณีเทศ (นักร้องนำวง Armchair)”

(พวงศันรินทร์ อุลิศ, สัมภาษณ์, 22 กุมภาพันธ์ 2556)

ภาพที่ 9 นักแสดงนำในเรื่องรัก 5-6 เล้า *Fat the Musical?*

ณัฐฐาวีรนุช ทองมี และอนุสรณ์ มณีเทศ

ภาพที่ 10 ไปสเตอร์ละครเวทีเรื่องรัก 5-6 เล้า *Fat the Musical?*

ละครเวทีเรื่องรัก 5-6 เล้า *Fat the Musical?* เป็นละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ เป็นแนวโรแมนติคคอมมีดี้ ละครเรื่องนี้พูดถึงความรักของผู้หญิงคนหนึ่ง ที่ครั้งหนึ่งเธอเคยเป็นดาวมหาวิทยาลัย กับสี่หนุ่มที่ล้วนแต่มารุมหลงรักเธอ แต่วันนี้เธอกำลังอยู่ในปัจจุบันกับชีวิตคู่ที่มีปัญหา แล้วก็เกิดเหตุมหัศจรรย์ที่ทำให้เธอหันกลับมาเลือกความรักใหม่ได้อีกครั้ง ซึ่งผู้เขียนบทก็จะสรรหานักแสดงที่มีคุณสมบัติตรงตามตัวบทนี้ไว้ก่อน แล้วจึงติดต่อไปเพื่อเข้าสู่ขั้นตอนในการคัดเลือกต่อไป

สำหรับกระบวนการในการคัดเลือกนักแสดงประกอบนั้นก็มีกระบวนการที่คล้ายกันกับการคัดเลือกนักแสดงนำ กล่าวคือ มีขั้นตอนเดียวกันกับการคัดเลือกนักแสดงนำ ต้องผ่านขั้นตอนการวางแผนงาน และขั้นตอนการสรรหานักแสดงด้วยเช่นกัน ดังที่คุณศรัณยู วงษ์กระจ่าง ผู้กำกับการแสดงและผู้เขียนบท ละครเวทีเรื่อง *หลังคาแดง เดอะมิวสิคัล* ได้อธิบายไว้ว่า

“เราก็จะดูว่า คนไหนเหมาะ คนไหนน่าจะเล่นได้ คนไหนเหมาะกับเรื่องของเรา จากนั้นก็ค่อยๆ เรียบๆ เคียงๆ ถามว่าสนใจไหม เราก็ต้องดูกลุ่มคนซึ่งอยู่ในข่ายว่ามีใครบ้างที่เล่นได้ และเขาสนใจที่จะมีประสบการณ์ในการทำงานนี้คือเบื้องต้นสำหรับ ตัวนักแสดงนำ มันจะเป็นอย่างนี้ นักแสดงประกอบหรือตัวรองๆ ลงมา ก็เป็นแบบนี้ใช้วิธีการเดียวกัน”

(ศรัณยู วงษ์กระจ่าง, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2556)

“อย่างนักแสดงประกอบ หรือตัวรองลงมา อย่างเช่น พี่เหมี่ยว (ปวันรัตน์ นาคสุริยะ) เราก็มีเขาอยู่ในใจอยู่แล้วแหละ แต่สุดท้ายแล้ว เขาก็ต้องมาลองเล่นดูคือ การที่ผู้กำกับจะเลือกใครมาเล่น เขาจะต้องรู้อยู่แล้วว่าใครเล่นได้มากน้อยแค่ไหน คือเราเคยรู้ เคยเห็นหรือบางที่อาจเคยร่วมงานกับเขามาแล้ว เราก็จะรู้อยู่แล้วว่าเขาทำอะไรได้บ้าง”

(สันติ ต่อวิวรรธน์, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

ภาพที่ 11 ปวันรัตน์ นาคสุริยะ นักแสดงประกอบในละครเวทีเรื่อง *ทวิภพ เดอะมิวสิคัล*

จากตัวอย่าง การคัดเลือกนักแสดงประกอบในละครเวทีประเภทมิวสิคัล ดังเช่น ละครเวทีเรื่องทวิภพ เดอะมิวสิคัล เป็นละครเวทีที่สร้างจากนวนิยาย ซึ่งคุณปวันรัตน์ นาคสุริยะ รับผิดชอบเป็น “ม้วน”คนรับใช้ของคุณหญิงשרםมารดาของคุณหลวงจักรเทพพรจักร (พระเอก) นั้น ก็เป็นตัวอย่างหนึ่งของขั้นตอนในการสรรหานักแสดง โดยทางทีมงานได้ดูจากผลงานที่ผ่านมา ซึ่งคุณปวันรัตน์ นาคสุริยะ มีผลงานมาแล้วมากมาย เป็นนักแสดงที่มีความสามารถและมีชื่อเสียง จึงทำให้ผ่านการสรรหานักแสดงจากทีมงาน เป็นต้น

คุณธีรวัฒน์ อนุวัตรอุดม ผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง *เดอะ เลเจนด์ ออฟ เร่ขายฝัน* เฉลียง เดอะ มิวสิคัล ให้ข้อมูลเกี่ยวกับขั้นตอนในการสรรหานักแสดงประกอบไว้ตรงกันว่า จะมีการคัดสรรจากผลงานที่ผ่านมาของนักแสดง

“เรามองตัวนักแสดงไว้คร่าวๆ ก่อน เราบรู้อาบทเราเป็นแบบนี้เราเข้าใจบทของเรา เราก็จะเห็นคนๆ นี้ในหัวเราแล้วแหละ เราจะมีอยู่ในหัว มีภาพของเราอยู่ก่อนแล้ว แล้วถึงค่อยเชิญคนนั้น คนนี้มา audition กระบวนการของพี่มันมาจาก เราบรู้อาเราอยากได้ใครมาเล่น คือพี่เห็นใครพี่ก็จะจำไว้ว่าคนนี้เล่นอะไรดี เล่นอย่างไรดี แล้วพี่ก็จะเลือก คนที่อยู่ในความทรงจำพี่ พอเราได้คนเหมาะกับบทแบบนี้มันก็จะดี แล้วก็ต้องลองมาเล่นบทที่เรามีอยู่ แล้วก็ดูว่าเขาเล่นเป็นอย่างไร นักแสดงตัวรองลงมา อย่างพี่เหมียว (ปวันรัตน์ นาคสุริยะ) พี่โย (ญานี ตราเมธ) พี่จู้ย (ศุ บุญเลี้ยง) เราบรู้อยู่แล้วว่าเขาเล่นได้”

(ธีรวัฒน์ อนุวัตรอุดม, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2556)

ภาพที่ 12 นักแสดงประกอบเรื่องเดอะ เลเจนด์ ออฟ เร่ขายฝัน เฉลียง เดอะ มิวสิคัล

ภาพที่ 13 โปสเตอร์ละครเวทีเรื่องเดอะ เลเจนด์ ออฟ เร่ขายฝัน เฉลียง เดอะ มิวสิคัล

ละครเวทีเรื่องเดอะ เลเจนด์ ออฟ เร่ขายฝัน เฉลียง เดอะ มิวสิคัล ร้อยเรียงด้วยบทเพลงของเฉลียง ผ่านเรื่องราวความขัดแย้งของผู้คน 2 นครที่แตกต่างกันจนเหมือนไม่มีวันจะมาบรรจบกันได้ คือ เมืองตรรกะนคร กับเมืองเอกเขนก และก่อให้เกิดเป็นตำนานความรักและความฝันอันยิ่งใหญ่ ปวันรัตน์ นาคสุริยะ รับบท “แม่แต่ม่ายยับยับ” ผู้ปกครองดินแดนเมืองเอกเขนก ส่วนญาณี ตราโมท รับบท “ห้าสิบห้าสิบ” พลเมืองในเมืองตรรกะนคร และศุ บุญเลี้ยง รับบทเป็น “ชายนิรนาม” ผู้เล่าเรื่องราวของเรื่องทั้งหมดนี้ จากการสัมภาษณ์ พบว่า ผู้กำกับการแสดงก็ใช้วิธีการสรรหานักแสดงจากการดูผลงานที่ผ่านมานักแสดงเหล่านี้ เนื่องจากนักแสดงเหล่านี้เป็น

นักแสดงที่ผ่านงานแสดงมามากมายและมากด้วยประสบการณ์ในการทำงาน ทางทีมงานจึงเห็นว่ามีความสามารถที่จะมารับบทตัวละครในเรื่องนี้ได้

คุณธัญวัญญ์ กมลวงศ์วัฒน์ ผู้ออกแบบท่าเต้นและผู้กำกับลีลา ละครเวทีเรื่อง *รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล*, *AF the Musical ตอนใจใจซึ้ง* และ *AF the Musical ตอน เงิน เงิน เงิน* ก็ได้อธิบายไว้ด้วยว่า การคัดสรรนักแสดงประกอบจะพิจารณาจากผลงานที่ผ่านมาของนักแสดง

“ตัวนักแสดงรอง อย่างพี่ท็อป ดารณีนุช เราก็เชิญมา คือ เราเลือกเขาเข้ามาเอง เราดูในความสามารถเขา แล้วเขาก็ยินดีที่จะรับ เขาเป็นที่รู้จักอยู่แล้ว เราก็จะเชิญเขามาลองเล่นดู แต่ต้องเหมาะกับบทนะคะ ซึ่งเขาก็ทำได้”

ภาพที่ 14 ดารณีนุช โพธิปิติ นักแสดงประกอบในละครเวที
เรื่อง *AF the Musical ตอนใจใจซึ้ง*

เรื่อง *AF the Musical ตอนใจใจซึ้ง* ซึ่งเป็นละครเวทีที่สร้างจากบทประพันธ์ ที่แต่งขึ้นใหม่ กล่าวคือ เป็นเรื่องดัดแปลงมาจากอุปรากรเรื่อง *Madame Butterfly* ประพันธ์โดย คีตกีวีชื่อดังชาวอิตาลี Giacomo Puccini เรื่องราวความรักระหว่างใจใจ ซึ้ง เกอิชาที่ดังมาจนได้รับขนานนามว่าผีเสื้อแห่งเมืองนางาซากิกับนายทหารเรืออเมริกัน เรื่องราวความรักและความซื่อสัตย์ของใจใจซึ้ง ซึ่งคุณดารณีนุช โพธิปิติ รับบทเป็น “ฮิโตะมิ” มามาซึ่งสำนักเกอิชาของใจใจซึ้ง ก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่ง ในขั้นตอนการสรรหานักแสดงประกอบละครเวทีประเภทมิวสิคัล

ในบางกรณีการสรรหานักแสดงจะมีวิธีการที่แตกต่างออกไป เช่น การคัดเลือกนักแสดงก่อนการเลือกบทละคร ซึ่งจะมีความเป็นไปได้ในละครเวทีประเภทมิวสิกคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ ดังเช่น จากการสัมภาษณ์คุณวัชระ แววุฒินันท์ ผู้ควบคุมการผลิตและผู้เขียนบทละครเวทีเรื่อง*กว่าจะรักกันได้* *สุนทราภรณ์ เดอะมิวสิกคัล* และหนึ่งในดวงใจ *สุนทราภรณ์ เดอะมิวสิกคัล* ได้กล่าวว่าบางกรณีมีการคัดเลือกนักแสดงเอาไว้ก่อน ดังเช่น

“บางทีก็มีที่เรา Cast นักแสดงก่อน แล้วค่อยเพิ่มตัวละครก็มี คือเขียนบทขึ้นมาเพื่อให้เขาเล่น เช่น อีฟ พุทธิดา ศิระฉายา เราเคยร่วมงานกับเขาเรื่องแรก แล้วเขาเล่นดี ร้องดี เราก็อยากร่วมงาน อยากได้เขามาเล่นให้เราอีก พอเรื่องล่าสุด พี่ก็เขียนบทมาใหม่ให้เขาเล่น”

(วัชระ แววุฒินันท์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

1.1.3 การคัดเลือกนักแสดง

การคัดเลือกนักแสดงในละครเวทีประเภทมิวสิกคัลนั้น มีกระบวนการที่ค่อนข้างยุ่งยากและมีรายละเอียดหลายขั้นตอน เนื่องจากว่าละครเวทีประเภทมิวสิกคัลเป็นการแสดงที่มีศิลปะการสร้างสรรค์และผสมผสานกันของศาสตร์หลายแขนง จึงต้องผ่านขั้นตอนการสร้างสรรค์อย่างละเอียด ดังนั้น นักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิกคัลจึงต้องมีความสามารถหลากหลายด้าน คือ ความสามารถด้านการร้องเพลง ความสามารถด้านการแสดง และความสามารถด้านนาฏลีลา โดยหลังจากผ่านขั้นตอนการสรรหานักแสดงในเบื้องต้นได้แล้ว ทางบริษัทผู้ผลิตก็จะทำการติดต่อไปยังนักแสดง เพื่อให้นักแสดงเหล่านั้นเข้ามาทำการคัดเลือกนักแสดงเพื่อดูความเหมาะสม ความสามารถ และทักษะในด้านต่างๆ โดยผ่านกระบวนการดังต่อไปนี้

ก. การร้องเพลง

ให้นักแสดงขับร้องเพลงที่เตรียมมา หรือบางกรณีทางทีมงานอาจเตรียมเพลงในเรีองนั้นไว้แล้ว และสอนให้นักแสดงขับร้องตาม ขั้นตอนนี้เป็นกาทดสอบเรื่องเสียง เพื่อดูทั้งน้ำเสียง เนื้อเสียง ระดับเสียง ความกว้างของเสียง คุณภาพของเสียง และความเหมาะสมกับเพลง

“อย่างแรกเราต้องถามดูก่อนว่าต้องการ character ของเสียงยังไง พอเขามา audition เช็คเสียงกับเปียโนก่อน ว่าร้องเพี้ยน รีเปล่า เสียงตรงไหม ถ้าตรง ต่อไปก็กดโน้ตให้ร้อง ให้จำ ให้ร้องออกมา คือดูความแม่นยำเสียง ดูความจำ ดูทักษะ รวมถึงดูเทคนิคของนักแสดงด้วย”

(ใจรัตน์ พิทักษ์เจริญ, สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2556)

“เราก็มี exercise ให้เขาลองทำ คือ ให้เขาไปยืนหัวโต๊ะ แล้วก็มองไปแล้วก็ร้องเพลง ร้องเพลงอะไรก็ได้ ให้รู้สึกว่าเขากำลังส่งการลาจากคนที่เขารัก เรือค่อยๆ แล่นออกไปแล้วเขาพยายามจะบอกคนนั้นให้รู้ในสิ่งนี้ ดูว่าเขาร้องเพลงได้ ร้องไม่เพี้ยน เนื้อเสียงสำเนียงเขาใช่ตาม character ใหม่ และก็มันจะทำให้เราเห็นลักษณะการ project ของเขาว่าสามารถจะส่งไปได้ขนาดไหน”

(ดำเกิง สฐิตะปิยะศักดิ์, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2556)

“ขั้นตอนในการคัดเลือกนักแสดง ตัวละครแรกก็คือ เรยา ซึ่งเราเล็งพีชม (อารยา เอ ฮาร์เก็ต)เอาไว้ แล้วก็ติดต่อไปให้เขามาลองร้องที่นี้แน่นอนว่า พีชมก็ไม่ใช่นักร้องอยู่แล้ว แต่โดยธรรมชาติพีชมเป็นคนทีร้องเพลงไม่เพี้ยน แล้วยิ่งสำหรับคนที่ไม่ใช่นักร้องถือว่าดีเลย sense เรื่องการร้องถือว่าดี ก็เลยคิดว่า เป็นพีชมนี่แหละ”

(ทฤษฎี ฌ พัทลุง, สัมภาษณ์, 4 กุมภาพันธ์ 2556)

จากการให้สัมภาษณ์ของคุณใจรัตน์ พิทักษ์เจริญ ผู้กำกับการร้อง ละครเวทีเรื่อง *ดรีมเกิร์ลส์*, *ปริศนา เดอะมิวสิคัล*, *เฟม เดอะมิวสิคัล*, *น้ำใสใจจริง เดอะมิวสิคัล*, *แม่นาค เดอะมิวสิคัล*, *รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล* และ *AF The Musical ตอนใจใจซึ้ง* คุณดำเกิง วุฒิชัยะศักดิ์ ผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง *รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล* และคุณทฤษฎี ณ พัทลุง ผู้กำกับการร้อง ละครเวทีเรื่อง *เรยา เดอะมิวสิคัล* จะเห็นได้ว่าในการคัดเลือกนักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล ไม่ว่าจะเป็นที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์ มีวิธีการแบบเดียวกัน กล่าวคือ ต้องผ่านขั้นตอนการวางแผนงาน การสรรหานักแสดง และการคัดเลือกนักแสดง ซึ่งก็มีทั้งการทดสอบการร้องและการทดสอบการแสดง โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องมีความสามารถในการร้องเพลงในระดับหนึ่ง คือร้องไม่เพี้ยน มีเนื้อเสียงตรงตามลักษณะตัวละคร

คุณวัชร วรรณวัฒน์ ผู้ควบคุมการผลิตและผู้เขียนบท ละครเวทีเรื่อง *กว่าจะรักกันได้อะไร* *สุนทราภรณ์ เดอะมิวสิคัล* และหนึ่งในดวงใจ *สุนทราภรณ์ เดอะมิวสิคัล* ก็ได้ให้สัมภาษณ์ไว้เช่นเดียวกันว่า ในบางกรณีนักแสดงก็จะต้องมีลักษณะเฉพาะบางอย่างที่ตรงกับเรื่อง

“ต้องบอกก่อนเลยว่าละครของเราเป็นเพลงสุนทราภรณ์ แล้วเพลงของเขา หนึ่งคือ เขาจะร้องชัดทุกคำ ซึ่งมันช่างตรงข้ามกับการร้องของคนรุ่นใหม่ เพราะฉะนั้น อันดับแรกเลย คือคุณร้องเพลงชัดรีเปลา่ อย่าง ซี ศิววัฒน์ เราเคยเห็นเขาร้องแต่เพลงป๊อป เราก็เลยให้เขาทำการบ้านก่อนมา cast คือให้เขาเลือกเพลงของสุนทราภรณ์ เพลงไหนก็ได้ที่คุณมั่นใจ มาร้องเพื่อดูว่าการเปล่งคำของเขามันเป็นยังไง การเอื้อนเสียงเป็นยังไง คำจะต้องชัดทุกคำ สองคือตัวเนื้อเสียงต้องเหมาะกับเพลงแนวสุนทราภรณ์ ดูการขับเสียงไปกับดนตรี คือ ให้เขาลองทำดู”

(วัชร วรรณวัฒน์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

นอกจากนี้ คุณธนพร แวกประยูร นักแสดงนำในละครเวทีเรื่อง*ดรีมเกิร์ลส์* ก็ได้เล่าถึงกระบวนการในการไป audition ในขั้นตอนของการร้องเพลงว่า ให้นักแสดงร้องเพลงเดี่ยว โดยมีเนื้อเพลงซึ่งเป็นเพลงประกอบของเรื่องนั้นเตรียมไว้ให้แล้ว

“ทีมงานก็ให้ร้องเพลงให้ฟัง เพลง And I Am Telling You I'm Not Going ซึ่งเป็นเพลงในเรื่องนี้และพี่ไม่เคยร้อง เพราะว่า*ดรีมเกิร์ลส์*ก็ดูแต่ผ่านๆ ไม่เคยดูจริงจัง ก็ร้องให้ฟังแล้วเขาก็ดูลักษณะเราตอนร้อง ว่าเราอินมากแค่ไหน เรามีอารมณ์ใส่เข้าไปในการร้องมากแค่ไหน”

(ธนพร แวกประยูร, สัมภาษณ์, 5 เมษายน 2556)

คุณพิจิกา จิตตะปุตตะ นักแสดงนำในละครเวทีประเภทมิวสิคัลเรื่อง*ดรีมเกิร์ลส์* และเป็นคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลเรื่อง*คูกรรม เดอะมิวสิคัล* และเรื่อง*วิวาห์คาวาเวร์ต์ (La Cage aux Folles)* ก็ได้เล่าถึงกระบวนการในการไป audition เรื่อง*ดรีมเกิร์ลส์* ในบท “ดีน่า” ในขั้นตอนของการร้องเพลงว่า มีขั้นตอนการร้องเพลงเดี่ยว โดยเป็นเพลงของเรื่องที่ทำกาการคัดเลือก เพื่อเป็นการทดสอบการร้อง เนื้อเสียง น้ำเสียง เป็นต้น

“ทีมงานจะมีเพลงหลักให้ร้อง คือ ตอนแรกพอเราชวนเราไป audition เขาจะบอกมาว่าอยากให้เราร้องเพลงนี้ เราก็ฝึกไปแล้วก็ร้องให้เขาฟัง แล้วก็มีการไล่นัด ไล่สเกล ต่ำสูงของเสียง ดูโทนเสียงว่าโทนเสียงเราเป็นแบบไหน ดูน้ำเสียง เนื้อเสียงเรา อะไรแบบนี้ค่ะ ดู range เสียงด้วย คือเขา test การร้องก่อนว่าเราจะร้องแนวนี้ได้ไหม เพราะว่า*ดรีมเกิร์ลส์*มันแบบ โทนมันเป็นเพลงผิวสี มันแรงมากเลยต้องดูโทนเสียงว่าทิศทางจะเป็นยังไง”

(พิจิกา จิตตะปุตตะ, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2556)

รวมไปถึงคุณดารกา วงศ์ศิริ ผู้เขียนบทและผู้ประพันธ์คำร้อง ละครเวทีของบริษัท ดรีม บอกซ์ เอนเตอร์เทนเมนท์ จำกัด ก็ได้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับการคัดเลือกนักแสดงในขั้นตอนของการ ร้องเพลงไว้ด้วยว่า นักแสดงจะต้องมีการฟังที่ดีด้วย นอกเหนือจากความสามารถในการร้อง

“อย่างพระเอกเรื่อง*คู่กรรม* เขาเป็นคนญี่ปุ่น เราเห็นรูปเขา เราก็ดูว่าเออ look ได้ นะ เราก็ติดต่อไปว่าเขาอยากมาเล่นไหม ร้องเพลงได้ไหม เราก็ให้เขาส่งเทปมา ขอฟังเสียงเขาหน่อย พอฟัง แล้วเราก็มองยังไม่พอ ขอเรียกเขามา audition เราให้เขาฝึกร้องเพลง ภาษาไทย เพื่อจะดูในด้านความจำเขาด้วย เพราะว่าเขาพูดไทย ไม่ได้เลย แต่ต้องร้องเพลงไทย แล้วเขาไม่ได้เป็นนักร้องมาก่อน แต่เขาหุติ คือ นักแต่งเพลงได้ฟังก็บอกเลยว่าเออหูเขาดี เทรนได้ ฝึกได้ เขาเลียนแบบเสียงเก่ง เขาเปิดรับง่าย ซึ่งเราก็โอเคว่าเป็นเขา”

(ดารกา วงศ์ศิริ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

จากข้อมูลในการสัมภาษณ์จะเห็นได้ว่าการคัดเลือกนักแสดงในแง่ของการร้องเพลงนั้น นอกเหนือจากความสามารถในการร้องแล้วนั้น ยังมีรายละเอียดในเรื่องของลักษณะของเสียง เช่น เนื้อเสียง น้ำเสียง ความกว้างของเสียง ฯลฯ ที่ต้องตรงกับเนื้อเรื่องและลักษณะตัวละครด้วย

ข. การแสดง

ให้นักแสดงมาลองอ่านบท ทำความเข้าใจ ตีความตัวละคร และลองแสดง บทบาท เพื่อทดสอบทักษะพื้นฐานและความเข้าใจเกี่ยวกับละคร ทดสอบความสามารถในด้านการใช้จินตนาการความอ่อนไหวทางด้านอารมณ์ ความรู้สึก การแสดงออกทั้งท่าทาง การพูด และ น้ำเสียง รวมไปถึงในเรื่องของศักยภาพในการแสดง ความเป็นไปได้ในการพัฒนาต่อ และความเหมาะสมของบทบาทกับตัวละคร

“ตอน cast ก็ต้องลองมาเล่นบทที่เรามีอยู่ แล้วก็ดูว่าเขา เล่นเป็นยังไง เราจะให้เขาแสดงอะไรก็ได้ พูดอะไรก็ได้ ลองทำ

อะไรบ้างอ้อ ดูว่าห้วง look ใหม่ซึ่งมันจะทำให้ดูออก เรื่องของ จินตนาการ ทักษะทางการแสดง เพราะมันจะสามารถพัฒนาไปได้ อีก มากกว่าคนที่พูดได้แต่ในบทนะ มันดูน่าสนใจกว่า และเวลา ทำงานมันจะสนุกมากขึ้นไปอีก แต่อย่างแรกเลยต้องดูว่า เขาต้อง ไม่ห้วงภาพลักษณ์ตัวเอง ไม่ว่าจะเป็ยี่ห้อที่เขาติดตาม อย่างเช่น The star, AF หรืออะไรก็แล้วแต่ ต้องไม่ติดยี่ห้อตัวเอง”

(จิรวัดณ์ อนุวัตรอุดม, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2556)

“คือต้องให้เขามาลองเล่นดู ถ้าเขามาเล่นแล้วทำให้เชื่อว่าเป็นไปได้ที่เขาจะเล่นเป็นคนๆ นี้ นั่นแหละตรงนี้สำคัญที่สุด เรื่อง หน้าตามาที่หลัง คือหมายความว่า แน่แน่นอนว่าเป็นพระเอก นางเอก มันก็ต้องหน้าตาดีหน่อย ไม่อย่างนั้นมันก็ไม่มีอะไรที่คนอยากจะทำ หรือว่าเขาต้องมีเสน่ห์อย่างอื่น การที่บอกว่า character ใช้นั้นมันต้อง ถึงพร้อมทุกอย่าง คือ diction ดีใหม่ movement บนเวทีดีใหม่ ถ้ามัน ใช้นั้นหมดก็ได้เลย”

(ดารกา วงศ์ศิริ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

ในขั้นตอนของการทดสอบการแสดงนี้ จะมีหลายวิธี กล่าวคือ นักแสดงที่มา ทดสอบจะต้องลองแสดงเดี่ยวก่อน จากนั้นจะแสดงคู่กับนักแสดงคนอื่นที่มาทดสอบพร้อมกัน รวมไปถึงการสลับบทบาทในการแสดง สลับบทบาทของตัวเองคร เพื่อดูบุคลิกลักษณะและความ เหมาะสมในการสวมบทบาทตัวละครแต่ละตัว ดังตัวอย่างจากการสัมภาษณ์คุณเมธาวี เอกวิภา ทิมศักดิ์เลือกนักแสดงละครเวทีเรื่องแม่เบี้ย ดี อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล ที่ให้ข้อมูลไว้ใกล้เคียงกับคุณ ดำเกิง วิริยะศักดิ์ ผู้กำกับการแสดงละครเวทีเรื่องรักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล และคุณฐานานวดี สถิตยพุทธการ ผู้เขียนบทละครเวทีเรื่องรักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล และละครเวทีเรื่องแม่เบี้ย ดี อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล ไว้ดังนี้

“เราสนใจใคร เรานัดเขามาเลยสองคน ให้เขามาลองเล่นดู อย่างเรื่องแม่เบี้ยมีบทเด่นอยู่สองตัวละคร คือเมฆลากับไหมแก้ว เราก็ให้พี่หญิง (รฐา โพธิ์งาม) กับพี่จ๋า (พริมรดา เดชอุดม) เขามาลองเล่นดูเลย แล้วก็ลองให้เขาสลับบทกัน แล้วก็ปะทะคารมกันให้ดูเลย แล้วมันจะเห็นเลยว่าเขาเหมาะจะเป็นตัวไหนมากกว่า อย่างพระเอกก็ใช้วิธีเดียวกัน คือ เราสนใจใครก็เก็บรวบรวมไว้แล้วติดต่อไป ตอนมา audition ก็ให้เขามาเข้าคู่กับนางเอก มี scene สั้นๆ ให้เขาลองเล่น”

(เมธาวิ เอกวิภพ, สัมภาษณ์, 19 กุมภาพันธ์ 2556)

“เราก็จะเรียกมาลองอ่านบท ลองทำ exercise บางอย่างก็ จะลองให้ optionต่างๆ กันไป เราก็จะลองให้คนนี้เล่นกับคนนั้นดู ซึ่งโจทย์เราก็จะคิดเดี๋ยวนั้นเลย โจทย์สดๆ ให้ลองทำแบบฝึกหัด ดูเดี๋ยวนั้นเลย test ดูแค่ว่าเขามี skill ของเขาแค่ไหน เทคนิคของเขา แค่นั้น ดูเคมีเขาด้วยเวลาเล่นคู่กัน ดูการเล่นสดๆ ดูว่าเขามี sense ของการแสดงบนเวทีหรือเปล่า มีการส่งความรู้สึกของเขาไว้เปล่า หลังจากนั้นลองทำซ้ำ ใส่เรื่องการตีความเข้าไป ให้เขาใส่อารมณ์ หลายๆ อย่างดูว่าเขามีความสามารถในการปรับได้แค่ไหน คือลอง หลายๆ อย่าง”

(ดำเกิง ฐิตะปิยะศักดิ์, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2556)

“เราให้มาลองอ่านบท แล้ว acting อย่างตัวนางเอก คือ พัดชา AF2 (พัดชา อเนกอายุวัฒน์) ในเรื่องชื่อณัฐชา เขาอ่านบท ที่เดี๋ยวนะ เรายื่นกระดาษให้แล้วเขาอ่าน แล้วเราก็ให้เขาได้ตอบกับ นักแสดงคู่ ตามความเข้าใจเพราะเราจะได้ test ด้วยว่าเขาฟังไหม ฟังอีกคนหนึ่งไหม เพราะว่า การสื่อสารบนเวที มันต้องฟังต้องส่งให้

กันต้องสื่อสารกัน ปราบกฏว่า acting เขามันทำให้เรารู้สึกว่า เฮ้ยมัน
คือ ญัฐชา เขาทำให้เราเห็นตัวละครอีกมิติหนึ่ง”

(ฐานวดี สถิตยพุทธการ, สัมภาษณ์, 6 กุมภาพันธ์ 2556)

ในการคัดเลือกนักแสดงในแง่ของความสามารถทางการแสดงนั้นคุณดุลย์ทัศน์
วคินะจินดาแก้ว ผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง*ดรีมเกิร์ลส์* ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง
ปริศนา เดอะมิวสิคัล, *เฟรม เดอะมิวสิคัล*, *แม่นาค เดอะมิวสิคัล* และผู้ช่วยผู้กำกับการแสดงเรื่อง
AF the Musical ตอน ใจใจซัง กับคุณศรัณยู วงษ์กระจ่าง ผู้กำกับการแสดงและผู้เขียนบท ละคร
เวทีเรื่อง*หลังคาแดง เดอะมิวสิคัล* ก็ได้อธิบายไว้เช่นเดียวกันว่า ต้องมีการสลับบทบาทในการแสดง
เพื่อที่จะพิจารณาดูความเหมาะสมของนักแสดงกับบทบาทที่จะได้รับ

“ตอน cast บางคนเขาจะเหมาะกับตัวละครนั้นตัวเดียว
แต่บางคนเขาได้ 2-3 ตัว เราก็ต้องให้เขาลองเล่นดู ทีนี้เราก็ต้องมาดู
เรื่องของการร้อง ทักษะต่างๆ ว่า มันไปถึงจุดที่ตัวบทมันเรียกร้อง
หรือเปล่า รวมถึงดูบุคลิกภาพโดยรวมว่าเป็นอย่างไรบ้าง”

(ดุลย์ทัศน์ วคินะจินดาแก้ว, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2556)

“ตอน cast ก็คือ มานั่งอ่านบท ลองเป็นตัวนั้นตัวนี้ จากนั้น
ผู้กำกับ ทีมงานก็ต้องมานั่งวิเคราะห์กันอีกที ซึ่งโดยธรรมชาติของ
ละครเวทีกว่าที่จะมาเล่นเป็นตัวอะไรสักตัวหนึ่ง มันต้องผ่านการลอง
บทตัวนั้นตัวนี้เยอะแยะ ผ่านการลองสลับ เปลี่ยนกันไปมา”

(ศรัณยู วงษ์กระจ่าง, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2556)

คุณพิจิกา จิตตะปุตตะ นักแสดงนำในละครเวทีประเภทมิวสิคัลเรื่อง*ดรีมเกิร์ลส์*
ก็ได้เล่าถึงการเข้าไปทำการคัดเลือกนักแสดงว่า จะต้องมีการเปลี่ยนบทบาทการแสดงกันของ
นักแสดงที่มาร่วมทำการคัดเลือก เพื่อดูความเหมาะสมกับบทบาท โดยอธิบายไว้ว่า

“การ audition ก็มีทั้งเดี่ยวและกลุ่มด้วย เพราะละครเวทีมันต้องเล่นแบบใช้การรับส่งกัน เป็น partner ซึ่งกันและกันจึงจะต้อง audition รวมกันเป็นกลุ่ม อย่างวันนั้นที่ไปก็มีตัวพี่ มีปุ้ยฝ้าย และก็มีน้องคนอื่นที่มา cast ด้วยอีกสองสามคน ก็ต้องรวมกลุ่มกันที่จะเล่นเป็นตัวอื่นๆ สลับกันไปมา เช่น ดีน่า เอฟพี ลอเรน มิเชล เราก็ต้องอ่านบทแล้วลองเล่นสลับกันไป”

(พิจิกา จิตตะปุตตะ, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2556)

ค. นาฏลีลา

การทดสอบนักแสดงด้านนาฏลีลา ทางทีมงานจะสอนท่าเต้นให้กับนักแสดงโดยจะสอนท่าเต้นพื้นฐานง่ายๆ เป็นชุดๆ เพื่อทดสอบความไวในการจดจำท่า และความไวในการเรียนรู้ รวมไปถึงทักษะพื้นฐานทางการเต้นด้วยว่า สามารถพัฒนาต่อไปได้มากน้อยแค่ไหน แต่โดยส่วนใหญ่แล้วจากการศึกษาพบว่า ตัวนักแสดงนำและนักแสดงประกอบนั้น เน้นหนักในด้านการร้องเพลง และด้านการแสดงมากกว่าในด้านนาฏลีลา ดังเช่นข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ว่า ในขั้นตอนของการทดสอบนาฏลีลานั้น จะมีการสอนท่าเต้นให้กับนักแสดงที่มาทำการคัดเลือกแล้วให้นักแสดงซ้อมก่อนที่จะมาแสดงให้กับทางทีมงานดูอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งความสามารถในด้านนาฏลีลาก็จะขึ้นอยู่กับบทรoles ของเรื่องนั้นๆ ด้วยว่ามีความต้องการมากน้อยแค่ไหน

“กระบวนการ คือ เข้ามาซ้อมก่อน แล้วก็ต่อท่าเต้น ให้ลองเต้นให้ดู เพื่อจะดูความไวในการจำท่า ลักษณะลีลา ทักษะการเต้น คนที่เขาเร็ว และสามารถพัฒนาขึ้นได้”

(ดุลย์ทัศน์ วศิณะจินดาแก้ว, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2556)

“เราให้นักแสดงให้เข้ามาลองดู เขาต้องมีพื้นฐานอยู่บ้าง แต่บางเรื่อง ก็ไม่ได้เน้นเรื่องเต้นขนาดนั้นไง มันก็แค่ move เอา”

(สุวรรณดี จักราวรรุฑ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

“เราเองก็ดูเป็นเรื่องๆไปว่า ตัวเรื่อนั้นๆ จะต้องใช้ทักษะทางร่างกายในเรื่องของการเต้นมากน้อยแค่ไหน โอเค movement ได้แต่อาจจะไม่ต้องถึงกับเต้นเก่งมาก แต่เดี๋ยวลองใช้เวลาฝึกก็ได้แล้ว”

(วัชระ แววุฒินันท์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

“ในส่วนเรื่องเต้นนั้น เรื่องรักเธอเสมอ ตัวเองไม่ได้ require เต้นมาก คือแค่ให้เต้นได้ ไม่ใช่ว่าจะต้องเต้นจัด ไม่ถึงขนาดนั้น เพราะเราก็จะมี ensemble อยู่แล้วที่ทำหน้าที่ตรงนั้น”

(ดำเกิง จิตตะปิยะศักดิ์, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2556)

สำหรับละครที่ได้รับลิขสิทธิ์ในการสร้างตามบรอดเวย์ ยังมีกระบวนการอีกขั้นตอนหนึ่ง ซึ่งจะเป็นขั้นตอนที่มีลักษณะเฉพาะ กล่าวคือ นอกเหนือจากขั้นตอนการวางแผนงาน การสรรหานักแสดง และการคัดเลือกนักแสดงแล้ว ละครเวทีที่สร้างจากละครบรอดเวย์ยังมีขั้นตอนการอนุมัติงานจากเจ้าของลิขสิทธิ์ กล่าวคือ การนำละครบรอดเวย์มาเปิดทำการแสดงนั้น จะต้องได้รับการอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ โดยละครบรอดเวย์แต่ละเรื่องก็จะมีควมนิยมในระดับต่างๆ จากการสัมภาษณ์คุณสันติ ต่อวิวรรณ์ ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดงละครเวทีเรื่อง *มิสไซ่ง่อน* และคุณฤดีภัญญา แสง-ชูโต ผู้ควบคุมการผลิตละครเวทีของบริษัท ซีเนริโอ จำกัด ได้อธิบายรายละเอียดในประเด็นเรื่องระดับของละครที่ได้รับลิขสิทธิ์จากบรอดเวย์กับวิธีการที่เจ้าของลิขสิทธิ์มา มีบทบาทต่อการคัดเลือกนักแสดง ดังนี้

“*มิสไซ่ง่อน* กระบวนการคัดเลือกจะใช้ Standard ของฝรั่ง เขาจะมาคอยดูตลอด ตั้งแต่ audition ทั้งผู้กำกับเรากับคนของเขา ดูกัน 2 คน ถึง 2 คนนี้โอเคแล้ว ก็ไม่ได้หมายความว่าได้แล้วนะ ต้องเอาเทปที่เราถ่ายส่งไปให้ทางนั้นดูอีกที คือเรื่อง ท็อปๆ เขาจะ

หวงมาก แล้วเหมือนกันทั่วโลก คือ อย่างที่ฟิลิปปินส์ ที่อังกฤษ
เขาเลือกนักแสดงอย่างไร เราต้องทำอย่างนั้น”

(สันติ ต่อวิวรรณ์, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

“คือเรื่องที่มาจากบรอดเวย์ แล้วอยู่ใน top 10 อย่างเช่นเรื่อง
เลมิสเซราบ, มิสไซ่งอน, แฟนทอมส์ ฯลฯ ก็เป็น Standard อีกแบบ
หนึ่งจะ require ความสามารถนักแสดงเยอะมาก ต้องตามเขา แต่ถ้า
เป็นเรื่องที่เป็น second class อย่าง กิनीซีรุ่ง (La Cage aux Folles)
เราแค่อ้อมมาแล้วเราก็ทำเองเลย”

(ฤดีภัญญา แสง-ชูโต, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

จากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า กระบวนการในการคัดเลือกนักแสดง
นำและนักแสดงประกอบละครเวทีประเภทมิวสิคัล ทั้งที่สร้างจากจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่
แต่งขึ้นใหม่และสร้างจากละครบรอดเวย์นั้น ถึงแม้ว่าจะมีกระบวนการและขั้นตอนที่เป็นไปใน
ทิศทางเดียวกัน แต่ในส่วนของความเข้มข้นในการคัดเลือกนั้นมีความแตกต่างกันอยู่ กล่าวคือ
ในขั้นตอนของการสรรหานักแสดง สำหรับตัวนักแสดงนำจะมีความเข้มข้นมากกว่านักแสดง
ประกอบ เนื่องจากนักแสดงนำมีบทบาทสำคัญที่สุดของเรื่อง รวมทั้งจะมีตัวเลือกจากการสรรหาใน
จำนวนที่มากกว่านักแสดงประกอบ ทำให้มีการแข่งขันที่สูง นักแสดงจะต้องแสดงความสามารถกัน
อย่างเต็มที่เพื่อบทบาทนั้น ทั้งการร้อง การแสดง และการเต้น แต่สำหรับนักแสดงประกอบนั้นจะมี
การแข่งขันที่ไม่สูงมากนัก รวมทั้งมีตัวเลือกจากการสรรหาน้อยกว่า เพราะโดยส่วนใหญ่แล้วทาง
ทีมงานจะคัดเลือกนักแสดงประกอบจากผลงานที่ผ่านมาเป็นหลัก ซึ่งเป็นสิ่งที่รับประกันใน
ความสามารถของนักแสดงอยู่แล้ว

1.2 ปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบในละครเวทีประเภทมิวสิคัล ที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์

ผลจากการศึกษาปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบในละครเวทีประเภทมิวสิคัล ทั้งที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์นั้น พบว่ามีปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ ปัจจัยต่างๆ ที่เข้ามาเกี่ยวข้องหรือส่งผลต่อการคัดเลือกนักแสดงนำไปในทิศทางเดียวกัน โดยสามารถจำแนกได้ดังต่อไปนี้

บทละคร มีความหมายครอบคลุมถึง ตัวเรื่องหรือเนื้อเรื่องและรายละเอียดของเรื่องนั้นๆ ที่เลือกมาทำการแสดงมีความสำคัญที่สุด เนื่องจากในการคัดเลือกตัวนักแสดงนำในแต่ละเรื่องของละครเวทีประเภทมิวสิคัล ทั้งที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์นั้น ต่างก็ใช้บทละครเป็นแกนหลักของการทำงานในทุกๆ ขั้นตอน โดยเฉพาะในกระบวนการคัดเลือกนักแสดงนำ ซึ่งจะส่งผลถึงบุคลิกลักษณะของนักแสดงและความสามารถของนักแสดงที่ต้องการในแต่ละเรื่องนั้นๆ เป็นอย่างไร โดยสามารถอธิบายได้ ดังนี้

1.2.1. บุคลิกลักษณะของนักแสดง

เนื่องจากบทละครจะให้รายละเอียดของลักษณะตัวละคร ทั้งบุคลิกภาพภายนอก รูปร่าง หน้าตา สีผิว ความสูง น้ำเสียง ฯลฯ รวมไปถึงอุปนิสัยของตัวละคร ซึ่งจะทำให้สามารถคัดเลือกนักแสดงที่จะมาสวมบทบาทตัวละครนั้นๆ ได้อย่างเหมาะสมที่สุด

จากการสัมภาษณ์คุณดารกา วงศ์ศิริ ผู้เขียนบท และผู้ประพันธ์คำร้อง ละครเวทีของบริษัท ดรีมบ็อกซ์ เอนเตอร์เทนเมนต์ จำกัด ได้อธิบายถึงปัจจัยในเรื่องของบุคลิกลักษณะของนักแสดงไว้ว่า บุคลิกลักษณะของนักแสดงต้องตรงกับเรื่องที่จะแสดง

“อันดับแรก character ต้องได้ก่อน ต้องตรงกับเรื่อง อย่าง เรื่องที่ทำจากบรอดเวย์ เราก็ต้องดู character เป็นหลักอยู่ดี อย่าง *ดรีมเกิร์ลส์* ตัว “เอฟฟี่” ตัวอ้วนหน่อย เราก็เอา character นี้ไว้ หรือ “ดีน่า” ต้องสวย เสียงเพราะ เราก็เอาไว้ คือ เราชักษาของเดิมไว้ ส่วน เรื่องที่มาจากนวนิยายก็ใช้เกณฑ์เดียวกันอย่างปริศนา คือ มันจะมี character ที่เขาบรรยายไว้อยู่แล้ว ก็ต้องดูจากหนังสือเป็นหลัก หลักการทำละครของเราคือ เราจะ不去ปิดบทประพันธ์ของเขา และ เราก็จะ cast ให้มีความใกล้เคียงกับบทประพันธ์ที่สุด”

(ดาริกา วงศ์ศิริ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

ภาพที่ 15 นักแสดงในเรื่อง*ดรีมเกิร์ลส์* ของละครบรอดเวย์ คนขวาสุด คือ เอฟฟี่ ไวท์

ภาพที่ 16 นักแสดงนำในเรื่อง*ดรีมเกิร์ลส์* ฉบับภาษาไทย คนกลาง คือ เอฟฟี่ ไวท์

ภาพที่ 17 “เอฟพี ไวท์” ในแบบฉบับภาษาไทย (ซ้าย) และแบบฉบับละครบรอดเวย์ (ขวา)

จะเห็นได้ว่า การคัดเลือกตัวนักแสดง ในบท “เอฟพี ไวท์” ก็จะมีบุคลิกลักษณะที่ตรงตามบทละคร ก็คือ เป็นผู้หญิงที่มีรูปร่างที่ค่อนข้างท้วม ตามที่คุณดารกา วงศ์ศิริ ได้อธิบายไว้ ซึ่งในละครบรอดเวย์ และในละครเวทีประเภทมิวสิคัลของไทยก็ได้คัดเลือกนักแสดงได้มีความใกล้เคียงกัน โดยในฉบับภาษาไทยนั้น ผู้ที่รับบทนี้ คือ ธนพร แวกประยูร (ปาน)

“บุคลิก รูปร่าง หน้าตา บางครั้งมันถูกบรรยายอยู่ในบทประพันธ์ ในแต่ละเรื่องก็จะไม่เหมือนกัน ตัวเรื่องมันจะเป็นตัวกำหนด บางเรื่องเป็นวรรณกรรมซึ่งทุกคนก็จะเห็นกันอยู่แล้วว่า ตัวละครเป็นยังไงบ้าง ในแง่ของคนเขียนบท และผกก.ก็จะดูจากบทเป็นหลัก บุคลิกภาพเราคัดเลือกมาใกล้เคียงอยู่แล้ว มันก็จะไม่ค่อยมีปัญหา แต่ถ้าเป็นเรื่องที่มาจากบรอดเวย์ เราก็ต้องดู original cast ของเขา เราก็ต้องหาคนที่ต้องมีบุคลิกที่ใช่ เรื่องที่เป็นวรรณกรรมมาก่อน เราก็จะดูจากบท คือ คนไทยค่อนข้างจะ strict สำหรับคนไทยก็จะเชื่อว่า ปริศนายังไงก็ต้องผมหยิก ปริศนาจะต้องขาสวย เราก็จะต้องทำให้มันใกล้เคียงที่สุด คนดูจะได้ไม่รู้สึกรู้ว่า against ตัวละคร”

(ดุลย์ทัศน์ วศิณะจินดาแก้ว, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2556)

สำหรับเรื่อง *ปริศนา เดอะมิวสิคัล* นั้น เป็นละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ซึ่งบุคลิกลักษณะของตัวละครได้ถูกบรรยายไว้ในหนังสือ ดังนั้น บทละครจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญ ในการคัดเลือกนักแสดง ซึ่งต้องยึดเอาบุคลิกลักษณะของตัวละครนั้นเป็นหลัก เพื่อที่จะสามารถ ค้นหาบุคคลที่จะมารับบทบาทตัวละครนั้นๆ ได้อย่างเหมาะสม

ตามบทประพันธ์ของ ว. ณ ประมวญมารค ได้บรรยายลักษณะของตัวละคร “ปริศนา” ไว้ว่า มีดวงตาสวยกลมโต ผมหยิกสวยเป็นลอนประปานำดู มีลักยิ้มสวย รูปร่างสวย สูง 5 ฟุต 4 นิ้ว และมีขาสวย (ว. ณ ประมวญมารค, 2544: 70,72,99,145,358)

ภาพที่ 18 อลิษาเบธ สิทธิเจริญยศ นักแสดงนำในละครเรื่อง *ปริศนา เดอะมิวสิคัล*

นอกจากนี้ คุณศรีณัฐ วงษ์กระจ่าง ผู้กำกับการแสดงและผู้เขียนบท ละครเวทีเรื่อง *หลังคาแดง เดอะมิวสิคัล* ก็ได้อธิบายถึงการคัดเลือกนักแสดงว่าต้องดูจากบทละครเป็นหลัก

“บุคลิกภาพ รูปร่าง หน้าตา มันเป็นเรื่องของบทละคร เจือปนของรูปลักษณ์มันเป็นเรื่องของโครงสร้างของบทละครหรือ character มากกว่าว่ามันเป็นยังไง เพราะฉะนั้นบุคลิกภาพมันมา รวมกับ character มันไม่ได้ถูกจำกัดแค่หล่อหรือสวย แต่มันมา รวมกัน มาจาก character ตัวนั้นด้วยว่าเป็นยังไง นอกเสียจากว่า มันเป็นเรื่องของนางงามธิดาช้าง มันไม่อ้วนก็ไม่ได้ มันก็ต้องอ้วน

ใหญ่แต่ก็ไม่แน่ มันอาจจะฉวนด้วยการแต่งหรือ make up มันก็เป็น
อีกเรื่องหนึ่ง เพราะฉะนั้นจริงๆ เงื่อนไขของรูปลักษณ์มันเป็นเรื่องของ
โครงสร้างของบทหรือ character มากกว่า”

บทละคร ถือได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญ ที่สามารถบ่งบอกบุคลิกลักษณะของตัวละคร
และทำให้สามารถกำหนดคุณลักษณะของนักแสดงที่จะมาสวมบทบาทได้ ซึ่งคุณฤทธิฎ แสง-ชูโต
ผู้ควบคุมการผลิตละครเวทีของบริษัท ซีเนริโอ จำกัด ก็ได้ให้สัมภาษณ์ไว้ว่า การคัดเลือกนักแสดง
จะเป็นไปตามบทประพันธ์ซึ่งจะมีการบรรยายบุคลิกลักษณะตัวละครไว้อยู่แล้ว

“คือการคัดเลือกนักแสดงมันก็ต้องใช้โครงเดิม หมายความว่า
เก็บโครงใหญ่ๆของเขาเอาไว้ อย่างเรื่องข้างหลังภาพ ในบทประพันธ์
คุณหญิงกิริติ เป็นใคร สูงส่งยังไง อายุเท่าไร เราก็เลือกมาให้
ใกล้เคียงที่สุด แต่ไม่ถึงขนาดว่าเป๊ะ คือจะหาคุณกิริติอย่างในหนังสือ
เลยจะไปหาที่ไหน คงไม่มีหรอก คือเก็บ character ของเขาไว้ส่วนหนึ่ง
ที่มาจากบทประพันธ์”

(ฤทธิฎ แสง-ชูโต, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

ภาพที่ 19 หม่อมราชวงศ์กิริติ จากเรื่องข้างหลังภาพ รับบทโดย สุธาสินี พุทธินันท์

ตามบทประพันธ์จากนวนิยายเรื่อง *ข้างหลังภาพ* ของศรีบูรพา ได้บรรยายลักษณะตัวละคร เอาไว้ว่า หม่อมราชวงศ์กীরติ เป็นหญิงอายุ 35 ปี เป็นคนร่างอวบแต่ว่าไม่ใช่คนใหญ่โต สมบูรณ์และ เปล่งปลั่ง ผิวอ่อน ดวงหน้าสวยงาม ดวงตาดำใหญ่ภายใต้ขนคิ้วยาว มีน้ำสุกใสหล่ออยู่ในดวงตา นั้น แก้มปลั่งคางเล็กเขินดิ้นน้อยจนมีรอยบุ๋มอันน่าพิศواسเห็นอตุกคางนั้น ริมฝีปากเรียวยาว และเต็ม ประทับด้วยสามเหลี่ยมสีแดงสองรูปเบื่องบน และอีกรูปหนึ่งที่เบื่องล่าง (ศรีบูรพา, 2554: 12)

จากคำบรรยายรูปร่างและลักษณะตัวละครตามบทประพันธ์นั้น จะเห็นได้ว่าบทละครมีความสำคัญมากดังเช่นคุณธัญวัญญ์ กมลวงศ์วัฒน์ ผู้ออกแบบท่าเต้นและผู้กำกับลีลาละครเวทีเรื่อง *รักเธอเสมอเดอะมิวสิคัล*, *AF the Musical ตอนใจใจซึ้ง* และ *AF the Musical ตอน เงิน เงิน เงิน* ได้อธิบายไว้ว่า จะส่งผลต่อการคัดเลือกนักแสดง การกำหนดบุคลิกลักษณะของตัวนักแสดงที่จะมาสวมบทบาทตัวละครนั้นได้อย่างใกล้เคียงและมีความเหมาะสม

“อย่างใจใจซึ้ง หรือเงินเงินเงิน มีบทประพันธ์มาก่อน พี่เชื่อว่า คนเรามีการคาดหวังนะ อย่างถ้าพูดว่านางเอก หรือนางอิจฉาในหนังไทยหรือละคร คนดูก็จะมีแบบอยู่แล้วในหัวถูกไหมคะ อย่างเรื่อง ดาวพระศุกร์ถ้าเขาจะเอามาทำใหม่อีกหนูไม่รู้หรือว่าใครจะมาเล่น แต่หนูก็จะนึกภาพออกเลยว่า ตัวดาวพระศุกร์ หรือมาหยารัศมีตัวร้าย ในเรื่องจะเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้น การคัดเลือกนักแสดงจะต้องอิงแบบอิงการคาดหวังของคนหนึ่ง อย่างใจใจซึ้ง พี่จะไปเลือกปาล์มมี มาเล่น มันก็ไม่ใช่ ถูกไหม หรือพีตินามาเล่นก็ไม่ใช่ เรื่องมันเป็นญี่ปุ่น เราจะไปเอาฝรั่งมาเล่นก็ไม่ใช่ อย่าง *รักเธอเสมอ* เขียนขึ้นมาใหม่เลย เราก็ต้องหา character ที่แข็งแรงที่จะทำให้ *รักเธอเสมอ* อยู่ในใจคนดู แล้วถ้า *รักเธอเสมอ* ถูกนำมาทำใหม่ คนดูเขาก็จะมีความคาดหวังขึ้นมาใหม่ถึงตัวละครนั้นๆ ถ้าแบบที่เป็นวรรณกรรมหรือนวนิยายมาก่อนอยู่แล้วเราต้องหาคคนที่ มี character นั้นๆ ให้เจอ ถ้าไม่เจอมันก็ไม่

มีส่วนเรื่องที่เขียนมาใหม่ ต้องหาที่ใช้ ถ้าไม่ใช่มันก็ได้ เพราะฉะนั้นมันยากคนละแบบ”

(ธัญวัญย์ กมลวงศ์วัฒน์, สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2556)

AF THE MUSICAL “JOJOSAN”

ภาพที่ 20 นักแสดงนำที่รับบท “โจโจ้ซัง” ในละครเรื่อง AF the Musical ตอนโจโจ้ซัง

รวมไปถึงจากการให้สัมภาษณ์คุณฐานวดี สถิตยยุทธการ ผู้เขียนบท ละครเวทีเรื่องรักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล และละครเวทีเรื่องแม่เบี้ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล ก็ได้ให้ข้อมูลไว้เช่นเดียวกันว่า นักแสดงจะต้องมีบุคลิกลักษณะที่ตรงกับตัวละครจึงจะทำให้เหมาะสมและทำให้คนดูเกิดความเชื่อได้

“อย่างในเรื่องรักเธอเสมอ ปี พีระพัฒน์ เขาไม่เคยเล่นละครเวทีเลย เราก็จะเห็นภาพเขาแบบที่อยู่บนเวทีเป็นนักร้อง เราก็ให้เขาลองเล่นเป็น “กานต์” ดู เล่นเท่าไรมันก็ไม่ขึ้น มันไม่กร้าว แกล้งพูดอะไรให้เข้าโกรธเขาก็ไม่ระเบิดอารมณ์ออกมา คือบุคลิกเขาเล่นเป็นกานต์ไม่ได้ เลยให้เขาลองเล่นเป็น “แทนไท” ดูสิ ปรากฏว่าพอเล่นเป็นแทนไท น่ารักมากเลยนะ แล้วหน้าตาเขาเป็นคนดีใจ เราก็เลยบอกจะให้เขาเป็นแทนไท บิดต้องเป็นแทนไทตัวเดียวจริงๆ แล้วคนจะรักเขาถ้าปีเล่นเป็นกานต์นะ คนจะไม่รักแทนไทขนาดนี้ ส่วนจีจะจำ พริมรตาเขามา cast เป็นเมขลาในเรื่องแม่เบี้ย แต่หน้าตาเขาเป็นเมขลาไม่ได้เพราะ

หน้าเขาหวาน จุ่มจิ้ม หน้าไม่ออกทางเซ็กซี่ แต่ว่าเราให้เขาลองเล่นก็
เซ็กซี่ไม่ขึ้น หน้าตาเขาน่ารักไง เลยได้บทใหม่แก้ว”

(ฐานวดี สถิตยยุทธการ, สัมภาษณ์, 6 กุมภาพันธ์ 2556)

ภาพที่ 21 ปี พีระพัฒน์ เถรว่อง รับบท “แทนไท” ในละครเรื่องรักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล

ภาพที่ 22 กอล์ฟ พิชญะ นิธิไพศาลกุล รับบท “กานต์” ในละครเรื่องรักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล

บุคลิกลักษณะตัวละครของ“แทนไท”คือ เป็นหนุ่มเจ้าของร้านอาหารไทย ในเมืองนิวยอร์กฐานะดี มีน้ำใจ มองโลกในแง่ดี ส่วน “กานต์” ผู้กำกับหนุ่มไฟแรง หล่อ เท่ห์ มาดเซอร์ รักใคร่รักจริง ภายนอกดูเป็นคนแข็ง แต่จริงแล้วเป็นหนุ่มโรแมนติก พยายามทำทุกอย่างเพื่อให้ได้อยู่กับคนที่ตัวเองรัก

ส่วนในเรื่องแม่เบีย้ ดิ อีโรติก อาร์ต มิวสิคัล นั้น “ไหมแก้ว” ภรรยาแสนสวย เรียบร้อย อ่อนหวานเป็นลูกผู้ดีเก่าแก่แม่ลูกสองของ ชนะชล เธอเป็นคนมองโลกในแง่ดี ส่วนบท “เมขลา” หรือ เมย์ เป็นสาวสวย 2 บุคลิก บุคลิกหนึ่ง เธอเป็นสาวมั่นที่ไม่แคร์สายตาใคร มีรูปโฉมโฉบเฉี่ยว เปี่ยมเสน่ห์ ร้อนแรง ดูทันสมัย ลีลาท่วงท่าดูเย้ายวนและเป็นทีสะกดตาต่อเพศตรงข้าม เธอกลัวการผูกมัด ไม่คิดจะรักใคร่จริง แต่อีกบุคลิกหนึ่ง เธอรักความเป็นอยู่แบบไทยแท้แต่โบราณ ชอบสวมชุดไทย ห่มผ้าแถบ นุ่งผ้านุ่งสีสดขับกับสีผิว

ภาพที่ 23 “ไหมแก้ว” รับบทโดย จ๊ะจ๋า พริมรตา เดชอุดม

ภาพที่ 24 “เมขลา” รับบทโดยหญิง รฐา โพธิ์งาม

จะเห็นได้ว่า ในการคัดเลือกนักแสดงนั้น ปัจจัยในเรื่องของบทละครมีความสำคัญอย่างยิ่ง ซึ่งบทละครนั้นจะส่งผลถึงบุคลิกลักษณะตัวละครอันเป็นปัจจัยสำคัญที่ใช้ในการคัดเลือกนักแสดง เนื่องจากนักแสดงเปรียบเสมือนตัวแทนของตัวละคร เพราะนักแสดงเป็นผู้ที่ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ การกระทำ ในบทละครออกมา ไม่ว่าจะเป็นท่าทาง การเคลื่อนไหว บุคลิก การพูด น้ำเสียง และสีหน้า ให้กับผู้ชมได้รับรู้ ได้สัมผัส เข้าถึงและรู้สึกถึงตัวละครนั้นได้

นอกจากนี้ ในเรื่องของน้ำเสียงก็มีส่วนสำคัญ และถือเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งของบุคลิกลักษณะของตัวละครด้วยเช่นกัน ตามที่ได้สัมภาษณ์ คุณดำเกิง ชูตะปิยะศักดิ์ ผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง *รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล* และคุณไจรัตน์ พิทักษ์เจริญ ผู้กำกับการร้อง ละครเวทีเรื่อง *ดรีมเกิร์ลส์, ปริศนา เดอะมิวสิคัล, เฟม เดอะมิวสิคัล, น้ำใสใจจริง เดอะมิวสิคัล, แม่นาค เดอะมิวสิคัล* ละครเวทีเรื่อง *รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล* และละครเวทีเรื่อง *AF The Musical ตอน ใจใจซัง* กล่าวว่า น้ำเสียงของนักแสดงจะต้องมีความเหมาะสมกับตัวละครด้วย

“อย่างเรื่องน้ำเสียง คือ ต้องดูด้วยว่าเขาร้องสไตล์ไหน เหมาะกับเรื่องหรือเปล่า บางที look ได้ acting ได้ ร้องก็ได้แต่เสียง เนื้อเสียง สำเนียงเขาไม่ใช่ character นี้ อย่างบทบาทนางเอก หน้าตาดี แค่นั้นแต่ถ้าเสียงไม่นางเอก คือน้ำเสียงไม่ใช่ ก็ไม่ได้”

(ดำเกิง ชูตะปิยะศักดิ์, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2556)

“อย่างเรื่องน้ำเสียง character ของเสียงแต่ละเรื่องก็จะไม่เหมือนกัน อย่างเรื่อง *ดรีมเกิร์ลส์* จะต้องการคนโทนเสียงแรงๆ *ปริศนา* ก็ต้องการคนที่เสียงนุ่มกว่า เพราะฉะนั้นในแต่ละครั้งมันจะต้องมี character เสียงด้วยว่าเราจะเลือกคนไหนด้วย”

(ไจรัตน์ พิทักษ์เจริญ, สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2556)

“เรื่องเสียงก็มีส่วนนะ อย่างเสียงของพีจะเบา ถ้าเทียบกับเสียงที่ปาน คือเขาคงอิงจากที่เราเป็นนักร้องอยู่แล้วด้วย แล้วก็จากการที่พีปานรับเล่นด้วยแล้ว เขาก็เลยมองว่าเราน่าจะเหมาะเพราะทิศทางเพลงของเรากับพีปานมันต่างกันไปเลย เพราะในเรื่องนี้ตัว “ดีน่า” ได้ขึ้นมาร้องนำ เพราะเสียงที่เบากว่า คือทั้งตัวจริงที่เป็นพี และในเรื่องด้วยที่มันเป็นแบบนี้ ก็เลยคิดว่ามันอิงจากความจริง และมันก็น่าจะเหมาะด้วย ก็เลยได้”

(พิจิกา จิตตะปุตตะ, สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2556)

1.2.2 ความสามารถของนักแสดง

เนื่องจากบทละครเป็นสิ่งที่บอกถึงโครงเรื่อง ทิศทางของเรื่องว่าจะไปในแนวทางใด เช่น เน้นเรื่องการร้องเป็นหลัก การแสดงเป็นหลัก หรือการเต้นเป็นหลัก ดังนั้นบทละครจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการคัดเลือกนักแสดงนำ เพราะจะส่งผลถึงความสามารถของนักแสดงที่ต้องการ ในแต่ละเรื่องนั้นว่าต้องมีความสามารถเป็นอย่างไร โดยจะแบ่งเป็นความสามารถด้านการร้องเพลง และ/หรือ ด้านนาฏลีลา กับความสามารถด้านการแสดง รายละเอียดดังต่อไปนี้

คุณดารกา วงศ์ศิริ ผู้เขียนบทและผู้ประพันธ์คำร้อง ละครเวทีของบริษัท ดรีม บอกซ์ เอนเตอร์เทนเมนท์ จำกัด ได้อธิบายไว้ว่า ความสามารถของนักแสดงจะมีบทบาทสัมพันธ์กับบทละคร กล่าวคือ ขึ้นอยู่กับว่าละครเรื่องนั้นเน้นการนำเสนออะไรเป็นหลัก เช่น การร้องเพลง การแสดง หรือนาฏลีลา ก็จะคัดเลือกนักแสดงที่มีความสามารถตรงตามรูปแบบการนำเสนอ

“อย่างเรื่องคู่กรรม น้ามนต์เสียงดีมาก ๆ เลยนะ แต่เขาไม่มีพื้นฐานทาง acting เลย จะทำยังไง จะไหวไหม เราก็บอกเขาว่าต้องเอาเวลาให้พีนะ เขาก็ต้องมาเรียน acting เพิ่มอยู่ดี ฝึกใหม่หมดอยู่ดี แต่ก็นั่นแหละ คือมันอยู่ที่เรื่องไม่ว่าเราเน้นอะไรเป็นหลัก อย่างเรื่อง

คู่กรรม เป็นละครร้องทั้งเรื่องเลย มันไม่มี dialog เพราะฉะนั้นถ้าเขาใช้เสียงเป็นสื่อได้ มันก็โอเคในจุดๆหนึ่ง

หรืออย่างนို့ต วรฤทธิ เสียงร้องอาจจะไม่เท่าพวกที่เป็นนักร้อง แต่ประสบการณ์ในการแสดงเขาดีมาก มันช่วย ช่วยคนอื่นในการรับส่ง คือคนอื่นร้องเพราะแต่อาจจะไม่เข้าใจเรื่องการรับส่งแบบการแสดง เพราะฉะนั้นเราคิดเอาไว้แล้วว่า ถ้าเราเอานို့ตมา จะช่วยพี่ปาน ธนพรได้ไหม ช่วยได้ ช่วยคนอื่นได้ไหม ช่วยได้ คือทุกคนต้องมาหุ้มกัน เพราะถ่ายที่สุดแล้ว การ cast ทั้งหมดมันจะต้องเป็นหนึ่งเดียวกันหมด คนนี้อาจจะดีกว่าคนนี้ แต่ทุกคนทั้งหมด ไม่ว่าจะตัวเอกหรือ ensemble ต้องรวมกันเป็นหนึ่งเดียวให้ได้ มันจะเติมเต็มซึ่งกันและกัน”

(ดารกา วงศ์ศิริ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

“ตัวนำที่เลือกมาเขาก็ต้องมา audition ก่อน มาร้องให้เราฟังก่อน เพราะเคยมีกรณีเอาดารามานะ character ได้เลยแหละแต่พอเริ่มร้องบีบเสียงเธออ่อนที่สุดในจำนวนของคนทั้งหมด ไม่ได้และก็ต้องเปลี่ยน ถึงชอบแค่ไหนก็ต้องเปลี่ยน พอมาขึ้นร้องแล้วแบบเป็นนางเอกแต่มาขึ้นฉากอยู่คนเดียวโดน ensemble กินตายเลย คือ character ได้แต่ความสามารถก็ต้องได้ด้วย

หรืออย่างพระเอกของเราคนนึง (นို့ต วรฤทธิ) คือเขามีปัญหาเรื่องการร้องถ้าเปรียบเทียบกับเรื่องแรกที่เขาเล่น ก็ถือว่าเขาพัฒนาขึ้นเยอะ ก็ถือว่าเขาเก่ง เพราะเพลงเขาไม่ได้ง่าย จังหวะอะไรแบบนี้ก็ต้องถือว่าเขาตะครุบได้ดีพอสมควร แต่ว่าในเรื่องของบทบาทเราก็ต้องยอมรับว่า เขาเป็นคนที่ดึงอารมณ์ของคนอื่นได้ดี เพราะว่า ถ้าดูจากเรื่องแม่นาคที่เขาเล่น คนที่ทำให้แม่นาคแสดง

อารมณ์ออกมาได้ชัด ส่วนหนึ่ง คือพ่อมาก มีอยู่ฉากหนึ่ง ที่ชอบมาก
 เลยคือ ที่เขาเอาผ้ามาห่มให้แม่นาค ยังบอกเลยว่า ไอ้โห นี้อต เป็น
 คนแบบนี้ได้ด้วย มันได้อารมณ์จริงๆ คือ เขาเด่นในเรื่องของการ
 แสดง หลายคนเลยที่ได้เข้าฉากกับเขา ก็คือ สามารถไปกับเขา
 เขาสามารถดึงให้ทุกคนไปกับเขาได้หมดเลย เพราะว่าพูดจริงๆ คนที่
 ร้องกับเขาไม่ว่าจะเป็น ปุ้ยฝ้าย หรือครูอ้วนก็ตาม ถ้าส่วนหนึ่งเขาไม่
 มีนี้อต เขาก็คงไม่เล่นออกมาได้แรงขนาดนี้ ตรงนี้นี้อตเขามีผล"

(ใจรัตน์ พิทักษ์เจริญ, สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2556)

ในขณะเดียวกัน คุณถกลเกียรติ วีรวรรณ ผู้กำกับการแสดงละครเวทีของบริษัท ซีเนริโอ
 จำกัด ก็ได้ให้ความเห็นในเรื่องว่า ความโดดเด่นของความสามารถนักแสดง ในด้านหนึ่งจะทดแทน
 จุดบกพร่องอีกด้านหนึ่งของนักแสดงได้

"ถ้าถามว่า "นก-สินจัย" ร้องเพลงเก่งไหม ก็คงไม่ถึงขนาด
 นั้นแต่ด้วยความเป็นนักแสดง เธอถ่ายทอดอารมณ์ตัวละครออกมา
 ได้อย่างมีพลังท่วมทับ บีบคั้นอารมณ์ของผู้ชม ทำให้เกิดการแสดง
 แบบสุดขั้วออกมาๆ แต่บางคนก็ยังมีการต่อว่าเรื่องเสียงร้องของ
 สินจัย แต่ผมอยากจะบอกว่า สำหรับมิวสิคัลแล้วมันอยู่ที่ความรวม
 คือ ด้วยเสียงร้องบวกกับการแสดงที่มีพลังมหาศาลของสินจัยแล้ว
 ผมยืนยันว่าเธอคือสุดยอดนักแสดงมิวสิคัลคนหนึ่ง"

(ถกลเกียรติ วีรวรรณ, 2556: ออนไลน์)

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่า ความสามารถของนักแสดงที่ต้องการในแต่ละเรื่องนั้น
 มีบทละครเข้ามาเป็นปัจจัยสำคัญในการคัดเลือกนักแสดงด้วยเช่นกัน เพื่อให้ได้นักแสดงที่มี
 ความสามารถตรงตามโครงเรื่อง รูปแบบ และการนำเสนอ เรื่องราวของละครเวทีประเภทมิวสิคัล
 เรื่องนั้นๆ ด้วย

ภาพที่ 25 เซกิ โอเซกิ และธีรนัย ณ หนองคาย นักแสดงนำในละครเวทีเรื่อง *คู่กรรม เดอะมิวสิคัล*

ภาพที่ 26 ธีรนัย ณ หนองคาย รับบท “อังสุมาลิน” ในเรื่อง *คู่กรรม เดอะมิวสิคัล*

เนื่องจากเรื่อง *คู่กรรม เดอะมิวสิคัล* เป็นละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่มีการดำเนินเรื่องและการนำเสนอในรูปแบบของละครเพลงประเภทร้องทั้งเรื่อง (sung-through musical) โดยไม่ผ่านบทพูดเลย (Dialog) ดังนั้น ในเรื่องความสามารถของนักแสดงที่จะมาสวมบทบาทจึงต้องมีทักษะและความสามารถในการร้องเพลงค่อนข้างสูง เพราะนักแสดงจะต้องทำได้ดีทั้งการร้องเพลงและการแสดงในเวลาเดียวกัน ตัวบทจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการคัดเลือกนักแสดง เพราะส่งผลถึงความสามารถของนักแสดง ซึ่งผู้ที่มารับบท “อังสุมาลิน” ก็คือ คุณธีรนัย ณ หนองคาย ซึ่งมีผลงานด้านการร้องเพลงในงานสำคัญต่างๆ เป็นจำนวนมาก สามารถร้องเพลงได้ในหลายรูปแบบ เช่น คลาสสิก ป๊อป แจ๊ส ไทยลูกกรุง และมีผลงานการร้องเพลงจากภาพยนตร์และละครเพลงต่าง ๆ ซึ่งมีคุณสมบัติตรงตามความต้องการในเรื่องนี้ คือ สามารถสื่อสาร อารมณ์ ความรู้สึก ด้วยการร้องเพลงได้ ซึ่งตรงกับรูปแบบการนำเสนอละครที่เป็นละครร้องตลอดทั้งเรื่อง (sung – through)

ส่วนคุณวรฤทธิ์ เฟื่องอารมณี ซึ่งเป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียงและผ่านงานแสดงมาแล้วมากมาย ได้มารับบทเป็น “มาก” นักแสดงนำในเรื่อง*แม่นาค เตะมะมิวสิคัล* ซึ่งเขามีความสามารถโดดเด่นในการใช้ทักษะทางการแสดงได้อย่างดี ซึ่งเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการคัดเลือกนักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล

ธีรนัย ณ หงอศาย

วรฤทธิ์ เฟื่องอารมณี

ภาพที่ 27 ธีรนัย ณ หงอศาย และ วรฤทธิ์ เฟื่องอารมณี
นักแสดงนำในละครเรื่อง*แม่นาค เตะมะมิวสิคัล*

ในขณะเดียวกัน คุณสันติ ต่อกวิวรรณ์ ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง*ข้างหลังภาพ เตะมะมิวสิคัล*, *แม่นาคพระโขนง เตะมะมิวสิคัล*, *ลมหายใจ เตะมะมิวสิคัล*, *หงส์เหนือมังกร เตะมะมิวสิคัล*, *รักจับใจ เตะมะโรแมนติก มิวสิคัล* และ*มิสไซ์ซ่งอน* ก็ได้อธิบายไว้ว่า ความสามารถของนักแสดง ทั้งการร้อง การแสดง และการเต้น มีความสำคัญเท่าเทียมกัน แต่ขึ้นอยู่กับความต้องการของละครแต่ละเรื่องนั้นว่ามีความต้องการในด้านใดมากกว่า

“ในด้านความสามารถ คือ มิวสิคัลมัน need ศาสตร์ทั้ง 3 อย่าง หนึ่ง acting สองร้องเพลงและสามคือ dance สิ่งที่ยากที่สุด ไม่ใช่แค่ต้องได้ทั้งสามส่วนนะ แต่คือสามส่วนรวมกันให้มันเป็นธรรมชาติที่สุดให้มันเป็นหนึ่งเดียวกัน อันนี้ยากที่สุด คือถ้าทั้งสามส่วนทำได้หมด แต่สุดท้ายพอมารวมกันมันไม่ได้ มันก็ไม่เกิด

ประโยชน์ คือสุดท้ายแล้วเราต้องดูว่าทั้งสามส่วนมันรวมกันแล้ว เป็น unity เดียวกันได้หรือเปล่า ซึ่งผมคิดว่ามันยากมากที่จะหาคนที่ทำได้แบบนี้ แต่ความต้องการของละครแต่ละเรื่องก็ไม่เท่ากัน เช่น เรื่อง *แม่นาค* กับเรื่อง *มิสไซ่ง่อน* ละครเพลงเหมือนกันแต่มันไม่เท่ากัน คือ ความยากง่ายต่างกัน อย่าง *ไซ่ง่อน* จะ require มากกว่า แล้วบางคนอาจจะเสี่ยงไม่ถึง อะไรแบบนี้ มันก็ต้องดูไปตามเรื่องคือมันบอกไม่ได้ว่า standard นี้มันจะใช้ได้กับทุกเรื่อง ไม่ได้หมายความว่าคนนี้เล่นเรื่องนี้แล้วเรื่องหน้าก็ต้องได้เล่น มันต้องดูว่าแต่ละเรื่องต้องการอะไรมากกว่า แต่ละคนมีความเหมาะสมกับเรื่องไหนมากน้อยแค่ไหนเราถึงจะเอาไปจับวางได้”

(สันติ ต่อวิวรรณ์, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

ภาพที่ 28 โปสเตอร์ละครเวทีเรื่อง *มิสไซ่ง่อน*

กล่าวคือ *มิสไซ่ง่อน* ถือได้ว่าเป็นละครบรอดเวย์ที่ได้รับการยกย่องให้เป็นตำนานรักเรื่องยิ่งใหญ่ระดับโลก ถูกแปลเป็นภาษาต่างๆ มาแล้วกว่า 15 ภาษา ผ่านสายตาผู้ชมมาแล้วกว่า 35 ล้านคน และเปิดการแสดงมาแล้วกว่า 2 หมื่นรอบตามเมืองใหญ่ ๆ ทั่วโลก (ภูธนศ หงส์มานพ, รายการโทรทัศน์ ชุด “เรื่องของเรื่อง”)

ซึ่งมีสัปดาห์ก่อนฉบับภาษาไทย ได้รับการซื้อลิขสิทธิ์มาจัดแสดงโดยบริษัท ซีเนริโอ จำกัด ดังนั้น ในการคัดเลือกนักแสดงละครเวทีระดับตำนานของโลกเรื่องนี้จึงมีการคัดเลือกที่พิเศษ คือ มีทีมงานที่ แคเมรอน แมคอินทอช เจ้าของลิขสิทธิ์ส่งตรงมาจากต่างประเทศ จึงทำให้คุณสมบัติของนักแสดงในเรื่องของความสามารถ รวมถึงบุคลิกลักษณะของนักแสดงที่จะมารับบทบาทในละครเรื่องนี้มีมาตรฐานที่สูงกว่าละครเวทีประเภทมิวสิคัลของไทย

“อย่างละครที่เป็นบรอดเวย์ อย่าง*ดรีมเกิร์ลส์* มันเป็นเรื่องของคนผิวดำ range เสียงของคนผิวดำมันร้องโหดมาก เราก็มีนักร้องหลายคนที่ร้องสูงได้ แต่มันยังไม่ใช่ มันออกไปทางลอยๆ เพราะเรื่องนี้ก็จะ require อีกแบบหนึ่ง ต้องเป็นคนที่มีร้องสูงได้ และร้องเต็มเสียง ซึ่งหายากมาก แต่โชคดีมากที่ได้พี่ปาน ธนพร ถ้าไม่ได้เขาก็เรื่องนี้ก็ทำยากจริงๆ มันต้องใช้คนที่มีความสามารถในการร้องจริงๆ”

(ดุลย์ทัศน์ วศิณะจินดาแก้ว, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2556)

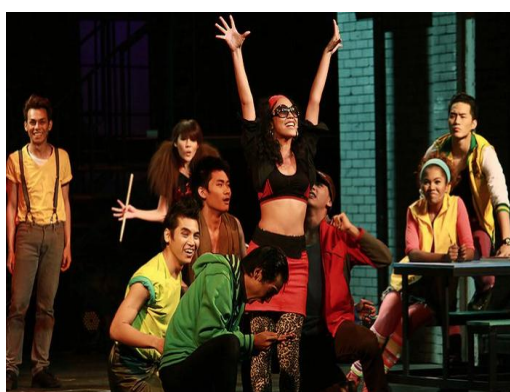
ภาพที่ 29 นักแสดงนำในละครเรื่อง*ดรีมเกิร์ลส์* ฉบับบรอดเวย์

ภาพที่ 30 นักแสดงนำในละครเรื่อง*ดรีมเกิร์ลส์* ฉบับภาษาไทย

นักแสดงในละครเวทีเรื่อง *ดรีมเกิร์ลส์* นั้น ประกอบไปด้วยคุณธนพร แวกประยูร (ปาน) ซึ่งเป็นนักร้องที่มีคุณภาพและมีชื่อเสียง คุณพิจิกา จิตตะปุตตะ (ลูกหว่า) มีผลงานเป็นนักร้องหญิงของวงดูบาดู เคยเป็นนักร้องของชมรมดนตรีของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (C.U. Band) และยังมีผลงานแสดงละครเวทีเรื่อง *คู่กรรม เดอะมิวสิคัล*, *วิวาห์คาบาเร่ต์* เป็นต้น และคุณณัฐพัชร วิพัศ ครอบตระกูล (ปุ๋ยฝ้าย) นักร้องจากรายการเรียลลิตี้ *ทรู อะคาเดมี่ แฟนเทเชีย ซีซั่นที่ 4* ผ่านงานแสดงมาแล้วมากมาย เช่น ละครเวที *AF the musical ตอน ใจใจซึ้ง*, *แม่นาค เดอะมิวสิคัล*, *น้ำใสใจจริง เดอะมิวสิคัล* และ *หนึ่งในดวงใจ สุทธราภรณ์ เดอะมิวสิคัล* เป็นต้น ซึ่งนักแสดงเหล่านี้มีความสามารถและมีคุณสมบัติตรงตามที่บทยุทธศาสตร์ต้องการ

นอกจากนี้ จะเห็นได้ว่า นักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลในหลายเรื่อง เป็นนักร้องที่ผ่านการประกวดร้องเพลงจากรายการเรียลลิตี้ อย่าง *Academy Fantasia* หรือ *KPN Music Award* เช่น ในละครเรื่อง *เฟม เดอะมิวสิคัล* ประกอบไปด้วย รฐา โกกิลานนท์ (แท็บบี้ เอเอฟ6), ณัฐทิวิไผ่งาม (นัททิวิ เอเอฟ5), ณัฐ ศักดาทร (เอเอฟ4), สมฤทัย พรหมจรรย์ (พริ้ง เอเอฟ5), รัชพล แย้มแสง (มิวสิค เอเอฟ4) และ ธรรมศภาคย์ ซี (บี เคพีเอ็น), อลิษาเบธ สิทธิเจริญยศ (โรส เคพีเอ็น), แอริคา คัมมิ่งส์ (แอรี เคพีเอ็น) เป็นต้น ซึ่งนักแสดงเหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีความสามารถในการด้านการร้องเพลง การเต้น และมีความเหมาะสม ตามที่บทยุทธศาสตร์ต้องการ

ภาพที่ 31 ละครเรื่อง *เฟม เดอะมิวสิคัล*

“อย่างนักแสดงที่มาจาก AF เขาก็มีความสามารถทั้ง การร้องและการแสดง คือเขามีพื้นฐานอยู่บ้าง เพราะเขาก็ได้เรียน การแสดง เขามีครู acting ตอนอยู่ในบ้าน ที่สอน basic acting จริงๆ เพราะฉะนั้น เด็กๆ พวกนี้จะมีพื้นฐานดีพอสมควร แล้วตอนที่เราเลือก มาเราก็เลือกคนที่ character ใช้อยู่แล้วส่วนหนึ่งและเขาก็มีพื้นฐาน มาอยู่แล้วจากในบ้าน เพราะฉะนั้น ความอดทนเขามี เขาถูกฝึกมา สูงมาก ทำงานหนักได้ซึ่งตรงนี้สำคัญ”

(สุวรรณดี จักรวารวุธ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

ในส่วนของผู้แสดงประกอบในละครเวทีประเภทมิวสิคัล ก็เช่นเดียวกัน ปัจจัยในเรื่องของ ความสามารถก็เข้ามามีส่วนสำคัญในการคัดเลือกด้วย

“อย่างรัตเกล้านี้ คือ แทบจะไม่ต้อง cast เลย เราดูใน ความสามารถของเขาอยู่แล้ว เขาเป็นคนที่ครบทั้ง 3 อย่างอะ พี่ญาติก็เหมือนกัน เขาเล่นมาหลายเรื่อง แล้วเขาเป็นลูกของศิลปิน แห่งชาติ สาขาดนตรีไทย คือเขาก็สามารถที่จะร้องได้”

(ดุรงค์ศักดิ์ วศินะจินดาแก้ว, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2556)

“พี่รัตเกล้า พี่เอ๋ นรินทร์ คุณโย ญาติ ส่วนใหญ่พวกนี้เรารู้ ว่าเขาทำได้ อย่างพี่โย เขาเคยเล่นละครแบบไทยๆ มาก่อนด้วย”

(ไจรัตน์ พิทักษ์เจริญ, สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2556)

รัตเกล้า อามระดิษ มีผลงานเพลงที่เป็นที่รู้จัก และถือได้ว่าเป็นศิลปินหญิงสุดยอดคุณภาพ ระดับแนวหน้าของประเทศไทย มีความสามารถด้านการร้อง การแสดง และนาฏลีลา เรียนการเต้น บัลเลต์ และเป็นนักร้องของชมรมดนตรีสากลสโมสรนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (C.U. Band) เธอศึกษาในคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในด้านงานการแสดงเธอได้แสดงละคร ให้กับภาควิชาศิลปการละคร และผ่านการแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลมาแล้วมากมาย

ในส่วนของญาณี ตราโมท เป็นที่รู้จักอย่างดีจากงานแสดงทั้งทางภาพยนตร์และโทรทัศน์และในด้านของนรินทร์ ฅ บางช้าง เป็นที่รู้จักอยู่แล้วในฐานะนักร้อง และเธอเป็นลูกสาวของ ช.อ้น ฅ บางช้าง นักดนตรีชื่อดังของไทย นอกจากนี้ ยังเคยร่วมแสดงในละครเวทีเรื่อง "สุพรรณอันยิ่งใหญ่" จากกลุ่มละครสองแปดรับบทเป็น "อัลดอลซ่า"

จะเห็นได้ว่า นักแสดงที่กล่าวมานี้ เป็นนักแสดงที่มีทักษะในด้านการร้อง การแสดงและมีความสามารถและมีความเหมาะสมกับบทบาทในละคร ซึ่งปัจจัยในเรื่องของความสามารถของนักแสดงจึงมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการคัดเลือกนักแสดงประกอบ

ภาพที่ 32 รัดเกล้า อามระดิษ และนรินทร์ ฅ บางช้าง นักแสดงประกอบ

ในเรื่องแม่นาค เดอะมิวสิคัล

ภาพที่ 33 รัดเกล้า อามระดิษ และญาณี ตราโมท รับบทเป็น แม่และพ่อ ของ “นาค”

ในละครเรื่องแม่นาค เดอะมิวสิคัล

แม่นาค เดอะมิวสิคัล เป็นละครเวทีอีกเรื่องหนึ่งที่เป็นละครเพลงที่มีการดำเนินเรื่องด้วยการร้องเพลงของตัวละคร โดยไม่ผ่านบทพูดเลย (Sung - Through Musical) ดังนั้น ในเรื่องของความสามารถของนักแสดงจึงต้องการนักแสดงที่มีทักษะการร้องที่ดี นอกเหนือจากความสามารถทางการแสดง

คุณธีรวัฒน์ อนุวัตรอุดม ผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง *เดอะ เลเจนด์ ออฟ เร่ขายฝัน* เฉลียง เดอะมิวสิคัล ยังได้อธิบายไว้ตรงกันว่า นักแสดงประกอบจะคัดเลือกจากผลงานที่ผ่านมา ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะเป็นนักแสดงที่มีความสามารถและผ่านงานแสดงมาแล้วมากมาย

“อย่างพี่เหมี่ยว (ปวันรัตน์ นาคสุริยะ) ร้องเพลงไม่เพราะนะ แต่เวลาร้องแล้วคนรักเขา เพราะอะไรล่ะ เพราะมันเกิดจากการที่เขาเล่นดี นั่นแหละ คือไม่ต้องร้องเพราะจับใจทุกคน แต่สามารถสื่อสารได้มากกว่า”

(ธีรวัฒน์ อนุวัตรอุดม, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2556)

“นักแสดงตัวรอง แต่มีชื่อเสียงหน่อย เราก็จะเชิญมา อย่างเช่น ครูอ้วน มณีหนู เราเล็งไว้แล้วว่า อยากเอาคนนี้มาเล่นเราก็จะเชิญมา cast เพราะในเรื่องความสามารถด้านการร้องของเขานี้ไม่ต้องพูดถึง”

(วัชระ แวววุฒินันท์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

ภาพที่ 34 ปวันรัตน์ นาคสุริยะ (คนกลาง)นักแสดงประกอบในเรื่องเดอะ เลเจนด์ ออฟ
เร่ขายฝัน เฉลียง เดอะ มิวสิคัล

ภาพที่ 35 มณีนุช เสมรสุต นักแสดงประกอบจากเรื่อง
กว่าจะรักกันได้ สุทธราภรณ์ เดอะมิวสิคัล

ดังที่กล่าวไปแล้วในข้างต้น ปวันรัตน์ นาคสุริยะ เป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียงและเป็น
ที่รู้จักอยู่แล้ว รวมทั้งมีผลงานทางการแสดงมาแล้วมากมาย ดังนั้น ในเรื่องของทักษะและ
ความสามารถทางการแสดงจึงเป็นคุณสมบัติและเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ได้รับการคัดเลือก
เพื่อมาสวมบทบาทเป็นตัวละครดังกล่าวได้อย่างเหมาะสม ส่วนมณีนุช เสมรสุต ก็มีชื่อเสียงและ
มีความสามารถในเรื่องของการร้องเพลง ซึ่งถือได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการคัดเลือกนักแสดงด้วย

1.2.3 ความเป็นที่นิยมในสังคม

ปัจจัยในเรื่องของความเป็นที่นิยมในสังคม ถือได้ว่าเป็นเหตุผลที่สำคัญต่อการสร้างสรรค์งานผลงานของบริษัทผู้ผลิตละครเวที และเป็นปัจจัยสำคัญที่เข้ามาเกี่ยวข้องต่อการคัดเลือกนักแสดงนำในละครเวทีประเภทมิวสิคัล ทั้งที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์ เนื่องจากตัวนักแสดงนำเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งที่จะส่งผลถึงความสำเร็จของการแสดง กล่าวคือ นักแสดงนำจะสามารถดึงดูดความสนใจของผู้ชมได้ รวมถึงเรื่องราวได้จากการขายบัตร และรายได้จากผู้สนับสนุนละคร ที่ผู้ผลิตต้องคำนึงถึงต้นทุนและผลกำไรในการผลิตด้วย

“เรื่องของการตลาด มีผลแน่นอน มาเป็นข้อแรก ๆ เลย เพราะเราไม่ได้เปิดการแสดงแค่ 10 รอบหรือ 12 รอบ แต่เราเปิด 30-40 รอบ เพราะฉะนั้นเราต้องเอาคนที่ขายได้ และต้องขายได้มากด้วย”

(ฤดีภักดิ์ แสง-ชูโต, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

“ละครเวทีบ้านเรา มันมีความเป็นธุรกิจด้วย มันไม่ใช่ละครในรั้วมหาวิทยาลัย หรือละครการกุศล จริงๆ มันก็จะต่างกัน คือถ้าเป็นละครการกุศลทำขึ้นในวาระพิเศษอะไรก็แล้วแต่มันก็จะมีความพร้อมในการเข้าร่วมการลงทุนแบบหนึ่ง การเลือกก็จะเป็นแบบหนึ่ง แต่อันนี้พอเป็นธุรกิจละครเวทีจริงๆ สิ่งหนึ่งที่มันจะต้องคิดคู่กันไปคือ นักแสดงที่มีพลังในเรื่องของการดึงดูดคนดู เฉพาะในบ้านเรานะ ที่ถือว่าจำเป็น แต่ว่ามันก็ไม่ใช่ทั้งหมด มันก็ต้องควบคู่ไปกับความสามารถของเขาด้วย เพราะละครเวทีเป็นกิจกรรมบันเทิงที่คนดูน้อยที่สุดในประเทศนี้ถ้าจะว่าไปแล้ว เพราะฉะนั้นอะไรที่จะไปกระตุ้นให้เขาสนใจอยากมาดูก็คือ นักแสดง ความที่ธุรกิจมันเป็นแบบนี้ มันทำไปแล้วถ้ามันไม่คุ้ม เช่น เรื่องนี้้นำแสดงโดย นายพิเชษฐ ใครละ

ต้องมาปั้นอีกว่าเขาเป็นใคร มันไม่ได้ไง มันก็เลยต้องเป็นเงื่อนไขแบบนี้
นี้ในธุรกิจบ้านเรา”

(ศรัณยู วงษ์กระจ่าง, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2556)

“ต้องยอมรับว่าการทำละครเวทีของบริษัทเรานั้นเป็นงานที่เป็นแบบพาดิซัยศิลป์ หมายความว่ามันไม่ได้เป็นงานเพื่อศิลปะเพียงอย่างเดียว คือ ถ้าเทียบกับงานของสถาบันการศึกษา มันก็สามารถที่จะเป็นใครก็ได้ที่เหมาะสมกับบทนั้น อาจจะไม่ต้องมีชื่อเสียงก็ได้เป็นนิสิตนักศึกษาที่มีความสามารถ และ character ตรงกับบทนั้น อะไรแบบนี้ แต่เผชิญเราทำงานในวงกว้างขึ้น เรามีการขายบัตร มีการขายสปอนเซอร์ มีความเสี่ยงในเรื่องของผลกำไรและการขาดทุนเข้ามา เพราะฉะนั้น เวลาเราคัดเลือกนักแสดง นอกเหนือจากความสามารถที่ตรงกับบทแล้ว เราต้องดูว่าเขามีจุดขาย ในการที่จะสามารถเรียกคนมาดูได้ด้วยหรือไม่ มากน้อยแค่ไหน ยังไง เออพอเปิดมาแล้วแบบนี้นักแสดงคนนี้ฉันอยากดูจังเลย คนนี้มีแฟนเยอะ คนนี้มีเสน่ห์ตรงนี้ซึ่งอันนั้นก็เป็นส่วนหนึ่งในองค์ประกอบที่เราจำเป็นต้องนำมาใช้ในการพิจารณานอกเหนือจาก character ตรงแล้ว ความสามารถได้แล้วด้วยเหมือนกัน อย่างนักแสดงที่มาจาก AF ส่วนหนึ่ง ก็คือ เหตุผลทางการตลาดอย่างทีพูดไปตอนแรกๆ คือเขามีแฟนคลับ แน่นนอนว่าแฟนคลับเขาก็ต้องติดตามผลงาน มาดู มาให้กำลังใจ มาซื้อบัตรชมไปบอกต่อกัน อะไรแบบนี้ มันก็เป็นเหตุผลของการสร้างกระแสได้”

(วัชระ แววุฒินันท์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

จากตัวอย่างข้างต้นที่ได้จากการสัมภาษณ์คุณวัชระ แววุฒินันท์ ก็คือ ละครเวทีเรื่อง *กว่าจะรักกันได้* *สุนทรภรณ์ เดอะมิวสิคัล* ที่มีพิษณุ นิ่มสกุล (บอย เอเอฟ2) และรัชพล แย้มแสง (มิสติก เอเอฟ4) และละครเวทีเรื่องหนึ่งในดวงใจ *สุนทรภรณ์ เดอะ มิวสิคัล* ที่มีนิภาภรณ์ ฐิติธน

การ (ชานี เอเอฟ6), วันธงชัย อินทรวัตร (ต๋อล เอเอฟ4), ณัฏฐพงษ์ วิชาญครตระกูล (ปุ้ยฝ้าย เอเอฟ4) เป็นต้น ซึ่งนักแสดงเหล่านี้มีความสามารถและมีทักษะในการร้องเพลง ที่ดีอยู่แล้วส่วนหนึ่ง รวมทั้งเป็นกลุ่มที่เป็นที่รู้จักและได้รับความสนใจของวัยรุ่นจึงทำให้เป็นปัจจัยสำคัญในการคัดเลือกนักแสดงด้วย

ภาพที่ 36 พิษณุ นิ่มสกุล และคุณรัชพล แยมแสง กว่าจะรักกันได้ สุทธราภรณ์ เดอะมิวสิคัล

ภาพที่ 37 วันธงชัย อินทรวัตร, นิภาภรณ์ สฐิตินการ และณัฏฐพงษ์ วิชาญครตระกูล จากเรื่อง
หนึ่งในดวงใจ สุทธราภรณ์ เดอะมิวสิคัล

นอกจากนี้ ยังมีผู้ให้เหตุผลถึงปัจจัยเรื่องความเป็นที่นิยมในสังคมที่ส่งผลต่อการคัดเลือกนักแสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลไว้อีกหลายท่าน ดังนี้

“การเลือกนักแสดง ยังไงเราก็ต้องคำนึงถึงการขายเป็นหลัก คือเราทำละครโรงใหญ่ มันจำเป็น คือเราก็อยากให้คนมาดูเยอะๆ การขายมันก็เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญ”

(ฐานวดี สถิตยยุทธการ, สัมภาษณ์, 6 กุมภาพันธ์ 2556)

“ปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดง ปัจจัยหลักเลย คือหน้าหนังสือเรื่องการขายของ ถ้าพี่ไม่ต้องคิดถึงเรื่องการขายของนะ พี่จะเอาเด็กที่ไหนมาเล่นก็ได้ แต่นี่มันต้องดึงคนดูเข้ามาต้องไปขายของด้วย ไปขายสปอนเซอร์ด้วย เพราะถ้ามันไม่มีอย่างนี้มันจะ cast ง่ายขึ้นเยอะ คือคนนี่เหมาะเลย อะไรแบบนี้ แต่บางที่มีคนที่เหมาะแต่ไม่เป็นที่รู้จักก็ไม่มีคนดู”

(ธีรวัฒน์ อนุวัตรอุดม, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2556)

“การคัดเลือกมันจะต้องคิดสองอย่างในเวลาเดียวกันไปด้วย ก็คือ ในเรื่องของการขาย กับความเหมาะสม คือมันคิดสองอย่างไว้เลยว่า เหมาะกับบทใหม่แล้วก็ขายได้ใหม่ คือถ้าเป็นดาราเราก็จะเรียกให้เขามาลองอ่านบท ลองทำexercise บางอย่าง ลองร้องเพลงซึ่งในกระบวนการนี้ นอกจากผู้กำกับ คนเขียนบทแล้ว ก็มีproducer อยู่ด้วย เขาก็จะคอยดูเรื่องของว่าตอนนี้คนนี้อยู่ใน position ไหนในตลาดขายยังไง เป็นแม่เหล็กพอใหม่ในการที่จะดึงคนดู มีแฟนคลับพอใหม่ อะไรแบบนี้”

(ดำเกิง จิตตะปิยะศักดิ์, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2556)

“ดูปัจจัยด้านการตลาดด้วย คือ เขาขายได้ใหม่ ถ้าเขาเล่นดีมาก แต่ในเนมไม่มีใครรู้จัก มันก็ยาก คือถ้าละครขายบัตรไม่ได้เลย มันก็ไม่ดี อย่างพี่จะจำ เขามา cast บทเมขลา เพราะเขาอยากลองเล่น

อะไรใหม่ๆ ดูบ้าง แต่พอมาเทียบกับพีทหญิง มันก็ชัดเลยว่าใครเหมาะ กับบทไหนมากกว่า จริงๆ เขาเล่นได้แต่พีทหญิงเขาดูเหมาะมากกว่า แล้วก็ด้วยกระแสการตลาดด้วย ความแรงในตอนนั้น พีทหญิงเขากำลัง มาไง ก็เลยเหมาะกับบทนี้และก็ได้ไป”

(เมธาวิ เอกวิภพ, สัมภาษณ์, 19 กุมภาพันธ์ 2556)

“ตัวนักแสดงนำ เราคัดเลือกมาจากเสียงก่อนเราคิดหลาย เรื่องนะ ถ้าจะพูดจริงๆ แล้ว คือในแง่ของคนลงทุน แง่ของสปอนเซอร์ เขาก็จะเข้ามามีส่วน ยกตัวอย่างเช่น สปอนเซอร์เป็นไทยประกันชีวิต แต่ตัวนักแสดงเป็น presenter ให้กับเมืองไทยประกันชีวิต อยู่อย่างนี้ เอามาได้ใหม่มันจะเหมาะไหมก็ต้องดูตรงส่วนนี้ด้วย ความมีชื่อเสียง เงื่อนไขทางการตลาด พอเราขึ้นไปสเตอร์คนจะอยากดูหรือไม่อยากดู ก็ตรงที่เอาใครมาเล่นนะ ถูกไหม”

(ธัญวรัตน์ กมลวงศ์วัฒน์, สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2556)

จากการสัมภาษณ์คุณคุณเกรียงศักดิ์ ศิลากอง ผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง *เรยา เดอะมิวสิคัล* ก็ได้ให้ข้อมูลไว้ตรงกันว่า เรื่องปัจจัยทางการตลาดมีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อการคัดเลือกนักแสดง เพราะส่งผลต่อคนที่จะมาชมการแสดงด้วย

“สิ่งที่สำคัญมากที่สุด คือ ตัวชมพู เราโทรหาเขาก่อนที่เรา จะเริ่มทุกอย่าง และเขาก็ตอบตกลงตอนนั้นเลย ทันทีที่เขาตอบตกลง ทุกอย่างรันได้แบบเร็วมาก เพราะว่าเรารู้ว่า เมื่อนางเอกเป็นเขาก็ปิด ประชูดขาดทุนไป 80% แล้ว จริงๆ คนก็มาดูเขานะ เพราะว่าละครเวที ทุกทีที่เป็นละครเพื่อการค้าคนก็อยากจะมาดูตัวเอก มาดูว่าใครมารับ บทเอก อย่างเช่นในบรอดเวย์ใครมารับบทเป็น Evita คนใหม่ หรืออย่าง เอาริกก็ มาร์ติน มารับบท Che Guevara อย่างนี้ คนก็อยากมาดูไง

ผมว่าเรายากก็เป็น pattern เดียวกับละครบรอดเวย์ ที่ต้องการมีดารานำ
เป็นดาราทองเพื่อการค้าอย่างเต็มรูปแบบ”

(เกรียงศักดิ์ ศิลากอง, สัมภาษณ์, 15 มกราคม 2556)

ภาพที่ 38 โปสเตอร์ละครเรื่องเรยา เดอะมิวสิคัล รับบทโดย
อารยา เอ ฮาร์เก็ต

เนื่องจากละครเรื่องเรยา เดอะมิวสิคัล เป็นละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย
บทประพันธ์ของ ถ่ายเถา สุจริตกุล เรื่องดอกส้มสีทองและได้รับการสร้างเป็นละครโทรทัศน์มาก่อน
รับบทโดยอารยา เอ ฮาร์เก็ต ซึ่งถือได้ว่าเป็นละครที่โด่งและพูดถึงกันในวงกว้างจนเป็นกระแสที่
เกิดขึ้นในสังคม ดังนั้น เมื่อถูกนำมาสร้างในรูปแบบละครเวทีประเภทมิวสิคัลนั้น ทางทีมงานจึง
ต้องการให้ตัวนักแสดงนำในบท “เรยา” ยังคงเป็นอารยา เอ ฮาร์เก็ต เช่นเดิม เนื่องจากเป็นนักแสดง
ที่มีชื่อเสียง ได้รับความนิยม และมีผู้คนให้ความสนใจอย่างมาก รวมทั้งมีภาพความเป็นตัวละคร
“เรยา” ที่ทำให้คนดูจดจำได้อีกด้วย

นอกจากนักแสดงนำแล้ว ในส่วนของนักแสดงประกอบ ปัจจัยเรื่องการตลาดก็มีส่วนสำคัญ
และส่งผลต่อการคัดเลือกด้วยเช่นกัน

“มิวสิคัลเมืองไทยบางที่มันเกิดจากหน้าหนัง ว่าเรื่องนี้น่าดู
รีเปล่า เช่น การที่มีพีที่อปเข้ามาทุกคนก็จะคิดว่า เรื่องนี้จะต้องตลก
ต้องสนุก ต้องมีช่วงยิ้ม อะไรแบบนี้”

(ธัญวัญย์ กมลวงศ์วัฒน์, สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2556)

“ปัจจัยที่ส่งผลต่อการคัดเลือก การตลาดสำคัญนะ อย่างตัว
พีแหวน (จิตติมา) เขาก็มีแฟนเพลงของเขา ที่ติดตามผลงานไง”

(สุรนาวดี สถิตยพุกการ, สัมภาษณ์, 6 กุมภาพันธ์ 2556)

ภาพที่ 39 ดารณีนุช โพธิปิติ นักแสดงประกอบเรื่อง *AF the Musical* ตอนใจใจซัง

ภาพที่ 40 จิตติมา สุตสุนทร รับบท "วิภา" แม่ของนางเอก นักแสดงประกอบเรื่อง

รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล

1.2.4 มีเวลาในการซ้อม

ปัจจัยในเรื่องของเวลาในการซ้อมของนักแสดง กล่าวคือ ละครเวทีประเภทมิวสิคัล ทั้งที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์มีความต้องการในเรื่องเวลาค่อนข้างมาก เนื่องจากละครเวทีประเภทมิวสิคัลมีประเด็นสำคัญอยู่ที่การแสดงเป็นการแสดงสดในทุกรอบ จึงต้องมีความต่อเนื่องของการแสดงนานระยะเวลาหนึ่ง ทุกอย่างไม่สามารถแก้ไขได้ ณ ช่วงเวลานั้นที่กำลังทำการแสดงอยู่ ซึ่งจำเป็นต้องมีความผิดพลาดน้อยที่สุด ดังนั้น จึงต้องอาศัยความแม่นยำ ความเข้าใจ ความพร้อมเพรียง และความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ฯลฯ เวลาในการซ้อมจึงมีความสำคัญต่อนักแสดง เพราะฉะนั้น การคัดเลือกนักแสดงนำจึงต้องมีปัจจัยในเรื่องของเวลาเข้ามาเกี่ยวข้อง

“ปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้อง คือ เรามีเวลาซ้อมกับเราใหม่ ถามว่าเขาสนใจมาทำงานหนัก ซ้อม 4-5 เดือนหรือเปล่า ถ้าเขาไม่มีเวลาซ้อมสำหรับพี้นะพีไม่เอาเลย เพราะถ้าเอามาแล้วตายด้วยกันทั้งหมดไม่เกิดประโยชน์ เพราะฉะนั้น คนที่มาเล่นละครของพี คือคนที่ใจรัก และ อยากมีประสบการณ์ตรงนี้ ซึ่งบอกได้เลยว่า คนเหล่านี้มีไม่มากนัก ถามว่าเรามีเวลามาซ้อม 4 เดือนไหม ไม่มี มันก็จบไปถึงแม้เขาจะอยากเล่นแต่ถ้าไม่มีคิว ออย่ามาเลย”

(ศรัณยู วงษ์กระจ่าง, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2556)

“การซ้อม เรามีเวลาซ้อมกับเรามากแค่ไหน เขา devote ตัวเองมากแค่ไหน กับงานชิ้นนี้ แน่แน่นอนว่าละครเวทีมันไม่ใช่แค่เรื่องทักษะว่าคุณเก่ง แต่มันเป็นเรื่องของความทุ่มเท”

(ธัญวรัตน์ กมลวงศ์วัฒน์, สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2556)

“เวลา เป็นปัจจัยสำคัญ เพราะการทำละครเวทีมัน need เวลาหลายๆ และมันก็ต้องการการทำงานเป็นทีมสูง เพราะฉะนั้นถ้า

นักแสดงหรือทีมงานมีเวลาให้เราได้ มันจะทำงานกันได้อย่างเต็มที่ เรื่องของเวลา ถือว่าเป็นสิ่งหนึ่งที่สำคัญมากๆ เพราะฉะนั้นคนที่จะมา ร่วมงานกับเรา เราจะบอกเลยว่าต้องมีเวลานะเพราะถ้าคุณไม่มีเวลา เต็มที่ คุณเท่ากับฆ่าตัวตายบนเวที เพราะในขณะที่คนอื่นเขาเล่นได้ เขาร้องได้ เขา movement ได้ แต่พอถึงบทคุณมันจะเห็นเลยว่ามัน แตกต่างนะ”

(วัชระ แววุฒินันท์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

“คือแต่ละคนไม่เหมือนกัน บางคนเร็ว บางคนช้า แต่มันต้อง ใช้เวลา เพื่อให้มันค่อยๆ blend หากันบางคนกว่าจะได้จะจนนาที่ สุดท้าย ไปเจอ ไปค้นพบจริงๆ ตอนอยู่บนเวทีแล้วก็มี เพราะฉะนั้น การซ้อมเป็นสิ่งสำคัญ ซ้อมเยอะๆ เยอะๆ จนในที่สุดมันก็จะถึงเวลาที่ มันต้องเปิดรับกัน”

(สุวรรณดี จักรวรรฐ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

“เรื่องที่พี่อยากจะทำคือ เวลาทำงานจริงกับทำงานใน มหาวิทยาลัยมีหนึ่งเรื่องที่ต้อง Concern มันนิดหนึ่ง คือเรื่องคิว การทำงาน เวลาที่เราทำงานในมหาวิทยาลัยเราจะไม่เคยเจอปัญหา เรื่องนี้ว่า นักแสดงเลือกมาแล้วไม่มีเวลาซ้อม ที่มหาวิทยาลัยทุกคน มีเวลา รุ่นพี่ รุ่นน้องทุกคนมาซ้อมให้ แต่พอมาทำงานจริง ความเป็น จริงแล้วปัญหาเรื่องคิวก็จะมีผล พี่จะดูเรื่องคิวด้วย การคัดเลือก ก็จะมีผล ดูคิวของเขามี่ให้เรา บางคนเขาทำงานประจำ เขาก็จะไม่มี เวลาไม่มีคิวให้เรา ก็ไม่สามารถเหมือนกัน”

(ฤดีภัญ แสง-ชูโต, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

“การ cast ทั้งหมดมันจะต้องเป็นหนึ่งเดียวกันหมด คนนี้อาจจะดีกว่าคนนี้ แต่ทุกคนทั้งหมด ไม่ว่าจะตัวเอกหรือ ตัวรองหรือ ensemble ต้องรวมกันเป็นหนึ่งเดียวให้ได้ อาจจะมีคนที่โดดๆพอดโดด ก็ต้องเรียกมาตีวแล้วว่ามันไม่ได้ เพราะมันออกนอกพวก บางครั้งถึงจะตีวเข้มยั้งไงมันก็ยังมิผิดพลาดอยู่ดี ซึ่งคนไหนดีโดยคนนั้นก็ต้องซุ่มให้เยอะกว่าคนอื่น สิ่งที่ซุ่มมาบางทีก็หลุดเหมือนกัน เพราะมันต้องจำหลายอย่าง ช่วงที่เข้าซุ่มเวทิมันถึงต้องซุ่มหนักๆ”

(ดาริกา วงศ์ศิริ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

จะเห็นได้ว่า ปัจจัยในเรื่องของเวลานั้น ถือได้ว่าเป็นมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากว่าละครเวทีประเภทมิวสิคัลนั้น เป็นงานที่รวบรวมศิลป์และศาสตร์ในทุกแขนง ทั้งศิลปะการแสดง การขับร้อง ดนตรีและนาฏศิลป์ งานออกแบบฉาก แสง เสียง เสื้อผ้า ระบบบริหารจัดการ ฯลฯ ซึ่งทำให้มีลักษณะของ “ศิลปะร่วม” ที่จะต้องอาศัยการทำงานร่วมกัน ดังนั้น เวลา จึงเป็นปัจจัยที่เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องในการคัดเลือกนักแสดงด้วย

1.2.5 อุปนิสัย

ในเรื่องของอุปนิสัย เป็นปัจจัยที่ประกอบไปด้วยรายละเอียดหลายๆอย่าง ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้ผลิตละครใช้เป็นส่วนหนึ่งในการคัดเลือกนักแสดง เนื่องจากการสร้างสรรค์ละครเวทีประเภทมิวสิคัล ทั้งที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์ ต้องอาศัยการทำงานร่วมกันของคนจำนวนมาก อาศัยความร่วมมือและร่วมใจกัน ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังนั้น ทุกคนจะต้องมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน อุปนิสัยจึงเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการคัดเลือกนักแสดง เช่น มีความรับผิดชอบ รู้หน้าที่ มีระเบียบ มีวินัย มีความตั้งใจ ทุ่มเท อุดหนุน เสียสละ ไม่มีอีโก้ ไม่ยึดติดกับตัวเอง ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ เคารพผู้อื่น ฯลฯ ซึ่งจากการสัมภาษณ์มีหลายท่านได้ให้ข้อมูลไว้ตรงกัน ดังต่อไปนี้

“อุปนิสัยสำคัญ คือก็ต้องเป็นคนดี คนน่ารัก พี่อยากทำงานกับคนดีไม่อยากทำงานกับ star ที่แบบฉิ่งแก่ง อะไรแบบนี้ ต้องไม่ติด

ยี่ห้อตัวเอง นักแสดงต้องนิสัยดี ไม่คิดว่าตัวเองเป็นดาราดัง น่ารักกับทีมงาน นิสัยมาเป็นอันดับแรก พี่รู้สึกว่าคุณที่นิสัยดีเขาก็จะทำดี คือถ้าเก่งมากๆ แต่นิสัยไม่ดีพี่ก็ไม่อยากยุ่งกับเขา เพราะมันเหนื่อย ทุกคนเหนื่อย ทีมงานก็เหนื่อย คือ เราจะเลือกคนที่เราดูแล้วว่า คนอื่นจะรักเขาได้”

(ธีรวัฒน์ อนุวัตรอุดม, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2556)

“พี่ไม่ชอบพวกที่มี brand name มาด้วย ไม่ชอบ พวกที่แบบมาอย่างนี้ จะเล่นอย่างนี้ เรื่องความเป็นตัวเอง เขาคิดว่าเขานักร้อง เขาก็จะร้องของเขาแบบนี้ แต่ความเป็นมิวสิคัลมันไม่ได้ร้องแบบนั้นไง มันมีวิธีอีกแบบหนึ่ง อะไรแบบนี้ คือ นักแสดงมันต้องทำตามใจให้ได้ ต้องมีความรับผิดชอบ มีระเบียบ วินัย”

(ดำเกิง จูตะปิยะศักดิ์, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2556)

“เรื่องอุปนิสัยสำคัญนะ คือต้องมีวินัย อดทน จะมาเป็น Diva อยู่ไม่ได้ ต้องเคารพคนอื่น สำคัญที่สุดคือการเคารพคนอื่น เพราะว่าละครเวทีเป็นอะไรที่ต้องมารวมกันหมดทุกอย่าง เพราะฉะนั้นถ้าคุณไม่เคารพคนอื่น คุณก็จะไม่มีใครชอบ แล้วมันก็จะทำให้ความสัมพันธ์มันไม่ลงตัว”

(ดารกา วงศ์ศิริ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

“นักแสดงบางคนเก่งมากทุกอย่าง แต่ว่าวินัย ไม่มี ก็เท่านั้น ไม่มีประโยชน์”

(สันติ ต่อวิวรรณ์, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

“ถ้าจะพูดจริงๆ แล้ว อย่างตอนเรื่องรักเธอเสมอ ก็มีดาราคคนหนึ่งมา audition แล้วตัวเขาเองก็มีปัญหา คือเขามีข่าวแรงเหมือนกันตอนนั้น ทุกคนก็ไม่เอาเขา ไม่กล้าเสียง”

(ธัญวัจน์ กมลวงศ์วัฒน์, สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2556)

“คือถ้าเอาคนที่สังคมเขาเกลียดคนนี้มากที่สุดเลย คนดูไม่มีทางดูเด็ดขาด มันก็เอามาไม่ได้นะแต่ถ้ากลางๆ แต่มีคะแนนบวกในแง่ของ public หน่อยก็ดี จากนั้นต้องเล่นดี ต้องมีเวลาซ้อม ทุ่มเทเท่านั้นเอง พี่ว่าสิ่งสำคัญที่สุดคือความตั้งใจ กับโอกาสที่เราจะให้เราอย่างไหน กับ ยิปไซ เขาไม่เคยเล่นละครเวทีมาก่อนเลย แต่ด้วยความตั้งใจและความน่ารักของเขา มันก็ทำให้เราอมก๊าวข้ามรายละเอียดซึ่งถ้าพูดจริงๆ ก็คือเขายังทำได้ไม่ดึ้นัก โดยคุณภาพของเนื้องานเขาก็ร้องเพลงสุนักร้องไม่ได้ แต่เราเห็นความตั้งใจเขา เราก็คิดว่าเอาตรงนี้มาทดแทน ใช้การแสดงออกอย่างจริงจัง ซึ่งตรงนี้ในแง่คนทำ เราคิดว่าด้วยตัวเนื้อเรื่อง มันไม่จำเป็นต้องร้องเพลงเพราะมาก เราก็มีเหตุผลให้กับตัวเองอย่างนี้ ที่จะยอมรับตรงนี้ได้”

(ศรัณยู วงษ์กระจ่าง, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2556)

ภาพที่ 41 โทนี รากแก่น และรมิตา มหาพฤกษ์พงศ์ (ยิปไซ) นักแสดงนำจากเรื่องหลังคาแดง เดอะมิวสิคัล

จากการสัมภาษณ์คุณศรัณยู วงษ์กระจ่าง ผู้เขียนบทและผู้กำกับการแสดงละครเวทีเรื่อง *หลังคาแดง เดอะมิวสิคัล* ได้อธิบายถึงปัจจัยในเรื่องอุปนิสัย และได้ยกตัวอย่างไว้อย่างละเอียดว่า นักแสดงนำในละครเรื่อง *หลังคาแดง เดอะมิวสิคัล* ทั้งสองคน คือ คุณโทนี่ รากแก่น และคุณรมิตา มหาพฤกษ์พงศ์ (ยิปโซ) นั้น เป็นนักแสดงวัยรุ่นที่เป็นที่รู้จักและผ่านงานแสดงมาแล้วพอสมควร แต่ยังไม่เคยมีประสบการณ์ในการแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล แต่มีคุณสมบัติในเรื่องของอุปนิสัยซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งในการคัดเลือกนักแสดง

1.2.6 ทักษะคนคิด

ทักษะคนคิด ในที่นี้รวมถึง ความคิด มุมมอง การเปิดรับ พร้อมจะเรียนรู้ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากในการทำงานร่วมกันเนื่องจากละครเวทีประเภทมิวสิคัลต้องอาศัยการทำงานร่วมกันของหลายฝ่าย ต้องอาศัยการสื่อสารกัน ดังนั้น ทักษะคนคิดจะมีผลต่อการทำงานร่วมกันเป็นอย่างมาก เพราะทักษะคนคิดนั้นมีอิทธิพลต่อการกระทำต่าง ๆ ทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน เกิดความกระตือรือร้นในการทำงาน ซึ่งก็จะส่งผลต่อการสร้างสรรค์งานที่ดี และความพยายามที่จะแสดงศักยภาพภายในตัวเองออกมา โดยจากการเก็บข้อมูลมีผู้ให้สัมภาษณ์ถึงเรื่องทักษะคนคิดไว้ตรงกันหลายท่าน ดังต่อไปนี้

“นักแสดงต้องมีทักษะคนคิดที่ดีต่อเพื่อนร่วมงาน เพราะเราต้องทำงานเป็นทีมเพราะว่าละครเวทีเป็นอะไรที่ต้องรวมกันหมดทุกอย่าง มันต้องรับส่งกันหมด ถ้าคุณมีทักษะคนคิดที่ดีต่อกัน การทำงานมันก็สนุกไปด้วย มันก็จะเร็ว สามารถที่จะไปได้ก็เรื่อยๆ การตีความจะลึกลงไปอีกได้นะ คือมันเป็นความสนิทกัน เพราะถ้าทักษะคนคิดไม่ดี มันจะโดดจะไม่เข้ากับคนอื่น คือไม่สามารถที่จะ built relationship กับคนอื่นได้ หรือสร้างความสัมพันธ์กับคนอื่นได้ พอสร้างความสัมพันธ์กับคนอื่นไม่ได้ ตัวเองก็จะแค่อะไรของตัวเองให้รอด มันก็จะไม่มีการรับส่งกัน”

(ดารกา วงศ์ศิริ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

“คือทัศนคติ มันเป็นเรื่องของความเข้าใจ เหมือนกับอยู่กับเพื่อนสนิท เป็นมิตรกัน พร้อมที่จะให้กัน อันนี้สำคัญมากๆ ถ้าทัศนคติไม่ดีแล้ว มันก็ไม่เอาคนอื่น เพราะจะเอาแต่ตัวเรา เอาตัวเองให้รอด มันก็ไม่ได้”

(สุวรรณดี จักรวารวูธ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

“วิธีคิดก็สำคัญมาก ทัศนคติสำคัญมากในการทำงาน ต่อให้เก่งมากแต่ทัศนคติไม่ดีก็เท่านั้น ก็ทำอะไรไม่ได้ นอกจากจะไม่ทำให้ตัวเองดีขึ้นแล้วยังส่งผลกระทบต่อคนอื่นด้วย เพราะสุดท้ายแล้วมันเป็นทีมไง ละครเวทีมันต้องเป็นทีมมากๆ มันไม่ใช่ว่า ใ้ฉันเล่นได้ เอาตัวรอดคนเดียวมันไม่ใช่ เพราะเวลาเล่นใน scene มันต้องเล่นกับคนอื่นอีกเป็น 10 คน คนที่ต้อง take ความรู้สึกบางอย่างจากเขาแต่มันไม่ give มาให้แล้วเขาจะเล่นยังไง”

(สันติ ต่อวิวรรธน์, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

“ทัศนคติ เป็นสิ่งที่เราต้องพูดคุยกันก่อน บางครั้งคนที่ เคยทำละครเวทีมาก่อนกับคนที่ไม่เคยทำ แนวทาง ความคิด มันมีความจำเป็นที่จะต้องไม่ขัดแย้งกัน ถ้าเราจะทำงานอะไรสักชิ้นหนึ่งแต่ความคิดมันไม่ไปในทางเดียวกัน ไม่มีทางที่ งานจะสำเร็จ เพราะฉะนั้น ทัศนคติโดยรวม มันก็ต้องมีการพูดคุย ถามไถ่ มุมมองกัน”

(ธัญวัจน์ กมลวงศ์วัฒน์, สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2556)

2.1 กระบวนการในการคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์

ผลจากการศึกษากระบวนการในการคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัล ทั้งที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์นั้น พบว่ามีกระบวนการในการคัดเลือกนักแสดงเป็นไปในลักษณะเดียวกัน กล่าวคือ มีขั้นตอนหรือวิธีการในการคัดเลือกแบบเดียวกัน แต่สำหรับการคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลจะมีรายละเอียดมากกว่าการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบ เนื่องจากต้องการนักแสดงจำนวนมากที่มีบุคลิกลักษณะที่หลากหลาย มีความเหมาะสม และมีความสามารถในหลายๆ ด้าน โดยสามารถอธิบายตามขั้นตอนได้ดังต่อไปนี้

2.1.1 การวางแผนงาน

เป็นขั้นตอนแรกของการทำงานทั้งหมด และเป็นขั้นตอนเดียวกับการคัดเลือกนักแสดงนำ และนักแสดงประกอบในละครเวทีประเภทมิวสิคัล ทั้งที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์ ซึ่งขั้นตอนการวางแผนงานนี้เป็นไปเพื่อทราบถึงรูปแบบแนวทาง และทิศทางของเรื่องว่าจะนำเสนอออกมาอย่างไร ซึ่งจะส่งผลถึงการคัดเลือกคณะผู้แสดงต่อไป ว่าจะต้องมีจำนวนทั้งหมดเท่าไร จะต้องมีความสามารถ และคุณสมบัติอะไรบ้างที่เหมาะสมกับเรื่องนั้นๆ

“อย่างแรกเลยจำนวนคน เราก็ต้องมาตีโจทย์อีกว่า scene หนึ่งต้องการเท่าไร พี่ก็ตั้งหลักจาก scene ที่ใหญ่สุดก่อน แล้วเรา ต้องดูองค์ประกอบ production ว่ารูปแบบเป็นยังไง แฟนตาซี เต็มจำ หรืออะไรยังไงเราก็จะรู้แล้วว่า เขาจะต้องมีความสามารถแค่ไหน”

(ธัญวัจน์ กมลวงศ์วัฒน์, สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2556)

“เราก็ต้องดูจำนวน ดูวัย ดูว่าเขาต้องแสดงอะไรบ้าง เพราะ
เวลาคัดเลือกจะได้คัดเลือกถูกเพื่อที่จะได้cast คนให้มันตรงกับ
ตัวเรื่องเรา เพราะแต่ละเรื่องจะใช้ทักษะที่ต่างกัน”

(วัชระ แววุฒินันท์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

ขั้นตอนในการวางแผนงานนั้น เปรียบเสมือนการบริหารหรือการจัดการเกี่ยวกับนักแสดง
ทั้งหมด กล่าวคือ หลังจากวางแผนงานแล้วนั้น จะทำให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับรูปแบบการนำเสนอ
ทิศทางหรือแนวทางของละครว่าจะนำเสนอออกมาอย่างไร เป็นต้น ดังนั้น รายละเอียดต่างๆ
ที่เกี่ยวข้องกับตัวคณะผู้แสดงจะถูกกำหนดขึ้นตามมา ว่าต้องการนักแสดงจำนวนเท่าไร
บุคลิกลักษณะอย่างไร รวมไปถึงเรื่องรูปร่าง หน้าตา น้ำเสียง เพศ และวัย เป็นต้น ดังเช่นคุณ
ศรัณยู วงษ์กระจ่าง ได้อธิบายไว้ดังนี้

“จริงๆ มันเป็นเรื่องของการจัดการคนนะ สมมติว่าในเรื่องนี้
ต้องการ ensembles 30 character ทั้งเรื่อง แต่เราอาจจะใช้แค่
10 คนเพื่อเป็น 30 character นั้น เพราะถ้าเราได้เฉพาะบทเดียว
คนเดียว กลายเป็น scale production คนเต็มไปหมดเลย ห้องแต่งตัว
แน่นไม่มีที่ยืน อย่างนี้มันก็ไม่ใช่อ”

(ศรัณยู วงษ์กระจ่าง, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2556)

สำหรับคณะผู้แสดงนั้น โดยปกติทั่วไปของการแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลนั้น จะมี
จำนวนทั้งหมดอยู่ประมาณ 20-30 คน โดยในบางเรื่องก็อาจจะมีจำนวนถึง 30 คนนั้น ถือได้ว่าเป็น
โครงสร้างที่ใหญ่สำหรับละครเวทีประเภทมิวสิคัล แต่ถ้าโดยทั่วไปนั้นจำนวน 20 คน ถือได้ว่าเป็น
จำนวนที่เป็นมาตรฐานของการแสดง เพราะหากมีจำนวนที่มากเกินไปจะส่งผลต่อการฝึกซ้อม
กล่าวคือ จะทำให้การฝึกซ้อมมีความยากลำบากมากยิ่งขึ้น โดยจากการสัมภาษณ์คณะผู้แสดง
ทั้ง 3 คน คือ คุณจตุพร สุวรรณสุขุม เป็นคณะผู้แสดงในละครเวทีเรื่อง*ทวิภพ เดอะมิวสิคัล*, *คู่กรรม*
เดอะมิวสิคัล, *แม่นาค เดอะมิวสิคัล*, *ปริศนา เดอะมิวสิคัล* และ*หลังคาแดง เดอะมิวสิคัล* คุณ
นิโลบล วงศ์ภัทรนนท์ เป็นคณะผู้แสดงในละครเวทีเรื่อง*กว่าจะรักกันได้ สุธนภรณ์ เดอะมิวสิคัล*

รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล และหลังคาแดง เดอะมิวสิคัล และคุณจักรพันธ์ ตัณฑะสุวรรณะ เป็นนักแสดงประกอบเรื่องแม่เบี้ย เดอะมิวสิคัล เป็นคณะผู้แสดงเรื่อง AF the Musical ตอน ใจใจซังกินรีสีรุ้ง (La Cage aux Folles), รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล และดรีมเกิร์ลส์ ได้ให้คำตอบไว้ตรงกันในเรื่องของจำนวนคณะผู้แสดงดังที่ได้อธิบายไปแล้วนั้น ดังต่อไปนี้

“สำหรับจำนวนของคณะผู้แสดง โดยปกติ 20-30 คนไม่เกินนี้
นี่คือ production ที่ถือว่าใหญ่แล้วนะ”

(จักรพันธ์ ตัณฑะสุวรรณะ, สัมภาษณ์, 6 พฤษภาคม 2556)

“จำนวนทั้งหมด เกือบ 30 ค่ะ โดยปกติจะใช้ประมาณ 20
กว่าคน ไม่เกิน 30 อยู่แล้ว คล้ายๆ กันทุกที่ค่ะ”

(นิโบล วงศ์ภัทรนนท์, สัมภาษณ์, 2 พฤษภาคม 2556)

“นักแสดงจำนวนทั้งหมดอยู่ที่ประมาณ 20 คนโดยทั่วไป นี่คือ
ใน scope ของเมืองไทยนะ แต่ถ้าเมืองนอกจะเยอะมาก 40-50 คน
เพราะเขาจะไม่ใช้หมุนเวียน ด้วยลักษณะ production เขาแสดง
ยาวนานหลายเดือน แต่ของไทยซื้อเข้ามาเพื่อแสดงตามรอบที่กำหนด
เพราะฉะนั้นมันต้องหมุนเวียนกัน แล้วยังคนเยอะยิ่งซัอมยาก”

(จตุพร สุวรรณสุขุม, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2556)

นอกจากนี้ จะเห็นได้ว่าความพิเศษหรือลักษณะเฉพาะของคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัล ทั้งที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรรดเวีย่นั้น ก็คือ การหมุนเวียนบทบาทในการแสดง นักแสดงหนึ่งคนจะต้องรับบทบาทในหลายๆ ตัวละครสำหรับละครหนึ่งเรื่อง เนื่องจากไม่สามารถใช้นักแสดงครบตามจำนวนของตัวละครได้ทั้งหมด ซึ่งมีจำนวนมากจึงต้องใช้วิธีการหมุนเวียนตัวนักแสดงเพื่อมาสวมบทบาทตัวละครที่มีมากนั้นแทน โดยคณะผู้แสดงในละครเวทีนั้นเปรียบเสมือนองค์ประกอบส่วนหนึ่งที่ทำให้ละครเวทีทั้งหมดมีความสมบูรณ์ และในละครแต่ละเรื่องนั้นจำเป็นต้องใช้คณะผู้แสดงจำนวนมาก เพื่อมา

สวมบทบาทต่างๆ เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวให้มีความสมบูรณ์ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของบทบาททาง การแสดง บทบาทในการร้องเพลง และบทบาทของนาฏลีลา ที่จะต้องอาศัยคณะผู้แสดงเข้ามาเติม เต็มในทุกส่วนของการแสดง โดยจากการสัมภาษณ์ได้มีผู้ให้ข้อมูลไว้ตรงกันหลายท่าน ดังนี้

“ก่อนอื่นเลย เราต้องรู้ก่อนว่าตัวหลักเป็นใคร เราถึงจะหาว่า คนที่จะมา Support เขาได้ แล้วเราก็ต้องดูภาพรวมว่า ถ้าตัวละครมัน เยอะขนาดนี้ เราต้องดูว่าเราต้องการอะไรบ้าง ensemble ต้องเป็น หลาย character เช่น ฉากหนึ่งเป็นชาวบ้าน ฉากสองเป็นคนในวัง ฉากสามเป็นยาจก อะไรแบบนี้”

(สันติ ต่อดิวรรณ, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

“ensemble จะเป็นแบบหมุนเวียน ซึ่งเป็นเหมือนกันทั่วโลก แหละ เพื่อไม่ให้ scale ของนักแสดงมันบานเบอะเกินไป อย่างเช่น ฉากแรกคุณเป็นหมอ แล้วฉากต่อมาเป็นจ๊กโก่ข้างทางมาเดินในฉาก แล้วเปลี่ยนชุดไปเป็นบาทหลวงร้องเพลงฉากนั้น อะไรแบบนี้ นี่คือ ensemble”

(ศรัณยู วงษ์กระจ่าง, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2556)

“คือ ensemble เขาจะเป็นการเล่นเวียน อย่างเช่น ฉากนี้เล่น เป็นคนนี้ พอฉากนั้นเล่นเป็นอีกคนหนึ่ง อะไรแบบนี้”

(วัชระ แววุฒินันท์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

“การเล่นสลับบทบาท เช่น ในเรื่อง*กว่าจะรักกันได้* *สุนทรา ภรณ์ เดอะมิวสิคัล* จะมีฉากนี้เล่นเป็นคนที่มาประกวดนางสาวไทย พออีกฉากหนึ่งเป็นเด็กเสิร์ฟ อีกฉากหนึ่งเล่นเป็นคนใช้ ก็จะมีวนเวียน สลับกันไปค่ะ หรืออย่างเรื่อง*รักเธอเสมอ* ก็เหมือนกัน คือหนึ่งฉากคือ

หนึ่งคาแรคเตอร์เลย เป็นพยาบาล เป็นคนในร้านอาหาร แล้วก็เป็นคน
ในเมือง”

(นิโลบล วงศ์ภัทรนนท์, สัมภาษณ์, 2 พฤษภาคม 2556)

“ยกตัวอย่างเช่น อย่างเรื่อง*คู่กรรม*ที่ต้องเล่นเป็น 4 character
ฉากแรกเป็นพ่อค้าขายผักนึ่ง ฉากสองออกมาเป็นชาวบ้าน ฉากสาม
เป็นเจ็กรับซ่อมผ้า ฉากสี่เป็นนายทหาร ฉากห้าเป็นเจ็กรีก ฉากหก
กลับไปเป็นชาวบ้านอีก หรืออย่าง*ทวิภพ* ตอนแรกออกมาเป็นชาวบ้าน
ฉากสองเป็นขุนนาง อะไรแบบนี้”

(จตุพร สุวรรณสุขุม, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2556)

ในการหมูนเวียนบทบาททางการแสดงของคุณะผู้แสดงนั้น จะเป็นลักษณะของ
การจัดการคน ดังเช่นที่ คุณศรัณยู วงษ์กระจ่าง ผู้กำกับการแสดงได้กล่าวไว้ในข้างต้น รวมถึงเป็น
การจัดการในเรื่องของเวลา กล่าวคือ การหมูนเวียนตัวนักแสดงจะใช้วิธีการดูจากลำดับการเข้า
ออกในแต่ละฉากของคุณะผู้แสดง ว่าสามารถที่จะเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย เพื่อไปรับบทบาทตัวละคร
อีกตัวหนึ่งได้ทันเวลาที่จะออกในฉากต่อไปหรือไม่ ตามที่ได้สัมภาษณ์คุณจักรพันธ์ ตันตะสุวรรณะ
นักแสดงประกอบเรื่อง*แม่เบี้ย* *ดิ อีโรติก* *อาร์ท มิวสิคัล* เป็นคนะผู้แสดงเรื่อง *AF the Musical* *ตอน*
ใจใจซัง, *กินรีสีรุ้ง* (*La Cage aux Folles*), *รักเธอเสมอ* *เดอะมิวสิคัล* และ*ดรีมเกิร์ลส์* กล่าวว่า

“เราจะดูว่าเราติดฉากใหม่ที่ชนกัน ถ้าไม่ติดก็มาเข้าเลย
คือดูการหมูนเวียน ของแต่ละคนด้วย การจัดการคนอะไรแบบนี้”

(จักรพันธ์ ตันตะสุวรรณะ, สัมภาษณ์, 6 พฤษภาคม 2556)

“จะดูจากการหมูนเวียนนักแสดงก็คือ เป็นเรื่องการจัดการ
ต้องดูว่าเปลี่ยนชุดทันไหม ออกทันไหม ดูลำดับการออกจากฉากเป็น
หลัก”

(จตุพร สุวรรณสุขุม, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2556)

ลักษณะของคณะผู้แสดง ยังมีความพิเศษอีกอย่างหนึ่งก็คือ คณะผู้แสดงที่ได้รับบทบาทในการแสดงที่โดดเด่น กล่าวคือ คณะผู้แสดงโดยทั่วไปจะแสดงแบบเป็นหมู่รวมกันเป็นกลุ่มใหญ่ แต่ในที่นี้ จะมีคณะผู้แสดงบางคนที่จะมีบทบาทการแสดงเดี่ยว คือมีบทบาท ซึ่งทางทีมงานจะทำการคัดเลือกคณะผู้แสดงทั้งหมดก่อน จากนั้นจึงจะคัดเลือกคณะผู้แสดงบางคนที่มีบุคลิกลักษณะตรงตามตัวละครที่มีบทบาทตามเรื่องนั้น รวมไปถึงทักษะหรือความสามารถที่บดบังความต้องการ

“สำหรับ ensemble ที่มีบท คือทางทีมงานเขาจะเห็นทักษะเราแล้วตั้งแต่ขั้นตอนการคัดเลือกเข้ามา เขาก็จะเล็งเอาไว้แล้วว่า คนไหนที่พอจะเหมาะกับบทอะไร สามารถเอามาร้องหรือเอามาเต้นได้แค่ไหน ยังไง ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับบทนั้น ก็จะมีบทมาแล้วให้ลองแสดง อย่างของพีก็เคยได้รับบท กิรริที่เป็นคนใช้ในเรื่องกิรริสีรุ้ง ”

(จักรพันธ์ ตัณฑะสุวรรณะ, สัมภาษณ์, 6 พฤษภาคม 2556)

“ensemble ที่มีบท จะคัดเลือกหลังจากดูจากคาแรคเตอร์ คือเขาจะคัดทั้งหมดเข้ามาก่อนแล้วผู้กำกับเขาก็จะดูจากคาแรคเตอร์เรา เช่น ดูการเดิน การพูด การร้อง การเต้นว่าได้ตามคาแรคเตอร์ที่ต้องการนั้นไหม อย่างตอนที่พี่เล่นเรื่องแม่นาค เตะมะมิวสิคัล พี่ได้รับบทเป็นสังข์ กับเหรียญ คือมีชื่อตัวละครนี้ มีบทพูด”

(จตุพร สุวรรณสุขุม, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2556)

แต่ในขณะเดียวกัน ในบางกรณีที่คณะผู้แสดงที่ได้รับบทบาทที่มีบทพูด กล่าวคือ โดยปกติคณะผู้แสดงจะแสดงรวมกันเป็นหมู่รวม เช่น ชาวบ้าน นายทหาร หรือขุนนาง เป็นต้น แต่ถ้าคนที่ได้รับบทบาทที่ต้องมีชื่อตัวละคร มีบทพูดดังที่ได้อธิบายไปแล้วข้างต้น ตัวนักแสดงเหล่านั้นก็จะไม่สามารถหมุนเวียนบทบาทเป็นตัวละครอื่นในเรื่องได้อีก เนื่องจากเพราะมีการกล่าวถึงชื่อของตัวละครตัวนั้นแล้ว บทที่ได้รับไปนั้นก็จะเป็นบทที่คนดูจะจำภาพตัวละครนั้นได้ ดังรายละเอียดการสัมภาษณ์คณะผู้แสดง ต่อไปนี้

“อย่างบางคนที่มีคาแรคเตอร์ที่เด่น คือบทเป็นบทที่ออกมาแล้วคนจำได้ จะไม่มีเวียนหรือสลับบทแล้ว”

(นิโลบล วงศ์ภัทรนนท์, สัมภาษณ์, 2 พฤษภาคม 2556)

“อย่างเรื่องแม่นาค ที่พี่ได้รับบทเป็นสังข์กับเหรียญ พี่ก็จะออกมาในสองบทนี้เท่านั้น จะไม่มีการเปลี่ยน เพราะเป็นบทที่คนดูจำได้แล้ว คือ มันมีชื่อตัวละครนี้ในบทพูด คนดูจะรู้แล้วก็ไม่สามารถเปลี่ยนได้อีกแล้ว”

(จตุพร สุวรรณสุขุม, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2556)

จากข้อมูลในการสัมภาษณ์ จะสังเกตได้ว่า การคัดเลือกคณะผู้แสดงนั้นจะมีความหลากหลายของตัวละคร หลากหลายบทบาท ดังนั้น การคัดเลือกคณะผู้แสดงจะมีหลากหลายบุคลิกลักษณะ เพื่อที่จะสามารถสวมบทบาทต่างๆ ได้อย่างครบถ้วน

“เช่น crowd scene ในสนามบิน เราต้องใช้ ensemble ที่ต้องเกลี่ยความหลากหลายเข้าไว้ ต้องมีคนอ้วนๆบ้าง คนผอมๆบ้าง รูปทรงต่างๆ จะได้ดูหลากหลาย ไม่ใช่สวยหล่อกันหมดเลย มันไม่ได้ มันต้องมี character หลากหลายปนๆ กันไป ให้ดูสมจริง”

(เกรียงศักดิ์ ศิลากอง, สัมภาษณ์, 15 มกราคม 2556)

“การคัด ensemble ต้องนึกถึงความเป็นจริงของชีวิตมนุษย์ ด้วยเหมือนกัน ว่าคนที่เดินอยู่ตามท้องถนน ก็ไม่ได้สวยหล่อทุกคน ใช่มั้ย มันก็ต้องมีทั้งคน สูง ต่ำ ดำ ขาว อ้วน เตี้ย เด็ก แก่ อะไรแบบนี้ เพราะฉะนั้นเวลาคัดเลือก เราก็จะคัดให้มีความคละกัน เพื่อให้มันดูแล้วเป็นธรรมชาติดี”

(วัชรระ แววุฒินันท์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

“อย่างในเรื่อง*รักเธอเสมอ* จะมีฉากสนามบิน กับฉากสวนสาธารณะ ก็จะมีหลายคาแรคเตอร์ปนๆกันไป ซึ่ง ensemble โดยรวม จะมีหลายรุ่นนะ เพราะมีตั้งแต่น้องๆ ที่ยังเรียนมหาวิทยาลัย ไปจนถึงรุ่นพี่ๆ ที่เล่นมาเป็นสิบปีแล้วก็มี อายุสี่สิบแล้วก็มี คละกันแล้วแต่เรื่องแล้วแต่ production”

(จักรพันธ์ ตัณฑะสุวรรณะ, สัมภาษณ์, 6 พฤษภาคม 2556)

นอกจากนี้ จากการสัมภาษณ์ยังพบว่า ในการคัดเลือกคณะผู้แสดงนั้น นอกจากจะต้องมีความหลากหลายของบุคลิกลักษณะแล้วนั้น ก็มีบางสถานการณ์ที่ต้องการคณะผู้แสดงที่มีลักษณะที่เฉพาะเจาะจงด้วยเช่นกัน คือมีความโดดเด่นในด้านในด้านหนึ่งตามบทละครกำหนด ดังรายละเอียดต่อไปนี้

“คือมีบางกรณีที่ต้องการมี character ที่เฉพาะเจาะจง หรือบทต้องการแบบนี้ เช่น ตัวละครที่ต้องการมีความเขี้ย่มากๆ ในบทบอกว่าเดินเข้ามาคนในร้านหันมามองทั้งหมด อย่างนี้ คือเราก็ต้องเลือกให้มันได้ มันต้อง make sense คนดูต้องเชื่อ”

(สันติ ต่อวิวรรณ์, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

“บางที่มันก็ต้องการคนที่มีความพิเศษนะ เพราะฉะนั้นถ้า ensemble คนไหนที่มี character หน่อย เราก็จะให้บทเขาได้ชัดขึ้น เช่น ต้องเล่นเป็นแม่ของตัวเอง คนนี้ก็ต่อขอมีวัยหน่อย เพราะว่าถึงแม้จะมีบทแค่นี้ แต่จะเอาเด็ก (วัยรุ่น) มาเติมมาแต่งแก้ มันก็จะดูหลอกเกินไป ก็จะเอาตัว ensembles ที่สูงวัยหน่อย อะไรแบบนี้”

(วัชร เวรวุฒินันท์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

“บางเรื่องบางบท จะมีอีกรูปหนึ่ง ซึ่งมันจะน้อยมาก ที่ต้องการทำเฉพาะ เช่น ทำบัลเลต์จริงๆ ที่ต้องฉึกฉาก แพลชแบค อะไรแบบนี้ซึ่ง

ต้องเป็นคนที่ยื่นมาจริงๆ ถึงทำได้ ก็จะได้ตัดแยก คือเอาคนที่มีความทักษะทางด้านนี้เลย”

(จักรพันธ์ ตัณฑะสุวรรณะ, สัมภาษณ์, 6 พฤษภาคม 2556)

2.1.2 การคัดเลือกคณะผู้แสดง

การคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลนั้น มีกระบวนการและขั้นตอนในการคัดเลือกไม่แตกต่างจากการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบ ด้วยเหตุผลเดียวกัน ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในตอนต้นว่า เนื่องจากว่าละครเวทีประเภทมิวสิคัลเป็นการแสดงที่มีศิลปะการสร้างสรรค์และผสมผสานกันของศาสตร์หลายแขนง จึงต้องผ่านขั้นตอนการสร้างสรรค์อย่างละเอียด ดังนั้น นักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลจึงต้องมีความสามารถหลากหลายด้าน คือ ความสามารถด้านการร้องเพลง ความสามารถด้านการแสดง และความสามารถด้านนาฏลีลา เช่นเดียวกับนักแสดงนำและนักแสดงประกอบ ดังนั้น กระบวนการในการคัดเลือกก็เป็นกระบวนการเดียวกัน โดยสามารถอธิบายได้ดังต่อไปนี้

ก. การร้องเพลง

ในขั้นตอนของการทดสอบเรื่องการร้องจะเริ่มจากการร้องเดี่ยว โดยเป็นเพลงที่นักแสดงเตรียมมาเอง หลังจากนั้นให้ร้องเพลงในเรื่องนั้นๆ โดยจะเริ่มจากการร้องเดี่ยว ร้องคู่และร้องประสานเป็นกลุ่ม เป็นต้น เพื่อเป็นการทดสอบเรื่องเสียง เพื่อดูทั้งน้ำเสียง เนื้อเสียง ระดับเสียง ความกว้างของเสียง โทนเสียง และคุณภาพของเสียง

“ขั้นตอนเริ่มจาก คนที่มา cast ต้องเตรียมเพลงของตัวเองมา มาร้องให้เราฟัง เอาร้องที่ทีมงานอาจขอให้นักแสดงร้องเพลงมาก่อน เรามีนักเปียโนเล่นให้ เขาโน้ตมาเองได้ เวลาร้องก็ร้องทั้งโซโล่ ทั้งร้องคู่ ซึ่งตอนคัดเลือก ผม คุณถ่ายเถา คุณสมเถา และคุณทฤษฎี นั่งอยู่ด้วยกัน ก็มานั่งดูกันทีละคนๆ นั่งติ๊กๆ ถ้าร้องดีผ่าน คนที่มา audition

ต้องร้องเดี่ยวก่อนทุกคน เอาเพลงที่เตรียมมา เพื่อที่เราจะเช็คหู
เช็คการจำ แยกก็กากบาททิ้งเลย”

(เกรียงศักดิ์ ศิลากอง, สัมภาษณ์, 15 มกราคม 2556)

“ให้นักแสดงร้อง คือจะดูเสียงว่าโอเคไหม หูดีไม่เพี้ยน คือไม่
ต้องเสียงดีเลิศเป็นมาราย แครี่ นะคะ เอาเครื่องได้ไม่ผิดคีย์ แล้วก็
ความเข้าใจเรื่องการฟัง มีหูดี เพราะเขาต้องร้องประสาน จากนั้นก็ต้อง
ร้องคู่ 3 คู่ 5 คือให้ลองร้องประสานดู”

(ธัญวัญญ์ กมลวงศ์วัฒน์, สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2556)

“เราก็จะให้นักแสดงเข้ามาร้องก่อน ร้องคนเดียว แล้วเราก็จะ
ดูเขาในแง่ของทักษะการร้องว่า ร้องไม่เพี้ยน สามารถถ่ายทอด
ความรู้สึกได้ดี และก็สไตล์เสียงใช้ ในรูปแบบของเรื่องตามที่เรา
ต้องการ”

(ดุลย์ทัศน์ วศินะจินดาแก้ว, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2556)

“คือ ให้ร้องเดี่ยวก่อน แล้วตอนทำาก็จะให้ลองร้องเพลงของ
ในเรื่องเลย ให้ลองประสานเลย ก็จะมีเพลงจากในเรื่องให้ลองแล้วก็
ให้ลองร้องหลายๆ แบบ ลูกทุ่งก็มี เพราะเราอยากรู้ว่า เขาจะร้องแบบ
อื่นได้ดีกว่าไหม ร้องช้อยได้ไหม อะไรแบบนี้”

(ใจรัตน์ พิทักษ์เจริญ, สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2556)

นอกจากนี้ จากการสัมภาษณ์คุณใจรัตน์ พิทักษ์เจริญ ผู้กำกับการร้อง ในละครเวทีเรื่อง
ดรีมเกิร์ลส์, *ปริศนา เดอะมิวสิคัล*, *เฟม เดอะมิวสิคัล*, *น้ำใสใจจริง เดอะมิวสิคัล*, *แม่นาค*
เดอะมิวสิคัล, *รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล* และ *AF The Musical ตอน ใจใจซัง* ยังได้อธิบายเพิ่มเติม

ในเรื่องของการร้องด้วยว่า การร้องของคณะผู้แสดงนั้น จะแบ่งคณะผู้แสดงออกเป็นพาร์ทตามโทนเสียง ดังนี้

“เราก็ต้องดูว่าจำนวนที่เราจะเอาทั้งหมดเท่าไร ก็ต้องมาเฉลี่ยด้วย เพราะมันต้องมีครบทุก part แล้วก็ต้องดูด้วยว่า ครบทุก part แล้วจะมี 4 พาร์ทใหม่ หรือว่าจะทำแค่ 2 หรือ 3 part มีผู้ชายกี่คน ผู้หญิงกี่คน แล้วก็ส่วนใหญ่มันอยู่ที่เรื่องด้วยว่าเพลงเรื่องนั้นยากไหม ถ้าเพลงเรื่องนั้นยาก เราก็ต้องดูด้วยว่าเด็กคนนั้นเก่งแค่ไหน ดูด้วยว่าเรื่องนี้ต้องการโทนเสียงยังไง”

จะเห็นได้ว่า ในส่วนของการร้องเพลงในคณะผู้แสดงนั้นจะเป็นการรวมกันของทั้งเพศชายและเพศหญิง กล่าวคือ จะต้องมีการร้องประสานเสียงกัน โดยจะแบ่งออกเป็น 4 ส่วนหลักด้วยกัน คือ แบ่งตามระดับเสียงของเพศหญิงและเพศชาย ดังนี้

หญิง		ชาย	
Sopranos	เสียงสูง	Tenor	เสียงสูง
Alto	เสียงต่ำ	Bass	เสียงต่ำ

ในส่วนของการไล่ระดับเสียงร้องข้างต้นนี้ จะมีความแตกต่างกันออกไปในแต่ละเรื่อง ขึ้นอยู่กับรูปแบบและการนำเสนอของละครเรื่องนั้นๆ ว่าต้องการโทนเสียงแบบไหน ระดับใด และแต่ละโทนเสียงนั้น ต้องการจำนวนเท่าไร เป็นต้น อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากขั้นตอนในการวางแผนงานที่ได้อธิบายไปแล้วในข้างต้น

ในขณะที่เดียวกันคุณสันติ ต่อวิวรรณ์ ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง ละครเวทีเรื่อง *ข้างหลังภาพ เดอะมิวสิคัล*, *แม่นาคพระโขนง เดอะมิวสิคัล*, *ลมหายใจ เดอะมิวสิคัล*, *หงส์เหนือมังกร เดอะมิวสิคัล*, *รักจับใจ เดอะโรแมนติก มิวสิคัล* และ *มิสไซ่ง่อน* ก็ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการทดสอบเรื่องร้องเพลงของคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัล ทั้งที่สืบมาจากนวนิยาย

สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรรดเวย์ว่า การสื่อสารอารมณ์ด้วยการร้องเพลงก็มีส่วนสำคัญ

“การร้องนี้ เราไม่ได้ดูแค่ว่าร้องเพลงถูกคีย์หรือเปล่า แต่คุณร้องแล้วมันน่าฟังหรือเปล่า ร้องแล้วมันสื่อสารหรือเปล่า ร้องแล้วถ่ายทอดอารมณ์ผ่านเพลงได้หรือเปล่า”

(สันติ ต่อวิวรรณ์, สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556)

ข. การแสดง

การทดสอบทางด้านการแสดงนั้น จะมีวิธีการในการทดสอบหลายรูปแบบ กล่าวคือ มีการทดสอบเป็นคู่ เช่น แจกบทในเรื่อนั้นให้อ่านแล้วลองแสดงให้ที่ทีมงานดู ในส่วนนี้เป็นการดูในเรื่องของการรับส่งกัน หรือการทดสอบเป็นกลุ่ม ตัวอย่างเช่น แบ่งนักแสดงออกเป็นกลุ่มๆ ละประมาณ 4-5 คน เมื่อจัดเป็นกลุ่มๆ แล้วทางทีมงานก็จะให้โจทย์กับนักแสดงแต่ละกลุ่ม แล้วก็ให้ลองแสดงสด จำลองสถานการณ์ขึ้นมาให้นักแสดงลองแสดงออกมาสดๆ เพื่อดูทักษะพื้นฐานทางการแสดง ดูความว่องไวในปฏิกิริยา ดูความคล่องตัว ดูไหวพริบ และการแสดงออกเป็นต้น

“เรื่อง acting ตอนมา audition เราก็มีบทให้อ่านแล้วให้เขา ลอง acting ดูว่าจะเป็นยังไง ดูทักษะทางการแสดง แล้วก็ทีมงานก็จะมาคัดกันอีกที”

(ทฤษฎี ธิ พัทลุง, สัมภาษณ์, 4 กุมภาพันธ์ 2556)

“กระบวนการ ก็คือ มานั่งอ่านบทแล้วก็ลองเล่นดู จากนั้นผู้กำกับทีมงานก็ต้องมานั่งวิเคราะห์กันอีกที”

(ศรัณยู วงษ์กระจ่าง, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2556)

“วิธีการคือ เราจะแจกบทให้เขาอ่าน แล้วลองเล่นเลยเพื่อดูความสามารถในเรื่องของทักษะการแสดงของเขา ดูการเปล่งเสียง การใช้อารมณ์ ดูการตีความ ต่างๆ ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานของการแสดง ที่ทุกคนควรมี แล้วก็จะคัดออกไปทีละขั้นๆ พอแสดงไม่ได้ เราก็คัดออกละ มันก็จะเข้มข้นๆ”

(วัชร เวววุฒินันท์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

“ก็จะให้ทำ workshop รวมกันเป็นกลุ่มใหญ่เลย ให้ทำแบบฝึกหัดเหมือนเป็นกิจกรรมละลายพฤติกรรม อะไรแบบนั้นเลย ให้ใจหายๆ ไป แล้วให้เขาลอง improvise ดูสดๆ เลย ดูว่าใครเป็นยังไง ดูว่าเขามี skill มาแค่ไหน เพื่อดูเทคนิคทางการแสดง ดูความเข้าใจ ดู character “ได้ดีด้วย”

(ดำเกิง จิตตะปิยะศักดิ์, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2556)

จากการสัมภาษณ์คณะผู้แสดง คุณจตุพร สุวรรณสุขุม เป็นคณะผู้แสดงในละครเวทีเรื่อง *ทวิภพ เดอะมิวสิคัล, คู่กรรม เดอะมิวสิคัล, แม่นาค เดอะมิวสิคัล, ปริศนา เดอะมิวสิคัล และ หลังกาแดง เดอะมิวสิคัล* ได้เล่าถึงขั้นตอนในการไปคัดเลือกตัวคณะผู้แสดงว่า การทดสอบการแสดงเป็นไปเพื่อดูลักษณะของนักแสดงในเรื่องของความจำ ทักษะการแสดง และการพูด

“อย่างตอนที่ไป cast การแสดงของ *ทวิภพ* เขาจะให้บทพูด monolog มาจำ พอจำเสร็จก็จะเรียกให้ไปพูดให้ฟัง ซึ่งเขาจะดู diction ในการพูด การออกเสียง ดู objective ในการแสดงที่เรามีต่อสิ่งที่แสดงว่าเราเห็นสิ่งต่างๆ ไหม เช่น ในบทต้องพูดถึงพ่อแม่ เขาก็จะดูว่าเราเห็นรึป่าวว่าพ่อแม่อยู่ตรงไหนของเวที คือต้องมีจุดโฟกัสของสายตาว่าเราเล่นกับใคร พูดให้ใครฟังอยู่ ต้องไม่ลอย อีกเรื่องคือ จังหวะใน

การพูด รัวไปไหม เร็วไปไหม การแบ่งจังหวะในการพูดซึ่งมันจะส่งผล
ต่อเรื่องของอารมณ์ของเราเวลาแสดง”

(จตุพร สุวรรณสุขุม, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2556)

คุณนิโลบล วงศ์ภัทรนนท์ คณะผู้แสดงในละครเวทีเรื่อง*กว่าจะรักกันได้* *สุนทราภรณ์* *เดอะ*
มิวสิคัล, *รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล* และ*หลังคาแดง เดอะมิวสิคัล* ได้อธิบายถึงกระบวนการในการ
คัดเลือก ว่ามีขั้นตอนของการทดสอบเป็นคู่เพื่อดูการรับส่งบทบาทของนักแสดง

“เขาจะให้จับคู่ ชาย-หญิง ซื่อที่อยู่ใกล้กันแหละคะตอนที่เข้าไป
ไปแล้วเขาก็จะแจกบท ก็จะมีหลายบท มีดราม่า มีแนวตลก แล้วก็ให้
ต่อบทกัน พอเข้าไปแสดงเขาจะให้เล่นบทแล้วเขาก็จะดูว่าทักษะเป็น
อย่างไร พอจะจับบทได้ไหม การรับการส่งให้คนอื่น อะไรแบบนี้คะ”

(นิโลบล วงศ์ภัทรนนท์, สัมภาษณ์, 2 พฤษภาคม 2556)

ค.นาฏลีลา

การทดสอบในด้านนาฏลีลานั้น มีขั้นตอนเหมือนกับการทดสอบนักแสดงนำ
และนักแสดงประกอบ ก็คือ ทางทีมงานจะสอนท่าเต้นให้กับนักแสดงโดยจะสอนท่าเต้นพื้นฐาน
ง่ายๆ เป็นชุดๆ แล้วให้นักแสดงลองเต้นให้ดู เพื่อทดสอบความว่องไวในการจดจำท่า และความ
ว่องไวในการเรียนรู้ รวมไปถึงทักษะพื้นฐานทางการเต้นด้วยว่า สามารถพัฒนาต่อไปได้มากน้อย
แค่ไหน

“ตอนคัด ensemble เราให้เข้า สามห้อง คือห้องร้อง ก็ร้องๆ
ห้องแสดงก็เล่นๆ แล้วก็ห้องเต้น ก็เต้นๆ มีผู้ออกแบบท่าเต้นมาสอน
ทำให้ แล้วให้เขาลองแสดงดู แล้วก็ให้คะแนน”

(ฐานวดี สถิตยพุทธการ, สัมภาษณ์, 6 กุมภาพันธ์ 2556)

“ขั้นตอนการคัด จะแบ่งเป็นห้อง เต็ม ร้อง แอคติ้งแต่ตรงนี้ ไม่ได้เป็นทฤษฎีอะไรแค่เอาสะดวกในเรื่องของเวลา และการจัดคิว เช่น กลุ่มนี้เข้าห้องเต็มาก่อน กลุ่มนี้เข้าห้องซ้อมก่อน อะไรแบบนี้ มันก็จะเร็วแค่นั้นเอง ทดสอบการเต้น ก็คือ สอนทำให้เขาเป็นชุดๆ ไป แล้วให้เต้นให้ดู ก็คือ เพื่อทดสอบในเรื่องของ 1.มีความเข้าใจ เรื่องจังหวะไหม 2. มีความสัมพันธ์ของร่างกายดีไหม คือ แยกประสาทร่างกายได้ดี มีทักษะ หรือเรียกว่า co-ordinate 3. ต้องมีการเรียนรู้เร็ว”

(ธัญวัญญ์ กมลวงศ์วัฒน์, สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2556)

“ตอนคัด ก็จะมาซ้อมก่อน แล้วก็ต่อทำเต้น ดูความไวในการจำท่า ลักษณะลีลา ทักษะการเต้น ดูคนที่เร็วอะ และสามารถพัฒนาขึ้นได้”

(ดุลย์ทัศน์ วคินะจินดาแก้ว, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2556)

คุณจักรพันธ์ ตัณฑะสุวรรณะ นักแสดงประกอบเรื่องแม่เบี้ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล คณะผู้แสดงเรื่อง *AF the Musical ตอน โจ้ใจซึ้ง, กิณรีสีรุ้ง (La Cage aux Folles), รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล และดรีมเกิร์ลส์* กับคุณจตุพร สุวรรณสุขุม คณะผู้แสดงในละครเวทีเรื่อง *ทวิภพ เดอะมิวสิคัล, คู่กรรม เดอะมิวสิคัล, แม่นาค เดอะมิวสิคัล, ปริศนา เดอะมิวสิคัล และหลังคาแดง เดอะมิวสิคัล* ได้อธิบายว่า การทดสอบการเต้นเพื่อดูความไวในการจดจำ

“ขั้นตอนการคัดเลือกการเต้น ก็คือต่อทำเต้น เพื่อดูไหวพริบ ความไวในการต่อท่าของแต่ละคน ดูทักษะ จะมีครูมาต่อทำเต้นให้เราไปฝึก คือเขาจะดูปฏิกิริยาด้วยว่า แต่ละคนพอเหนื่อยแล้วจะเป็นอย่างไร เขาจะดูว่าใครที่พอเหนื่อยแล้วเต้นแบบไม่เต็มที่ คือเต้นให้มันจบๆไป กับใครที่เต้นเต็มที่ตลอดเวลา อะไรแบบนี้”

(จตุพร สุวรรณสุขุม, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2556)

“การเต้น คือ เขาจะดูการเคลื่อนไหวเข้าจังหวะ บางคนมันทำไม่ได้จริงๆนะ กับความไวในการจำท่าเต้น ซึ่งเขาจะสอนให้ไม่นาน แต่ท่ามันไม่ได้ยาก พี่ก็สังเกตเห็นว่าพอครูเขาต่อท่าเต้นให้เสร็จแล้วแป๊บหนึ่งเขาจะไปยืนดูละว่าใครที่สามารถจดจำท่าเต้นได้ คือ อาจจะไม่ต้องทำเป๊ะมาก แต่ต้องเป็นไปในแนวทางที่เขาสอน ไม่ใช่ว่า เต้นให้ดู 5 รอบแล้ว ก็ยังจำอะไรไม่ได้เลยเขาก็ไม่เอา”

(จักรพันธ์ ตัณฑะสุวรรณะ, สัมภาษณ์, 6 พฤษภาคม 2556)

2.2 ปัจจัยในการคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์

ผลจากการศึกษาปัจจัยในการคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลทั้งที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์นั้น พบว่ามีปัจจัยที่เข้ามาเกี่ยวข้องหรือส่งผลต่อการคัดเลือกคณะผู้แสดงเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

นอกจากนี้ จากการศึกษายังพบว่า ปัจจัยในการคัดเลือกคณะผู้แสดงกับปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบ ก็มีกระบวนการในแนวทางเดียวกัน กล่าวคือ ผลที่ได้จากการศึกษาในประเด็นเรื่องปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบมีรายละเอียด ดังนี้

1. คุณลักษณะโดยรวมของนักแสดง ได้แก่

- 1.1 บุคลิกลักษณะของนักแสดง
- 1.2 ความสามารถด้านการร้องเพลง และ/หรือ ด้านนาฏลีลา
- 1.3 ความสามารถด้านการแสดง

1.4 ความเป็นที่นิยมในสังคม

1.5 มีเวลาในการซ้อม

2. คุณลักษณะส่วนตัวของนักแสดง ได้แก่

2.1 อุปนิสัย คือ มีความรับผิดชอบ มีวินัย มีความตั้งใจ หุ่มเท อดทน เสียสละ และไม่ยึดติดกับตัวเอง

2.2 ทักษะที่ดีในการทำงานและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้

ในส่วนของผลการศึกษาในประเด็นเรื่องปัจจัยในการคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวที ประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์นั้น ก็พบว่า มีปัจจัยที่แตกต่างกันเพียงข้อเดียว คือ ปัจจัยในเรื่องของความเป็นที่นิยมในสังคม

จากการสัมภาษณ์คุณศรัณยู วงษ์กระจ่าง ผู้กำกับการแสดงและผู้เขียนบท ละครเวทีเรื่อง *หลังคาแดง เดอะมิวสิคัล* ได้ให้ข้อมูลไว้ว่า

“อย่างที่บอกไปแล้วว่า ในแง่ของ production แล้วเนี่ย ละครเวทีมันต้องทำงานเป็นทีม ทุกคนสำคัญเท่ากันหมด คุณสมบัติที่เลือกมาไม่ต่างกันเลย ทั้งตัวนำ ตัวประกอบ ที่พูดตรงนี้เลยว่า คนที่เป็น ensembles เก่งทุกคน อย่างเดียวที่สู้คนอื่นไม่ได้คือ ไม่ดึงดูดแพนๆ ได้เท่ากับดารานะ ซึ่งประเทศนี้มันอาชีพตรงนี้ แต่ทุกคนมีทักษะและมีความสามารถสูงมาก”

(ศรัณยู วงษ์กระจ่าง, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2556)

สำหรับในปัจจุบันสามารถอธิบายได้ ดังต่อไปนี้

เนื่องจากบทละครเป็นแกนหลักของการทำงานในทุกๆ ขั้นตอน โดยเฉพาะในกระบวนการคัดเลือกนักแสดง ดังนั้น บทละครจะส่งผลถึงบุคลิกลักษณะของนักแสดงและความสามารถของนักแสดงที่ต้องการในแต่ละเรื่องนั้นๆ เป็นอย่างไร โดยสามารถอธิบายได้ ดังนี้

2.2.1. บุคลิกลักษณะของนักแสดง

บุคลิกลักษณะของตัวละครในเรื่องจะถูกบรรยายไว้ในบทละคร ซึ่งทางทีมงานจะใช้บทละครนั้นเป็นแนวทางในการคัดเลือกนักแสดง เพื่อให้ได้นักแสดงที่มีบุคลิกภาพที่ตรงกับตัวละคร ซึ่งจะทำให้สามารถคัดเลือกนักแสดงที่จะมาสวมบทบาทตัวละครนั้นๆ ได้อย่างเหมาะสม

“อย่างตอนทำเรื่องน้ำใจจริง เราอยากได้เด็กนักศึกษาที่ดูเซ็กซี่ แบบในรุ่นนั้น ยุคสมัยแบบในเรื่อง บางคนสวยไปก็ไม่เอา คือสวยเกินไม่เข้ากับเรื่อง ต้องเด๋อๆ มา แต่ถ้าไป audition เรื่องเฟมเขาก็ไม่เอา เพราะหน้าไม่ modern พอ อะไรแบบนี้ ก็คือแล้วแต่เรื่อง”

(ไจรัตน์ พิทักษ์เจริญ, สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2556)

“อย่างของเรื่องรักเธอเสมอ ต้องการว่าพออยู่บนเวที แล้วดูดีเอาสูงหน่อย เพราะเราอยากให้ภาพรวมออกมาแล้วแบบ ดูแล้วแบบโรแมนติก คัดหน้าตาดีนิดหนึ่ง แต่พอ ensembles แม่เบี้ยจะเป็นอีกแบบหนึ่ง ขอดูไทยๆ ติดดินๆ คนละสไตล์เลย เพราะว่าโดยโทนของเรื่องมันเป็นคนละแบบ การ cast กลุ่มคนก็จะคนละแบบ”

(ฐานวดี สถิตยुทธการ, สัมภาษณ์, 6 กุมภาพันธ์ 2556)

2.2.2. ความสามารถของนักแสดง

เนื่องจากบทละครเป็นสิ่งที่บอกถึงโครงเรื่อง ทิศทางของเรื่องว่าจะไปในแนวทางใด เช่น เน้นเรื่องการร้องเป็นหลัก การแสดงเป็นหลัก หรือการเต้นเป็นหลัก ดังนั้น

บทละครจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการคัดเลือกคณะผู้แสดงด้วยเช่นกัน เพราะจะส่งผลถึงความสามารถของนักแสดงที่ต้องการ ในแต่ละเรื่องนั้นว่าต้องมีความสามารถเป็นอย่างไรบ้าง

“ความสำคัญของตัวบทมันจะบอกไปเองว่า จะต้องเอาคุณสมบัติแบบไหน เช่น ตัวที่ 1 ไม่มีเพลงต้องร้องแต่ต้องตีลังกาเก่ง ต้องเต้นได้ มันก็จะเลือกไปทางนี้ ตัวละครตัวที่ 2 ทั้งเรื่องไม่มีเต้น ไม่มีร้องเลย แต่มันมี monologue มีความ dramatic มันก็จะต่างกันไปด้วยคาแรคเตอร์ของตัวละคร เราก็เลือกมา”

(ศรัณยู วงษ์กระจ่าง, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2556)

“ensembles โดยทั่วไปเราจะ require ตามเรื่องเพราะว่า บางอย่างเน้นร้อง บางอย่างเน้นร้องแล้วก็เต้น บางอย่างเน้นร้องเต้น แล้วก็ต้อง act ด้วย บางเรื่องเน้น act กับร้อง แต่ไม่ต้องเต้น อย่างนี้ก็จะมีส่วนในแง่ของการเลือก ตัวอย่างเช่น เรื่องของฝรั่ง บางเรื่องที่มัน require เรื่องเต้นมากๆ มันก็จำเป็นจะต้อง cast คนที่เต้นได้จริงๆ อย่าง *เฟม เดอะมิวสิคัล* อย่าง *ดรีมเกิร์ลส์* ในกลุ่ม ensembles ที่เป็นผู้ชาย อะไรแบบนี้”

(ดุลย์ทัศน์ วศินะจินดาแก้ว, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2556)

คุณจักรพันธ์ ตันฑะสุวรรณะ นักแสดงประกอบเรื่องแม่เปี้ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล และคณะผู้แสดงเรื่อง *AF the Musical ตอน โจโจ้ซัง, กินวีสีรุ้ง (La Cage aux Folles), รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล และดรีมเกิร์ลส์* และคุณนิโลบล วงศ์ภัทรนนท์ คณะผู้แสดงในละครเวทีเรื่อง *กว่าจะรักกันได้ สุนทรภรณ์ เดอะมิวสิคัล, รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล และหลังคาแดง เดอะมิวสิคัล* ได้อธิบายไว้ว่า ความสามารถของนักแสดงจะขึ้นอยู่กับละครเรื่องนั้น ว่ามีความต้องการหรือเน้นความสามารถในด้านใด

“ความสามารถของนักแสดงมันก็แล้วแต่เรื่องว่าเขาจะเน้นที่อะไร ในฐานะที่เราไปออดิชั่นเราก็ต้องรู้ว่า เขาต้องการนักแสดงแบบไหนเราก็ต้องหาข้อมูลไปบ้างคร่าวๆก่อนว่า เรื่องนี้เขาเน้นอะไร อย่างตอนเรื่องรักจับใจ อันนี้เน้นเด่นเป็นหลักซึ่งพี่จะเข้าไปแคส แต่พอไปถึงคุยกับทีมงานเขาบอกว่าเรื่องนี้เอาเด่นดูเด็ดมาก โอเคเราก็รู้แล้วว่าเราไม่สามารถก็เลยไม่ได้เข้าไปออดิชั่น หรืออย่างมิสไซ่งอน เอาเสียงร้องก่อน เพราะร้องหนักห่วงมาก อะไรแบบนี้”

(จักรพันธ์ ตัณฑะสุวรรณะ, สัมภาษณ์, 6 พฤษภาคม 2556)

“เราฟังจากชื่อเรื่อง บางที่เราก็รู้แล้วคะว่า เรื่องนั้นเขาจะเน้นในเรื่องอะไร อย่างกว่าจะรักกันได้ สุนทรภรณ์ เดอะมิวสิคัลก็เด่นเป็นส่วนใหญ่ แวงโก้ ลีลาศ อะไรแบบนี้”

(นิโลบล วงศ์ภัทรนนท์, สัมภาษณ์, 2 พฤษภาคม 2556)

2.2.3 มีเวลาในการซ้อม

ปัจจัยในเรื่องของเวลาเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็น นักแสดงมีความต้องการเวลาในการซ้อมค่อนข้างมาก เนื่องจากละครเวทีประเภทมิวสิคัลเป็นการแสดงเป็นการแสดงสดในทิวทัศน์ของการแสดงซึ่งจำเป็นต้องมีความผิดพลาดน้อยที่สุด เพราะฉะนั้น การคัดเลือกคณะผู้แสดงจึงต้องมีเวลาในการซ้อมและการท่อมเท

“เรื่องคิวสำคัญ อย่างที่พี่บอกว่าการซ้อมเนี่ย ต้องการเวลาแน่นอนเราก็มีการกำหนดคิวกันล่วงหน้าแล้ว ระบุเอาไว้แล้ว เวลาเป็นปัจจัยสำคัญ”

(วัชระ แวงวุฒินันท์, สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556)

“เวลาในการซ่อมต้องมีซึ่งละครเวทีมัน need ตรงนี้มาก”

(จตุพร สุวรรณสุขุม, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2556)

“เรื่องของเวลา เรื่องของการซ่อมสำคัญ เพราะมีวัสดุมันต้อง
ซ่อมด้วยกัน เพราะฉะนั้นพอคนนึงหายไปมันก็จะกระทบ พอเขา
กลับมาก็ต้องซ่อมใหม่อีก บางทีมันก็จะเหนื่อยแล้วก็ไม่ได้งานซักที”

(จักรพันธ์ ตัณฑะสุวรรณะ, สัมภาษณ์, 6 พฤษภาคม 2556)

2.2.4 อุปนิสัย

อุปนิสัยถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญ ประเด็นสำคัญก็คือ การทำงานร่วมกันเป็นทีม กล่าวคือ
อุปนิสัยจะส่งผลกระทบต่อการทำงานร่วมกัน อุปนิสัยโดยรวม เช่น มีความรับผิดชอบ
รู้หน้าที่ มีระเบียบ มีวินัย มีความตั้งใจ ทุ่มเท อดทน เสียสละ ไม่ยึดติดกับตัวเอง ทำงานร่วมกับ
ผู้อื่นได้ เคารพผู้อื่น ฯลฯ

“ในด้านนิสัยนักแสดง มีผลนะ บางคนมาแบบมันมาก มันจน
รู้เลยว่าถ้าพูดแล้วเขาจะไม่ฟังเรา ก็จะไม่เอาเพราะถ้าเขาแรงขนาดนี้
มันพูดยาก มันควบคุมยาก มันก็ซ่อมยาก ก็คือดูว่าเราต้องสามารถ
control เขาได้อยู่ในระดับหนึ่ง เวลาสัมภาษณ์ เวลาเขาพูดมันจะเห็น
อยู่แล้วแหละ ทำให้เรารู้เลยว่า เขามาแล้วเขาทำท่าเหมือนเก่งกว่าเรา
ก็ไม่ไหวมั้ง”

(ไจรัตน์ พิทักษ์เจริญ, สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2556)

“สิ่งที่สำคัญที่สุด สุดท้ายแล้ว ก็คือ วินัยและความรับผิดชอบ
เพราะฉะนั้นคนที่ทำงานร่วมกับเราดี มีวินัยดี มีความสามารถดีเราก็
อยากจะทำให้เขาอยู่ตลอด”

(ดุลย์ทัศน์ วศิณะจินดาแก้ว, สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2556)

“วินัย คือ ถ้าความสามารถแบบเทพมาเลยนะ จัดเต็มมาเลย
ทุกอย่าง แต่ไม่มีวินัย มาแล้วไม่ซ้อมมาอนแน่ แบบนี้ก็ไม่ไหว คือต้อง
อุทิศตัวเองเพราะทำงานครั้งหนึ่งเป็นหลายๆ เดือน เพราะฉะนั้นวินัย
สำคัญ”

(ฐานวดี สถิตยพุกการ, สัมภาษณ์, 6 กุมภาพันธ์ 2556)

2.2.5 ทักษะคนดี

ทักษะคนดี ในที่นี้รวมถึง ความคิด มุมมอง การเปิดรับ พร้อมจะเรียนรู้ ซึ่งเป็นสิ่งที่มี
ความสำคัญมากในการทำงานร่วมกันเนื่องจากละครเวทีประเภทมิวสิคัลต้องอาศัยการทำงาน
ร่วมกันของหลายฝ่าย ต้องอาศัยการสื่อสารกัน ดังนั้น ทักษะคนดีจะมีผลต่อการทำงานร่วมกันเป็น
อย่างมาก ทั้งนักแสดงนำ นักแสดงประกอบ และคณะผู้แสดง รวมถึงทีมงานทั้งหมด ต่างก็ต้องมี
ทักษะคนดีที่ดีต่อกันทั้งหมด

“นักแสดงต้องมีทักษะคนดีที่ดีต่อเพื่อนร่วมงาน เพราะเราต้อง
ทำงานเป็นทีมเพราะว่าละครเวทีเป็นอะไรที่ต้องรวมกันหมดทุกอย่าง
มันต้องรับส่งกันหมด ถ้าคุณมีทักษะคนดีที่ดีต่อกัน การทำงานมันก็สนุก
ไปด้วย มันก็จะเร็ว สามารถที่จะไปได้ก็เรื่อยๆ การตีความจะลึกลงไป
อีกได้นะ คือมันเป็นความสนิท เพราะถ้าทักษะคนดีไม่ดี มันจะโดด จะไม่
เข้ากับคนอื่น คือไม่สามารถที่จะ built relationship กับคนอื่นได้ หรือ
สร้างความสัมพันธ์กับคนอื่นได้ พอสร้างความสัมพันธ์กับคนอื่นไม่ได้
ตัวเองก็จะแค่อะไรของตัวเองให้รอด มันก็จะไม่มีการรับส่งกัน”

(ดารกา วงศ์ศิริ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

“คือทักษะคนดี มันเป็นเรื่องของความเข้าใจ เหมือนกับอยู่กับ
เพื่อนสนิท เป็นมิตรกัน พร้อมที่จะให้กัน อันนี้สำคัญมากๆ ถ้าทักษะคนดี

ไม่ได้แล้ว มันก็ไม่เอาคนอื่น เพราะจะเอาแต่ตัวเรา เอาตัวเองให้รอด
มันก็ไม่ได้”

(สุวรรณี จักรวรรฐ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาเรื่อง “การคัดเลือกนักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล” มีวัตถุประสงค์ของการศึกษา คือ เพื่อศึกษากระบวนการและปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบ ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจาก บทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์ และเพื่อศึกษากระบวนการและปัจจัยในการคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์

สรุปผลการวิจัย

กระบวนการในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบในละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์

1. การวางแผนงาน

ขั้นตอนในการวางแผนงาน ถือได้ว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดในกระบวนการทั้งหมดของการคัดเลือกนักแสดง เนื่องจากการวางแผนงานเป็นการคัดเลือกเรื่องที่จะทำการแสดง ซึ่งถือได้ว่าเรื่องนั้นเป็นแกนหลักที่ใช้ในการทำงานทุกขั้นตอน เพราะส่งผลถึงการกำหนดรูปแบบ การนำเสนอ รวมทั้งส่งผลโดยตรงต่อคุณสมบัติในการคัดเลือกนักแสดง

2. การสรรหานักแสดง

เป็นขั้นตอนในการค้นหาหรือคัดสรรนักแสดงที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับความต้องการของเรื่องที่จะแสดงตามที่ได้วางแผนงานไว้ โดยพิจารณาสรรหาจากความเหมาะสมกับบทบาทและลักษณะตัวละครในเบื้องต้นจากผลงานก่อน จากนั้นจึงเข้าสู่กระบวนการคัดเลือกในขั้นตอนต่อไป

3. การคัดเลือกนักแสดง

เนื่องจากนักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล จะต้องใช้ความสามารถหลากหลายด้าน ดังนั้น ในการแสดงคัดเลือกนักแสดงจึงต้องผ่านการคัดเลือก 3 ขั้นตอน คือ การทดสอบการร้อง การทดสอบการแสดง และการทดสอบนาฏลีลา

ปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบในละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์นั้น มีปัจจัยที่เข้ามามีบทบาท 2 ประการหลัก ดังนี้

1. คุณลักษณะโดยรวมของนักแสดง อันได้แก่

1.1 บุคลิกลักษณะของนักแสดง ทั้งบุคลิกภาพภายนอก รูปร่าง หน้าตา สีผิว
ความสูง น้ำเสียง ฯลฯ

1.2 ความสามารถด้านการร้องเพลง และ/หรือ ด้านนาฏลีลา

1.3 ความสามารถด้านการแสดง

1.4 ความเป็นที่นิยมในสังคม เนื่องจากเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งที่จะส่งผลถึง
ความสำเร็จของการแสดง

1.5 มีเวลาในการซ้อม เนื่องจากละครเวทีประเภทมิวสิคัลเป็นการแสดงสด ดังนั้น
จึงต้องอาศัยความแม่นยำ ความเข้าใจ ความพร้อมเพรียง ความเป็นอันหนึ่ง
อันเดียวกัน ฯลฯ เวลาในการซ้อมจึงมีความสำคัญต่อนักแสดง

2. คุณลักษณะส่วนตัวของนักแสดง อันได้แก่

2.1 อุปนิสัย คือ มีความรับผิดชอบ รู้หน้าที่ มีระเบียบ มีวินัย มีความตั้งใจ ทุ่มเทอดทน เสียสละ ไม่มีอีโก้ ไม่ยึดติดกับตัวเอง ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ เคารพผู้อื่น

2.2 ทักษะคติ มุมมอง ที่ดีในการทำงาน

กระบวนการในการคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์

1. การวางแผนงาน

ขั้นตอนการวางแผนงานนี้เป็นไปเพื่อทราบถึงรูปแบบ แนวทาง และทิศทางในการนำเสนอ เป็นขั้นตอนเดียวกับการคัดเลือกนักแสดงนำและนักแสดงประกอบในละครเวทีประเภทมิวสิคัล ซึ่งจะส่งผลถึงคุณสมบัติที่ใช้ในการคัดเลือกคณะผู้แสดง

2. การคัดเลือกนักแสดง

เนื่องจากว่าละครเวทีประเภทมิวสิคัลเป็นการแสดงที่มีศิลปะการสร้างสรรค์และผสมผสานกันของศาสตร์หลายแขนง ดังนั้น นักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลจึงต้องมีความสามารถหลากหลายด้าน โดยต้องทำการคัดเลือกความสามารถด้านการร้องเพลง ความสามารถด้านการแสดง และความสามารถด้านนาฏลีลา

ปัจจัยในการคัดเลือกคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์ ปัจจัยที่เข้ามามีบทบาท 2 ประการหลัก ดังนี้

1. คุณลักษณะโดยรวมของนักแสดง อันได้แก่

- 1.1 บุคลิกลักษณะของนักแสดง ทั้งบุคลิกภาพภายนอก รูปร่าง หน้าตา สีผิว
ความสูง น้ำเสียง ฯลฯ
- 1.2 ความสามารถด้านการร้องเพลง และ/หรือ ด้านนาฏลีลา
- 1.3 ความสามารถด้านการแสดง
- 1.4 มีเวลาในการซ้อม เนื่องจากละครเวทีประเภทมิวสิคัลเป็นการแสดงสด ดังนั้น
จึงต้องอาศัยความแม่นยำ ความเข้าใจ ความพร้อมเพรียง ความเป็นอันหนึ่ง
อันเดียวกัน ฯลฯ เวลาในการซ้อมจึงมีความสำคัญต่อนักแสดง

2. คุณลักษณะส่วนตัวของนักแสดง อันได้แก่

- 2.1 อุปนิสัย คือ มีความรับผิดชอบ รู้หน้าที่ มีระเบียบ มีวินัย มีความตั้งใจ ทุ่มเท
อดทน เสียสละ ไม่มีอีโก้ ไม่ยึดติดกับตัวเอง ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ เคารพ
ผู้อื่น
- 2.2 ทักษะ มุมมอง ที่ดีในการทำงาน

ผลการศึกษากระบวนการในการคัดเลือกนักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล พบว่ามีกระบวนการที่เป็นไปในทิศทางเดียวกับที่มัทนี รัตน์ ได้อธิบายไว้ ในหัวข้อการคัดเลือกนักแสดงตามทักษะ คือ ด้านการแสดง ด้านการขับร้อง และด้านนาฏศิลป์หรือนาฏลีลา

ตามแนวคิดการคัดเลือกนักแสดงของ Donald Oliver ที่ได้อธิบายไว้ว่า เมื่อมีการคัดเลือกนักแสดง องค์ประกอบสำคัญที่ทีมคัดเลือกจะใช้เป็นเกณฑ์ ก็คือ ลักษณะท่าทางและบุคลิก เสียงความสามารถทางการแสดง ความสามารถในการเต้น ความเหมาะสม ภาพลักษณ์ ความน่าเชื่อถือและประสบการณ์ และลักษณะเฉพาะตัว จะเห็นได้ว่า ผลจากการวิจัยนี้ มีความสอดคล้องกับแนวคิดดังกล่าว ในหลายปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยในเรื่องของบุคลิกลักษณะ เสียงความสามารถทางการแสดงและการเต้น

การคัดเลือกนักแสดงนำ นักแสดงประกอบ และคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัล ทั้งที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์นั้น ต่างก็มีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกันออกไป สามารถอธิบายได้ดังนี้

ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยายนั้น โดยส่วนใหญ่จะเป็นนวนิยายที่มีชื่อเสียง และได้รับความนิยมอยู่แล้ว รวมทั้งยังมีการทำเป็นละครโทรทัศน์และภาพยนตร์มาก่อนหน้านี้ อีกด้วย นอกจากนี้ บางเรื่องก็มีการทำมาแล้วหลายครั้ง ในยุคสมัยที่แตกต่างกัน ดังนั้น จึงส่งผลให้ผู้ชมได้รับรู้เรื่องราวและตัวละครมาพอสมควร เช่น นวนิยายเรื่องคู่กรรม ทวิภพ ปริศนา แม่เบี้ย เป็นต้น จึงทำให้เกิดภาพต้นแบบของตัวละคร ซึ่งทำให้ผู้ชมจดจำตัวละครเหล่านั้นได้เป็นอย่างดี ตัวอย่างเช่น ตัวละครปริศนา ที่ต้องมีภาพต้นแบบคือ ผมหยิก ขาสวย และมีลักยิ้ม หรือตัวละครเมขลาในเรื่องแม่เบี้ย ที่ต้องมีลีลาท่วงท่าดูเย้ายวนและเป็นทีสะดูตาต่อเพศตรงข้าม ดังนั้นในการคัดเลือกนักแสดง ภาพต้นแบบของตัวละครจึงถูกนำมาใช้เป็นแนวทางในการคัดเลือกนักแสดง เพื่อให้ได้นักแสดงมีคุณลักษณะที่เหมาะสม และตรงตามบทประพันธ์

ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ เนื่องจากเป็นเรื่องที่เขียนขึ้นมาโดยเฉพาะ ดังนั้น ผู้ชมยังไม่รู้เรื่องราว ไม่รู้จักตัวละคร และยังไม่มีการจินตนาการถึงตัวละครนั้น ทำให้การคัดเลือกนักแสดงมีความอิสระมากขึ้น เนื่องจากไม่มีรูปแบบหรือไม่มีภาพต้นฉบับที่เป็นกรอบในการคัดเลือกนักแสดง นอกจากนี้ ยังพบว่า สามารถที่จะคัดเลือกนักแสดงก่อนแล้วจึงเขียนบทละครขึ้นมาให้มีความเหมาะสมกับนักแสดงได้

ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์ จะมีภาพต้นฉบับของตัวละครไว้แล้ว เช่นเดียวกับนวนิยาย เนื่องจากละครบรอดเวย์ก็จะมีการทำมาแล้วหลายครั้ง หลายสถานที่และในหลายๆ ยุคสมัย และเนื่องจากละครบรอดเวย์จะมีการคัดเลือกที่มีมาตรฐานที่เป็นสากล ดังนั้น การคัดเลือกนักแสดงละครเวทีที่สร้างจากละครบรอดเวย์จะมีลักษณะพิเศษกว่าประเภทอื่น นอกจากนี้ ละครบรอดเวย์มีลักษณะเฉพาะคือ มีการขายลิขสิทธิ์เพื่อนำละครเรื่องนี้ไปสร้างในแบบฉบับของตัวเองได้ ซึ่งโดยส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องที่ได้รับการนิยมนิยม ละครบรอดเวย์ที่ได้รับความนิยมนั้นก็หลายระดับแตกต่างกันไป เช่น มิสไซ่ง่อน ซึ่งกระบวนการคัดเลือกนักแสดง

จะต้องได้รับการอนุมัติจากเจ้าของลิขสิทธิ์ด้วย แต่ในเรื่องดรีมเกิร์ลส์ เป็นละครบรอดเวย์อีกระดับหนึ่ง จึงไม่ต้องผ่านการอนุมัติจากเจ้าของลิขสิทธิ์ สามารถคัดเลือกนักแสดงด้วยกระบวนการของตัวเองได้

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จุดเด่นของละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยาย สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และสร้างจากละครบรอดเวย์ ซึ่งส่งผลต่อปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดง ได้ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงจุดเด่นของละครและปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดง

ที่มาของละครเวที	จุดเด่น	ปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดง
นวนิยาย	บทละคร	บุคลิกลักษณะตัวละคร
บทละครที่แต่งขึ้นใหม่	ตัวนักแสดง	ความเป็นที่นิยมในสังคม
ละครบรอดเวย์	เพลง	ความสามารถด้านการร้องเพลง

จากตาราง สามารถอธิบายได้ว่า ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากนวนิยายจะมีจุดเด่นอยู่ที่บทละคร กล่าวคือ มุ่งเน้นในการนำเสนอเรื่องราวตามบทประพันธ์และเนื่องจากเป็นนวนิยายที่มีคุณภาพและเป็นที่ยอมรับ รวมทั้งได้รับความนิยมมาก่อนจึงเป็นหลักประกันส่วนหนึ่งในการเรียกคะแนนนิยมและการเอาใจผู้ชม และจุดเด่นนี้จึงส่งผลต่อไปยังปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดง เนื่องจากตัวละครในนวนิยายจะมีภาพต้นแบบ ดังนั้น การคัดเลือกนักแสดงจึงต้องเน้นปัจจัยในด้านบุคลิกลักษณะเป็นสำคัญ เพื่อให้ได้นักแสดงที่มีความเหมาะสมกับบทประพันธ์และตรงตามความคาดหวังของคนดู

ในส่วนของละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่นั้น เนื่องจากเนื้อเรื่องของละครยังไม่เป็นที่รู้จักของผู้ชม ดังนั้น จึงมีความเสี่ยงสูงในแง่ของความสำเร็จเพราะผู้ชมยังไม่รู้จักเรื่องที่จะแสดง ผู้ชมอาจกลัวจะผิดหวัง ซึ่งมีผลทำให้ต้องเลือกนักแสดงที่เป็นที่รู้จัก

หรือได้รับความนิยมนำมาเป็นผู้แสดง เพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจให้กับคนดู รวมทั้งยังเป็นการสร้างกระแสและทำให้เป็นที่สนใจของคนดูได้เป็นอย่างดี

ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์นั้น เนื่องจากละครบรอดเวย์เป็นละครที่มีต้นฉบับจากต่างประเทศ มีมาตรฐานที่เป็นสากล เป็นที่รู้จักและได้รับความนิยมในระดับโลก สิ่งหนึ่งที่ผู้ชมทั่วโลกยอมรับ ก็คือ เพลงหรือการร้องเพลง ดังนั้น การคัดเลือกนักแสดงจึงส่งผลถึงปัจจัยในด้านความสามารถด้านการร้องเพลง กล่าวคือ นักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่สร้างจากละครบรอดเวย์จะต้องมีทักษะการร้องเพลงที่ดี และมีทักษะสูง รวมถึงมีเทคนิคในการร้อง

ประเด็นที่สำคัญอีกสิ่งหนึ่ง ก็คือ จากปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงนำ นักแสดงประกอบ และคณะผู้แสดงที่ได้จากผลการวิจัยในบทที่ 4 นั้นมีทั้งหมดด้วยกัน 7 ปัจจัย อันได้แก่ บุคลิกลักษณะของนักแสดง ความสามารถในการร้อง และ/หรือ การเต้น ความสามารถในการแสดง ความเป็นที่นิยมในสังคม มีเวลาในการซ้อม อุปกรณ์ และทัศนคติ

จากปัจจัยทั้งหมดนี้ มีปัจจัยที่ทางบริษัทผู้ผลิตให้ความสำคัญในการคัดเลือกนักแสดงนำ นักแสดงประกอบ และคณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัลแตกต่างกัน ซึ่งสามารถวิเคราะห์สรุป ได้ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงปัจจัยที่ผู้ผลิตให้ความสำคัญในการคัดเลือกนักแสดงนำ นักแสดงประกอบ และคณะผู้แสดง

ประเภทของนักแสดง	ปัจจัยที่มีความสำคัญ
นักแสดงนำ	บุคลิกลักษณะของนักแสดง / ความเป็นที่นิยมในสังคม
นักแสดงประกอบ	ความสามารถทางการแสดง
คณะผู้แสดง	ความสามารถทั้งการร้อง และ/หรือเต้น และความสามารถทางการแสดง

จากตารางสามารถอธิบายได้ว่า จากปัจจัยทั้งหมดที่ส่งผลต่อการคัดเลือกนักแสดงนำนั้น บุคลิกลักษณะของนักแสดงและความเป็นที่นิยมในสังคม เป็นปัจจัยสำคัญที่ทางบริษัทผู้ผลิตให้ความสำคัญมากที่สุด เนื่องจากตัวนักแสดงเป็นผู้ต้องสวมบทบาทของตัวละคร ทั้งเรื่องที่สร้างจากนวนิยาย จากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และจากละครบรอดเวย์ ซึ่งต่างก็มีบุคลิกลักษณะของตัวละครที่ชัดเจนอยู่แล้ว ดังนั้น จึงเป็นปัจจัยสำคัญในการคัดเลือกนักแสดงนำ รวมไปถึงปัจจัยในเรื่องของความเป็นที่นิยมในสังคม เนื่องจากนักแสดงเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลต่อผู้ชม กล่าวคือ นักแสดงที่มีชื่อเสียง เป็นที่รู้จัก ก็จะทำให้ผู้ชมให้ความสนใจ ติดตามรับชม และส่งผลให้ละครเวทีเรื่องนั้นประสบความสำเร็จ

สำหรับนักแสดงประกอบนั้น ปัจจัยสำคัญที่ทางบริษัทผู้ผลิตให้ความสำคัญ ก็คือ ความสามารถทางการแสดง จากการวิจัยพบว่า นักแสดงประกอบละครเวทีประเภทมิวสิคัลทั้งที่สร้างจากนวนิยาย จากบทละครที่แต่งขึ้นใหม่ และจากละครบรอดเวย์นั้นโดยส่วนใหญ่เป็นนักแสดงที่มีความสามารถทางการแสดง และมีผลงานมาแล้วมากมาย ซึ่งทางบริษัทผู้ผลิตก็ให้ความสำคัญในเรื่องนี้อย่างมาก จะเห็นได้จากขั้นตอนในการสรรหานักแสดงโดยจะสรรหานักแสดงประกอบจากผลงานที่ผ่านมา ซึ่งเป็นสิ่งที่รับประกันการทำงานของนักแสดงได้เป็นอย่างดีอีกด้วย

ในส่วนของคณะผู้แสดงนั้น ปัจจัยสำคัญที่ทางบริษัทผู้ผลิตให้ความสำคัญ ก็คือ ความสามารถทั้งการร้อง และ/หรือเต้น และความสามารถทางการแสดง โดยจากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่า ในขั้นตอนของการคัดเลือกคณะผู้แสดงนั้น ทุกคนจะต้องผ่านการทดสอบทั้งการร้อง การเต้น และการแสดง เพราะคณะผู้แสดงจะมีหลายบทบาทในการแสดง มีการสลับสับเปลี่ยนหมุนเวียนเป็นตัวละครหม่อมวลในบทต่างๆ เนื่องจากคณะผู้แสดงนั้นมีบทบาทสำคัญทั้งในเรื่องของการร้อง การเต้นและการแสดงเพื่อเติมเต็มความสมบูรณ์ทั้งหมดบนเวทีและเชื่อต่อการบริหารจัดการการแสดงด้วย

อภิปรายผลการวิจัย

ผู้วิจัยยังพบประเด็นที่สำคัญจากผลการวิจัย ดังนี้

1. ในบางกรณี มีการทำละครเวทีประเภทมิวสิคัลในลักษณะเฉพาะ เช่น ละครเวทีเรื่อง *AF the musical ตอน ใจใจซัง* และ *AF the musical ตอน เงิน เงิน เงิน* กล่าวคือ เป็นการผลิตละครเพื่อให้นักแสดงกลุ่มนั้นโดยเฉพาะ ซึ่งถือเป็นแผนงานทางการตลาดของบริษัทผู้ผลิต ซึ่งในปัจจุบันและในอนาคตอาจเป็นไปได้ว่าจะมีการผลิตละครเวทีในลักษณะเฉพาะแบบนี้เพิ่มมากขึ้น เนื่องจากได้รับความสนใจจากผู้ชมและเป็นการตอบสนองความต้องการกลุ่มผู้ชมที่คอยติดตามศิลปินที่ชื่นชอบ รวมไปถึงจะเห็นได้ว่า ปัจจุบันละครเวทีได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้นจึงเหมือนเป็นการผสมผสานความนิยมของตัวศิลปินกับความนิยมของละครเวทีประเภทมิวสิคัล เพื่อรูปแบบการนำเสนอผลงานที่มีความแปลกใหม่ออกไปและเป็นการสร้างกระแสความนิยมในสังคมอย่างต่อเนื่องอีกด้วย

2. ในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา ละครเวทีประเภทมิวสิคัลในประเทศไทยมีบริษัทผู้ผลิตอยู่จำนวนไม่มากนัก โดยเป็นบริษัทที่ผลิตละครเวทีโดยเฉพาะ ที่เป็นรู้จักของผู้ชมและมีกลุ่มผู้ชมติดตามชมอยู่เป็นประจำ ได้แก่ บริษัทดรีมบ็อกซ์ เอนเตอร์เทนเมนต์ จำกัด และบริษัทซีเนริโอ จำกัด ที่มีผลงานละครเวทีออกมาให้ได้รับชมกันอย่างต่อเนื่อง แต่ในปัจจุบันจะเห็นได้จากการได้รับความสนใจจากผู้ชมของละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่เพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้เกิดกระแสสังคมในการผลิตละครเวทีประเภทมิวสิคัลเพื่อตอบสนองความนิยมของคนในสังคม สิ่งที่เห็นได้ชัดเจนก็คือ มีบริษัทอื่นๆ หันมาให้ความสนใจในการผลิตละครเวทีเพิ่มมากขึ้น ตัวอย่างเช่น บริษัทเจเอสแอล โทบออล มีเดีย จำกัด ซึ่งโดยปกติแล้วเป็นบริษัทผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ก็หันมาให้ความสนใจละครเวทีประเภทมิวสิคัล หรืออย่างเช่น บริษัทไอ้ะกลมโทรทัศน์ จำกัด ในเครือของเวิร์คพอยท์ เอ็นเทอร์เทนเมนท์ เนื่องจากโดยปกติแล้วเป็นบริษัทที่ผลิตรายการบันเทิงหลากหลายรูปแบบ ทั้งผลิตรายการโทรทัศน์ ผลิตภาพยนตร์ เกมโชว์ ครีชีว์ เรียลลิตี้โชว์ วาไรตี้โชว์ เป็นต้น ก็หันมาให้ความสนใจกับการผลิตละครเวทีด้วยเช่นกัน

นอกจากนี้ ยังพบว่า ในปัจจุบันการผลิตละครเวทีเป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับองค์กรของตนเอง เช่น บริษัทอินเด็กซ์ ครีเอทีฟ วิลเลจ จำกัด (มหาชน) ซึ่งเป็นบริษัทที่ประกอบกิจการสร้างสรรค์และบริหารงานอีเว้นท์แบบครบวงจรและบริหารงานด้านการสื่อสารการตลาด ได้หันมาผลิตละครเวทีเรื่อง *รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล* และเรื่อง *แม่เบ๊ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล* โดยเน้นการนำเสนอองค์ประกอบศิลป์บนเวทีให้มีความตระการตา น่าสนใจ และรูปแบบการนำเสนอที่โชว์การสร้างสรรค์ของเทคนิคต่างๆ อันเป็นไปเพื่อแสดงให้เห็นถึงศักยภาพขององค์กรของตนเอง รวมไปถึงแมงโก้ทีวี สถานีข่าวบันเทิงโดยบริษัท เนชั่น บรอดแคสติ้ง คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) หรือ เอ็นบีซี ร่วมกับถ่ายเถา สุจริตกุล เจ้าของบทประพันธ์ “ดอกส้มสีทอง” โดยมีสมเถา สุจริตกุล วาทยกรระดับสากลมาร่วมสร้างสรรค์ละครเวที *เรยา เดอะ มิวสิคัล* ซึ่งเป็นละครเวทีที่เน้นการนำเสนอดนตรี เพลง ในรูปแบบของวงออเคสตราและอุปรากร เพื่อแสดงให้เห็นถึงความสามารถของผู้ประพันธ์เพลง เป็นต้น ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้ชี้ให้เห็นภาพความเป็นละครแบบทุนนิยมหรือความเป็นพาณิชย์ศิลป์เพิ่มมากขึ้นอีกด้วย

3. ในปัจจุบันนักแสดงที่แสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลในประเทศไทยยังมีความสามารถไม่ครบทั้ง 3 ด้านอันเป็นคุณสมบัติที่นักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลจำเป็นต้องมี ก็คือ ความสามารถด้านการร้องเพลง ความสามารถด้านการแสดง และความสามารถด้านนาฏลีลาซึ่งอาจเป็นผลมาจากการที่ละครเวทีประเภทมิวสิคัลยังไม่เป็นที่นิยมมากนักในประเทศไทย เมื่อเทียบกับละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ มีกลุ่มผู้ชมเพียงบางกลุ่มเท่านั้นที่ติดตามรับชมเป็นประจำ ส่งผลให้การคัดเลือกนักแสดงจึงมีข้อจำกัดมาก และต้องใช้วิธีการชั่งน้ำหนัก หากจุดสมดุล เพื่อที่จะคัดเลือกนักแสดงที่มีความเหมาะสมที่สุด ซึ่งต้องขึ้นอยู่กับรูปแบบหรือการนำเสนอของ ละครเวทีเรื่องนั้นๆ ว่ามีจุดมุ่งหมายอย่างไร ดังตัวอย่างเช่น *แม่นาค เดอะมิวสิคัล* ที่ใช้หลักการเกื้อหนุนความสามารถของนักแสดง กล่าวคือ วรฤทธิ์ เฟื่องอารมณ (นีต) รับบท “มาก” เป็นนักแสดงนำที่มีความสามารถด้านการแสดงแต่ความสามารถทางด้านการขับร้องยังไม่ดีเท่าที่ควรในขณะเดียวกัน ธีรณัย ณ หนองคาย (นำมนต์) รับบท “นาค” เป็นนักแสดงนำที่มีความสามารถด้านการขับร้องสูง แต่ยังมีจุดอ่อนในด้านความสามารถทางการแสดง ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ผู้ผลิตได้ให้นักแสดงทั้งสองมารับบทคู่กันเพื่อเป็นการสร้างความสมดุลให้กับภาพรวมของละครเรื่องนี้โดย

การเติมเต็มในสิ่งที่นักแสดงขาดให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น เป็นต้น รวมถึงในกรณีของการดึงจุดเด่นของนักแสดงขึ้นมาทดแทนจุดด้อย เช่น สินจัย เปล่งพานิช (นก) เป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับในเรื่องของความสามารถทางการแสดง แต่ทักษะในด้านการร้องเพลงยังมีไม่เต็มที่ เช่นเดียวกับสุธาสินี พุทธิพันธ์ (แพท) ที่มีจุดเด่นอยู่ที่การร้องเพลงแต่ในขณะเดียวกันทักษะทางการแสดงอาจยังมีไม่มากนัก เป็นต้น ซึ่งหลักการที่กล่าวไปนี้ ก็มีความสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องการกำหนดตัวนักแสดงสำหรับบทบาทต่างๆ ที่มีทนี รัตนิน (2546:61-64) ได้อธิบายไว้ว่า สิ่งสำคัญในการคัดเลือกนักแสดง คือ ความสามารถและทรัพยากรที่ซ่อนเร้นอยู่ในตัวของนักแสดงที่พัฒนาได้และมีศักยภาพ (potentiality) นักแสดงบางคนมีรูปร่างหน้าตาเหมาะสม แต่มีปัญหาเวลาซ้อมและไม่สามารถพัฒนาได้เลย หรืออาจจะต้องใช้เวลาอีกมาก หรือบางคนเหมาะสมแต่ไม่มีเวลาให้เพียงพอ รวมถึงการใช้ความสามารถในด้านหนึ่งทดแทนความสามารถอีกด้านหนึ่งที่ด้อยกว่า ซึ่งผู้กำกับการแสดงจะต้องใช้วิจารณญาณในการเลือกนักแสดง

4. ในขณะเดียวกัน สิ่งที่สังเกตเห็นได้อีกอย่างหนึ่งก็คือ คณะผู้แสดงในละครเวทีประเภทมิวสิคัล เป็นกลุ่มคนที่มีความสามารถมากมายหลายด้าน ทั้งด้านการร้องเพลง ด้านการแสดงและด้านนาฏลีลา ซึ่งถือได้ว่ามีคุณสมบัติที่ครบสมบูรณ์มากกว่านักแสดงนำในละครเวทีประเภทมิวสิคัล รวมทั้งเป็นกลุ่มนักแสดงที่มีประสบการณ์ในการแสดงละครเวทีมาแล้วมากมายอีกประเด็นหนึ่งอาจเป็นเพราะคณะผู้แสดงส่วนใหญ่เป็นกลุ่มคนที่มีใจรักในศาสตร์การแสดงละครเวที จึงทำให้เกิดการแสวงหาความรู้ ความตั้งใจ ความพยายามและทุ่มเท ในการฝึกฝนตนเองอยู่เสมอจึงส่งผลให้นักแสดงเหล่านี้มีความสามารถครบสมบูรณ์ และมีศักยภาพในการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง

นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าในต่างประเทศจะมีทั้ง นักแสดงและคณะผู้แสดงหรือนักแสดงหมู่ มวลอาชีพ กล่าวคือ มีอาชีพนักแสดงละครบรอดเวย์โดยเฉพาะ ซึ่งแตกต่างจากประเทศไทยที่นักแสดงที่มาแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลนี้ ก็คือ ดารา นักร้อง นักแสดงละครโทรทัศน์ทั่วไป เนื่องจากในต่างประเทศนั้น ละครเวทีได้รับความนิยมอย่างต่อเนื่องและยาวนาน มีผู้ชมให้ความสนใจและติดตามรับชมเป็นประจำมาโดยตลอด จึงทำให้มีการพัฒนาเรื่อยมา นักแสดงในละครบรอดเวย์สามารถยึดเป็นอาชีพหลักได้ เนื่องจาก บรอดเวย์เป็นละครเวทีในตำนานที่เปิดการ

แสดงยาวนานมากกว่า 2 ทศวรรษ โดยในแต่ละเรื่องมีรอบจากการแสดงมากกว่า 10,000 รอบ (ไอเคเนชั่น, 2555: ออนไลน์) นอกจากนี้ยังได้รับการยอมรับจากทั่วโลก รวมทั้งมีการเปิดการแสดงไปทั่วทุกมุมโลกและสร้างรายได้อย่างมากมาย จึงทำให้มีอาชีพนักแสดงละครบรอดเวย์ในขณะที่ยังในประเทศไทยนั้นละครเวทีเพิ่งจะได้รับความสนใจและได้รับความนิยมในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา รวมทั้งไม่สามารถเปิดการแสดงยาวนานเป็นปีหรือสามารถทำรายได้ดีได้อย่างละครบรอดเวย์ จึงเป็นการแสดงที่เปิดการแสดงที่มีจำนวนรอบที่จำกัดเพียงช่วงระยะเวลาหนึ่ง ไม่มีความต่อเนื่องของการเปิดการแสดงส่งผลถึงในเรื่องของรายได้ด้วย จึงอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ในประเทศไทยยังมีนักแสดงละครเวทีมืออาชีพอยู่เป็นจำนวนไม่มากนัก ถ้าเปรียบเทียบกับต่างประเทศ

5. จากการที่ในปัจจุบันนักแสดงที่แสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลในประเทศไทยยังมีความสามารถไม่ครบทั้ง 3 ด้านนั้น อาจเป็นเหตุจากในช่วงที่ผ่านมาในประเทศไทยไม่ได้มีการฝึกสอนหรือการฝึกฝนสำหรับนักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลโดยเฉพาะ เหมือนในต่างประเทศ จึงเป็นผลให้ขาดนักแสดงที่มีความสามารถครบทุกด้านและนักแสดงที่มีคุณภาพหรือมีเพียงจำนวนน้อยมาก แต่ในปัจจุบันนี้ จะเห็นได้ว่า มีสถาบันการศึกษาที่เปิดการเรียนการสอนทางด้านศิลปะการแสดงเพิ่มมากขึ้น และได้รับความสนใจเพิ่มมากขึ้นด้วยเช่นกัน ดังนั้น อาจเป็นไปได้ว่าในอนาคตจะทำให้มีนักแสดงที่มีความสามารถครบทุกด้านและเป็นนักแสดงที่มีคุณภาพมากขึ้น เนื่องด้วยปัจจุบันละครเวทีประเภทมิวสิคัลได้รับความสนใจและเป็นที่ยอมรับเพิ่มมากขึ้น

จากการเก็บข้อมูลในการศึกษาเรื่อง “การคัดเลือกนักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล” นั้น นอกจากจะได้ข้อมูลกระบวนการและปัจจัยในคัดเลือกนักแสดงแล้ว ยังสามารถสรุปคุณสมบัติของนักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล ได้ดังต่อไปนี้

คุณสมบัติของนักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล

1. มีความสามารถด้านการร้องเพลง และ/หรือการเต้น

เนื่องจากละครเวทีประเภทมิวสิคัล มีการร้องเพลงและการเต้นหรือนาฏลีลาเป็นองค์ประกอบสำคัญในการแสดงเพื่อใช้ในการถ่ายทอดและสื่อสารอารมณ์ ความรู้สึกของตัวละคร ดังนั้น จึงเป็นคุณสมบัติที่สำคัญสำหรับนักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล

2. มีความสามารถด้านการแสดง

นักแสดงเป็นเสมือนตัวแทนของตัวละคร เพราะเป็นผู้ที่ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ การกระทำ ในบทละครออกมาเพื่อให้ผู้ชมได้รับรู้ ความสามารถทางการแสดงจึงเป็นสิ่งสำคัญที่นักแสดงต้องมี

3. มีใจรักในศาสตร์ละครเวที

การมีใจรักในศาสตร์ละครเวที จะทำให้นักแสดงมีความสุข มีศรัทธาและเกิดความเข้าใจ ในการแสดงหรือการทำงาน สามารถนำการแสดงไปสู่ผู้ดูได้และให้ความสุขความบันเทิงแก่ผู้ชมได้ เป็นอย่างดี

4. มีความทุ่มเท อดทน ตั้งใจ มีวินัย และมีความรับผิดชอบ

การแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัล ต้องมีการฝึกซ้อมและฝึกฝน และต้องมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ดังนั้น นักแสดงจึงต้องมีความทุ่มเท อดทน ตั้งใจ มีวินัย และมีความรับผิดชอบ

5. มีเวลาในการซ้อม

ละครเวทีประเภทมิวสิคัลเป็นการแสดงสด มีความต่อเนื่องของการแสดงนานระยะเวลาหนึ่ง ทุกอย่างไม่สามารถแก้ไขได้ ณ ช่วงเวลาที่ทำการแสดงอยู่ ต้องมีความผิดพลาดน้อยที่สุด ดังนั้น จึงต้องอาศัยความแม่นยำ ความพร้อมเพรียง และความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ฯลฯ เวลาในการซ้อมจึงมีความสำคัญ

6. มีความเข้าใจในการทำงานร่วมกับผู้อื่น เคารพผู้อื่น

ละครเวทีเป็นการนำศาสตร์และศิลป์ทุกแขนงมาจัดการร่วมกัน จึงเป็นการผสมผสานคนที่ทำงานในองค์ประกอบของศิลปะต่างๆ ด้วย ดังนั้น ต้องอาศัยการทำงานร่วมกัน เคารพซึ่งกันและกัน เพื่อให้การทำงานสำเร็จไปด้วยดี

7. มีทัศนคติที่ดี

ทัศนคติส่งผลต่อการทำงาน การกระทำต่าง ๆ ทำให้เกิดความพึงพอใจ ความพยายาม และเกิดความกระตือรือร้นในการทำงาน ซึ่งก็จะส่งผลต่อการสร้างสรรค์งานที่ดี

8. มีไหวพริบ ปฏิภาณ

เนื่องจากการแสดงละครเวทีเป็นการแสดงสด หากเกิดความผิดพลาดใดๆ ก็ตาม นักแสดงจะต้องมีไหวพริบปฏิภาณที่ดี ในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้

9. มีพลังในการแสดงที่ส่งไปถึงคนดู

การแสดงละครเวที เป็นการแสดงสดในโรงละครที่มีผู้ชมจำนวนมาก ซึ่งนักแสดงจะต้องสามารถสื่อสารและถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกต่างๆ ไปยังผู้ชมทั้งโรงละครได้ ดังนั้น นักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลจึงต้องมีพลังในการแสดงที่จะส่งไปถึงคนดูได้

10. มีเสน่ห์บนเวที

มีลักษณะที่น่ามอง ชวนให้คนรัก คนชอบ มีความมั่นใจและจริงจังในการแสดงออก ทั้งในด้านของบุคลิกลักษณะและพฤติกรรม และการพูดจา

ข้อจำกัดในการวิจัย

1. ข้อจำกัดในการเข้าสัมภาษณ์ เนื่องจากไม่สามารถเข้าสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลบางรายได้ และขาดการเก็บข้อมูลแบบสังเกตการณ์ เนื่องจากงานวิจัยนี้เก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์จึงอาจทำให้คำตอบที่ได้ไม่น่าครอบคลุมเท่ากับการเข้าไปมีส่วนร่วมในกระบวนการคัดเลือกนักแสดง

2. ข้อจำกัดเรื่องเวลา คือ ช่วงเวลาในการเก็บข้อมูลตั้งแต่เดือนมกราคม – เดือนเมษายน 2556 เป็นช่วงที่ละครเวทีหลายๆ เรื่องได้ทำการแสดงไปนานแล้ว ทำให้ข้อมูลที่ได้อาจจะไม่ครบถ้วนสมบูรณ์

3. ไม่สามารถเก็บข้อมูลแบบละเอียดจากละครเวทีทุกเรื่องได้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนมาก จึงได้รายละเอียดเพียงบางเรื่องที่เป็นตัวอย่างประกอบการอธิบาย

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีงานวิจัยศึกษากระบวนการคัดเลือกนักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลด้วยวิธีการศึกษาแบบที่ต่างออกไป เช่น วิธีการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม เพื่อที่จะได้ข้อมูลเชิงลึกยิ่งขึ้น
2. ควรมีงานวิจัยศึกษากระบวนการคัดเลือกนักแสดงละครเวทีประเภทอื่น โดยเฉพาะละครเวทีแนว "Poor Theatre" ซึ่งมีความน่าสนใจ เพราะละครให้ความสำคัญกับตัวนักแสดงและไม่อิงกับปัจจัยทางธุรกิจเป็นหลัก
3. ควรพัฒนาสถาบันหรือองค์กรที่เปิดสอนและฝึกอบรมนักแสดงละครเวทีประเภทมิวสิคัลอย่างต่อเนื่องในระยะยาวเพื่อที่จะสามารถผลิตนักแสดงที่มีคุณภาพตามมาตรฐาน
4. ควรมีองค์กรทั้งของภาครัฐและภาคเอกชนให้การสนับสนุนละครเวทีประเภทมิวสิคัลอย่างจริงจังในบริบทของสังคมไทย เพื่อเป็นการเผยแพร่และถ่ายทอดการสื่อสารการแสดง รวมทั้งทำให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่องต่อไป

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กนกพันธ์ จินตนาดีลก. การสื่อสารระหว่างผู้กำกับกับการแสดงและนักแสดงในการแสดงละครเวที (พ.ศ.2486-2496) และละครโทรทัศน์ (พ.ศ.2498-2519). วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ ภาควิชาวาทยวิทยาและสื่อสารการแสดง จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2546.
- กัญญพิชญ์ ปวิดาภา. การคัดเลือกและฝึกฝนนักแสดงสำหรับหนังสั้นในมิติเพศวิถีโครงการ Thai Queer Short Film 1. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ ภาควิชาวาทย วิทยาและสื่อสารการแสดง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2554.
- กุสุมา เทพรักษ์. กระบวนการสร้างสรรค์ละครสำหรับเด็ก จากเรื่อง “เจ้าหญิง” ของบินหลา สันกา ลาศิริ นักเขียนรางวัลซีไรต์ ประจำปี 2548. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต คณะนิเทศ ศาสตร์ ภาควิชาวาทยวิทยาและสื่อสารการแสดง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.
- เกรียงศักดิ์ ศิลากอง. ผู้กำกับการแสดง. สัมภาษณ์, 15 มกราคม 2556.
- จตุพร สุวรรณสุขุม. คณะผู้แสดง. สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2556.
- จักรพันธ์ ตันตะสุวรรณะ. นักแสดงประกอบและคณะผู้แสดง. สัมภาษณ์, 6 พฤษภาคม 2556.
- จารุณี หงส์จารุ. “เสียงในละคร” ในนพมาศ แวงหงส์. (บรรณาธิการ).ปริทัศน์ศิลปะการละคร. กรุงเทพมหานคร : โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2550.
- ใจรัตน์ พิทักษ์เจริญ. ผู้กำกับการร้อง. สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2556.
- ชโลธร จันทะวงศ์. การสร้างสรรค์ละครเพลงของ บริษัท ดรีมบ็อกซ์ เอนเตอร์เทนเมนท์ จำกัด และ บริษัท ซีเนริโอ จำกัด พ.ศ.2533-2553. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต คณะนิเทศ ศาสตร์ ภาควิชาวาทยวิทยาและสื่อสารการแสดง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2554.

ฐานวดี สถิตยพทุฑการ. ผู้เขียนบท. สัมภาษณ์, 6 กุมภาพันธ์ 2556.

ดารกา วงศ์ศิริ. ผู้เขียนบทและผู้ประพันธ์คำร้อง. สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556.

ดุลย์ทัศน์ วศินะจินดาแก้ว. ผู้กำกับการแสดงและผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง. สัมภาษณ์, 26 มกราคม 2556.

ดำเกิง วิฑิตะปิยะศักดิ์. ผู้กำกับการแสดง. สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2556.

ตรีดาว อภัยวงศ์. “การแสดง” ใน นพมาส แวงหงส์. (บรรณาธิการ). ปริทัศน์ศิลปปะการละคร. กรุงเทพมหานคร : โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550.

ทฤษฎี ฦ พัทลุง. ผู้กำกับการร้อง. สัมภาษณ์, 4 กุมภาพันธ์ 2556.

ธนพร แวกประยูร. นักแสดง. สัมภาษณ์, 5 เมษายน 2556.

ธัญวัญญ์ กมลวงศ์วิฑิตณ์. ผู้ออกแบบท่าเต้นและผู้กำกับการลีลา. สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2556.

ธีรวิฑิตณ์ อนุวิฑิตร์อุดม. ผู้กำกับการแสดง. สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2556.

นิโลบล วงศ์ภัทรนนท์. คณะผู้แสดง. สัมภาษณ์, 2 พฤษภาคม 2556.

นพมาส แวงหงส์. ปริทัศน์ศิลปปะการละคร. กรุงเทพมหานคร : โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550.

ปาริฉัตร เสวตเศรณี. กระบวนการและปัจจัยในการคัดเลือกนักแสดงในละครโทรทัศน์ไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ ภาควิชาการสื่อสารมวลชน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.

พิฑิกกา จิตตะปะทุฑตะ. นักแสดง. สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2556.

พงศัณรินทร์ อุลิศ. ผู้ควบคุมการผลิตและผู้เขียนบท. สัมภาษณ์, 22 กุมภาพันธ์ 2556.

ภักฎฎารินทร์ อิงคุดานนท์. สถานภาพวิชาชีพและกระบวนการสื่อสารของผู้ฝึกสอนการแสดงกับนักแสดงในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และภาพยนตร์โฆษณา. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ ภาควิชาวาริฑิตวิทยาและสื่อสารการแสดง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550.

ภุฑเนส หงส์มานพ. ผู้ดำเนินรายการ. เรื่องของเรื่อง ตอนมิสไฑัง่อน. [รายการโทรทัศน์ออกอากาศทางสถานีวิทยุโทรทัศน์กองทัพบกช่อง5]. 27 สิงหาคม 2555.

มัทนี รัตตินัน. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับศิลปะการกำกับการแสดงละครคนเวที. กรุงเทพมหานคร :

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2546.

เมธาวี เอกวิภพ. ทีมคัดเลือกนักแสดง. สัมภาษณ์, 19 กุมภาพันธ์ 2556.

ฤดีภัญญา แสง-ชูโต. ผู้ควบคุมการผลิตและผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง. สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556.

วัชรระ แววุฒินันท์. ผู้ควบคุมการผลิตและผู้เขียนบท. สัมภาษณ์, 8 มีนาคม 2556.

ศรัณยู วงษ์กระจ่าง. ผู้กำกับการแสดงและผู้เขียนบท. สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2556.

สรวรรยา แก้วมีชัย. กระบวนการสื่อสารระหว่างผู้กำกับการขับร้องและนักร้องเพื่อพัฒนาการ

สำหรับการบันทึกเสียงเพลงไทยสากล. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิเทศ

ศาสตร์ ภาควิชา วาทยุทธศาสตร์และสื่อสารการแสดง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550.

สยามดารา. 20 ปีแรกในชีวิตการทำงานของบอย ถกลเกียรติ. [ออนไลน์]. 2556. แหล่งที่มา

http://www.siamdara.com/Variety/130220_10511.html[16 เมษายน 2556.]

สันติ ต่อวิวรรณ์. ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง. สัมภาษณ์, 1 กุมภาพันธ์ 2556.

สุพรรณษา พูแสง. อิทธิพลของภาพแบบฉบับ ภาพตายตัว และภาพต้นแบบในการคัดเลือกนักแสดง

ละครโทรทัศน์ไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ ภาควิชาการ

สื่อสารมวลชน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.

สุวรรณดี จักรวรรณ์. ผู้กำกับการแสดง. สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2556.

หมึกดำ. พอมด เดอะมิวสิคัลไทย “บอย” ถกลเกียรติ วิวรรณ์. [ออนไลน์]. 2553. แหล่งที่มา

http://www.muekdum.com/love/detail_page.php?loveid=5 &productloveid=9 8 6

[16 เมษายน 2556.]

อาภาวี เศตะพราหมณ์. กระบวนการสร้างสรรค์ละครดนตรีเรื่อง “กว่าฉันจะเป็น...” ตามแนวทาง

ของแบร์ทอลท์ เบรคชท์ เพื่อสื่อประเด็นวัยรุ่นกับยาเสพติด. วิทยานิพนธ์ปริญญา

มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ ภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย, 2552.

อุมาพร มะโรณี. สัมพันธบทของการเล่าเรื่องในสื่อการ์ตูน ละครโทรทัศน์ และนวนิยาย.

วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ ภาควิชาการสื่อสารมวลชน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.

โอเคเนชั่น. 10อันดับละครบรอดเวย์ยอดเยี่ยมปี 2012. [ออนไลน์]. 2555. แหล่งที่มา
<http://www.oknation.net/blog/print.php?id=801485> [5 พฤษภาคม 2556.]

ภาษาอังกฤษ

Oliver, Donald. How to Audition For the Musical Theatre: a Step-by-Step Guide to Effective Preparation. Lyme, NH: Smith and Kraus Inc, 1995.

Novak Elaine Adams. Performing in musicals. New York: Schirmer Books, 1988.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

รายชื่อผู้ให้สัมภาษณ์และผลงานด้านละครเพลง

1. คุณเกรียงศักดิ์ ศิลากอง

ผู้กำกับการแสดง : ละครเวทีเรื่องเรยา เดอะมิวสิคัลของบริษัทเนชั่น บรอดแคสติ้ง
คอริปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)

2. คุณจตุพร สุวรรณสุขุม

คณะผู้แสดง : ละครเวทีเรื่องทวิภพ เดอะมิวสิคัล, คู่กรรม เดอะมิวสิคัล, แม่นาค เดอะมิวสิคัล
ปริศนา เดอะมิวสิคัล และหลังคาแดง เดอะมิวสิคัล

3. คุณจักรพันธ์ ตัณฑะสุวรรณ

นักแสดงประกอบ : ละครเวทีเรื่องแม่เปี้ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล

คณะผู้แสดง : ละครเวทีเรื่อง AF the Musical ตอน ใจใจซัง, กิณรีสี่รุ้ง (La Cage aux Folles), รักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล และดรีมเกิร์ลส์

4. คุณใจรัตน์ พิทักษ์เจริญ

ผู้กำกับการร้อง : ละครเวทีเรื่องดรีมเกิร์ลส์, ปริศนา เดอะมิวสิคัล, เฟม เดอะมิวสิคัล, น้ำใสใจจริง เดอะมิวสิคัล, แม่นาค เดอะมิวสิคัล ของบริษัทดรีมบอกซ์ เอนเตอร์เทนเมนท์ จำกัด

ละครเวทีเรื่องรักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัลของบริษัท อินเด็กซ์ ครีเอทีฟ วิลเลจ จำกัด (มหาชน)

ละครเวทีเรื่อง AF The Musical ตอน ใจใจซัง ของบริษัททฤษฎีแฟนเทเชีย

5. คุณฐานวดี สถิตยuthการ

ผู้เขียนบท : ละครเวทีเรื่องรักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล และละครเวทีเรื่องแม่เบี้ย
ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล ของบริษัทอินเด็กซ์ ครีเอทีฟ วิลเลจ จำกัด
(มหาชน)

6. คุณดารกา วงศ์ศิริ

ตำแหน่ง : กรรมการผู้จัดการบริษัท / ผู้เขียนบท / ผู้ประพันธ์คำร้อง

ผลงาน : ละครเวทีของบริษัท ดรีมบ็อกซ์ เอนเตอร์เทนเมนท์ จำกัด

7. คุณดุลย์ทัศน์ วศินะจินดาแก้ว

ผู้กำกับการแสดง : ละครเวทีเรื่องดรีมเกิร์ลส์ของบริษัท ดรีมบออกซ์ เอนเตอร์เทนเมนท์ จำกัด

ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง : ละครเวทีเรื่องปริศนา เดอะมิวสิคัล, เฟรม เดอะมิวสิคัล, แม่นาค
เดอะมิวสิคัล ของบริษัท ดรีมบออกซ์ เอนเตอร์เทนเมนท์ จำกัด

ละครเวทีเรื่อง AF the Musical ตอน ใจใจซึ้ง ของบริษัท ทูธ แฟนเทเซีย

8. คุณดำเกิง ฐิตะปิยะศักดิ์

ผู้กำกับการแสดง : ละครเวทีเรื่องรักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล ของบริษัท อินเด็กซ์ ครีเอทีฟ
วิลเลจ จำกัด (มหาชน)

9. คุณทฤษฎี ณ พัทลุง

ผู้เรียบเรียงและกำกับดนตรี

ผู้กำกับการร้อง : ละครเวทีเรื่องเรยา เดอะมิวสิคัลของบริษัทเนชั่น บรอดแคสติ้ง
คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)

10. คุณธนพร แวกประยูร

นักแสดงนำ : ละครเวทีเรื่องดรีมเกิร์ลส์

11. คุณธัญวัฒน์ กมลวงศ์วัฒน์

ผู้ออกแบบท่าเต้นและผู้กำกับลีลา : ละครเวทีเรื่องรักเธอเสมอ เดอะมิวสิคัล ของบริษัท อินเด็กซ์ ครีเอทีฟ วิลเลจ จำกัด (มหาชน)

ละครเวทีเรื่อง AF the Musical ตอนใจใจซึ้ง, AF the Musical ตอน เงิน เงิน เงินของบริษัท ทูธ แฟนเทเชีย

12. คุณธีรวัฒน์ อนุวัตรอุดม

ตำแหน่ง : ผู้บริหารบริษัท ไต้ะกลม โทรทัศน์ จำกัด / ผู้กำกับการแสดง

ผลงาน : ละครเวทีเรื่องเดอะ เลเจนด์ ออฟ เร่ขายฝัน เฉลียง เดอะ มิวสิคัล ของบริษัทไต้ะกลมในเครือเวิร์คพอยท์ ร่วมกับทูธแฟนเทเชีย

13. คุณนิโลบล วงศ์ภัทรนนท์

คณะผู้แสดง : ละครเวทีเรื่อง กว่าจะรักกันได้ สุนทรภรณ์ เดอะมิวสิคัล, รักเธอเสมอ
เดอะมิวสิคัล และหลังคาแดง เดอะมิวสิคัล

14. คุณพิจิภา จิตตะปุตตะ

นักแสดงนำ : ละครเวทีเรื่องดรีมเกิร์ลส์

คณะผู้แสดง : ละครเวทีเรื่องคู่กรรม เดอะมิวสิคัลและ วิวาห์คาบาเร่ต์ (La Cage aux Folles)

15. คุณพงศ์นรินทร์ อุลิศ

ตำแหน่ง : ผู้ควบคุมการผลิต / ผู้เขียนบท / ผู้คัดเลือกนักแสดง

ผลงาน : ละครเวทีเรื่องรัก 5-6 เล่า Fat the Musical? ของบริษัทคลิก เรดิโอ จำกัด

16. คุณเมธาวี เอกวิภพ

ฝ่ายคัดเลือกนักแสดง : ละครเวทีเรื่องแม่เปี้ย ดิ อีโรติก อาร์ท มิวสิคัล ของบริษัทอินเด็กซ์ ครีเอทีฟ วิลเลจ จำกัด (มหาชน)

17. คุณฤดีภัญญา แสง-ชูโต

ผู้ควบคุมการผลิต : ละครเวทีของบริษัท ซีเนริโอ จำกัด

ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง : ละครเวทีเรื่องฟ้าจรดทราย เดอะมิวสิคัล

18. คุณวัชรระ แวววุฒินันท์

ตำแหน่ง : กรรมการผู้จัดการบริษัท / ผู้ควบคุมการผลิต / ผู้เขียนบท

ผลงาน : ละครเวทีเรื่องกว่าจะรักกันได้ สุนทรภรณ์ เดอะมิวสิคัล และเรื่องหนึ่งในดวงใจ สุนทรภรณ์ เดอะมิวสิคัล ของบริษัทเจ เอส แอล โกลบอล มีเดีย จำกัด ร่วมกับมูลนิธิสุนทรภรณ์

19. คุณศรัณยู วงษ์กระจ่าง

ตำแหน่ง : กรรมการผู้จัดการบริษัท / ผู้กำกับการแสดง / ผู้เขียนบท

ผลงาน : ละครเวทีเรื่องหลังคาแดง เดอะมิวสิคัล ของบริษัทนับหนึ่ง फिल्म จำกัด และบริษัท สามัญการละคร

20. คุณสันติ ต่อวิวรรธน์

ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง : ละครเวทีเรื่องข้างหลังภาพ เดอะมิวสิคัล, แม่นาคพระโขนง เดอะมิวสิคัล, ลมหายใจ เดอะมิวสิคัล, หงส์เหนือมังกร เดอะมิวสิคัล, รักจับใจ เดอะ โรแมนติก มิวสิคัล และมิสไซ่ง่อน ของบริษัท ซีเนริโอ จำกัด

21. คุณสุวรรณดี จักรวารวุธ

ตำแหน่ง : ผู้กำกับการแสดง

ผลงาน : ละครเวทีของบริษัท ดรีมบ็อกซ์ เอนเตอร์เทนเมนท์ จำกัด

ละครเวทีเรื่องAF the Musical ตอน เงิน เงิน เงิน ของบริษัท ทู
แฟนเทเชีย

ภาคผนวก ข.

ละครเวทีประเภทมิวสิคัลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

บัลลังก์เมฆ เดอะมิวสิคัล

- กำกับการแสดง :** ถกถกเกียรติ วีรวรรณ
- ควบคุมการผลิต :** ฤดีภิญญา แสง-ชูโต
- บทละคร :** กษิตินทร์ แสงวงศ์, ตรึงตา โฆษิตชัยมงคล
- นักแสดง :** พ.ศ. 2544 และ พ.ศ. 2545 สินจัย เปล่งพานิช ,ทรงสิทธิ์ รุ่งนพคุณศรี, ภาณุเดช วัฒนสุชาติ, กลศ อัทธเสรี, ศุภกิจ ตังตตสวัสดิ์, อรรถพร ธีมากร, สุธาสิโน พุทธินันท์, กิตติ บูลสถาพร, จิรนนท์ เศวตนันท์, ทิพย์อาภา ชื่นประดิษฐ์, นีรนุช ปัทมสูต ผอูน จันทรศิริ , รัญญา ศิยานนท์, เอมวลี จิ่งไพศาล ภาคชนก ไวอ่อนศรี, พีรชัย ไปษยานนท์ นักแสดงหลัก พ.ศ 2550 สินจัย เปล่งพานิช, ทรงสิทธิ์ รุ่งนพคุณศรี, ภาณุเดช วัฒนสุชาติ, กลศ อัทธเสรี, เจสัน ยัง, ปิติศักดิ์ เยาวนานนท์, กัลยา จิรชัยศักดิ์เดชา สุกฤษฎี วิเศษแก้ว, โฉมฉาย ฉัตรวิไล, หนึ่งธิดา โสภณ, สุดา ชื่นบาน, พิมพ์แข กุญชร ณ อยุธยา, ชลเชษา ละงู, อภิญญา บุญยะประดิษฐ์, เลอวิทย์ สังข์สิทธิ์, นรินทร์ ภูวนเจริญ

เรื่องย่อ

ปานรุ่ง สมุทรเทวา บุตรสาวคนเดียวของคหบดีเจ้าของกิจการบริษัทเดินเรือ จบการศึกษาจากต่างประเทศ คหบดี วาดหวังไว้ว่าบุตรสาวมารับช่วงดูแลกิจการต่อจากเธอ คืบวันเลี้ยงต้อนรับการกลับมาของปานรุ่ง เธอได้มีโอกาสพบ กติยา เพื่อนสนิทสมัยเรียนและเรือโทวาสเทพ คู่หมั้นของกติยา วาสเทพ หลงรักปานรุ่งจนถอนหมั้นจากกติยามาหมั้นกับปานรุ่งแทน กติยาโกรธแค้นมาก แต่แล้วเมื่อปานรุ่งได้พบกับชุนาม

เพลย์บอยหนุ่มนักเรียนนอก ที่น่าสนใจคือมีชีวิตที่วากว่าวาสุเทพ เธอตัดสินใจถอนหมั้นวาสุเทพส่งคืนให้กตติยา และแต่งงานกับชุนาม โดยไม่ฟังคำคัดค้านจากผู้เป็นแม่

กิจการเดินเรือของคมขวัญเสียหายหนักขึ้น ประกอบกับปานรุ่งให้ชุนามได้เข้ามาบริหารงานโดยไม่รู้ เบื้องหลังของชุนามว่าเป็นนักพนันตัวยง เขาเริ่มเอาเงินมาหมิ่น นักเข้าก็ลักลอบส่งของเถื่อนใช้หนี้ แต่ชุนามกับพวกถูกจับได้ เพราะเกิดการฆาตกรรมนายช่างฝรั่งเศส ชุนามโดนจับและถูกตัดสินจำคุก 20 ปี ปานรุ่งเสียใจที่ถูกหลอกโดยสามีที่ตนรัก เธอสำนึกผิดที่ไม่เชื่อแม่ แต่ทุกอย่างก็สายเกินไปแล้ว ตระกูลสมุทรเทวาล้มละลาย ปานเทพ บุตรคนแรกของเธอถือกำเนิดขึ้น หากแต่คมขวัญผู้เป็นแม่ ตรอมใจ และเสียชีวิตด้วยโรคหัวใจ ปานรุ่งล้มละลาย บ้านสมุทรเทวาถูกยึด ปานรุ่งและลูกชายของเธอถูกไล่ออกจากบ้านหลังเสร็จงานศพแม่ เธอสัญญา กับตัวเองว่าลูกของเธอ จะต้องได้รับสิ่งที่ดีที่สุดและจะต้องไม่มีชีวิตตกต่ำเช่นเธอ

เมื่อ ลูกชายคนซบถที่ชื่อสตีลย์ของคมขวัญ ผู้ซึ่งหลงรักปานรุ่งตั้งแต่เด็ก พาปานรุ่งกับปานเทพมาอยู่ที่บ้าน ปานรุ่งอยู่กับเกื้อจนมีลูกชายด้วยกันอีกคนชื่อ ปรก เธอเริ่มทนความลำบากยากจนไม่ไหว ขณะนั้น วาสุเทพผู้ที่ยังรักปานรุ่งไม่เปลี่ยนแปลงก็เข้ามาในชีวิตเธออีกครั้ง เขายอมทิ้งกตติยาและโดมลูกชายคนเดียวของเขา มาอยู่กับปานรุ่งและลูกๆของเธอ เกื้อรู้ตัวดีว่าตัวเองต่ำ้อยจึงจำต้องปล่อยปานรุ่งไปสู่อสิ่งที่ดีกว่า วาสุเทพสัญญาว่าจะดูแลเด็กๆ เป็นอย่างดี

ช่วงสงครามเวียดนาม ปานรุ่งอาศัยบารมีของวาสุเทพช่วยให้มีเส้นสายในวงทหารอเมริกัน ปานรุ่งจึงเริ่มมีฐานะขึ้นอีกครั้ง เธอยังมีลูกกับวาสุเทพอีก 2 คน คือ ปานวาดและ ปกรณ ขณะที่ชุนามอยู่ในเรือนจำ ปานเทพแอบมาพบพ่ออยู่บ่อยๆ เมื่อปานรุ่งรู้เรื่องจึงส่งปานเทพ ไปศึกษาต่อที่อเมริกาทันที

14 ปีผ่านไป ลูกๆ ของปานรุ่งโตเป็นหนุ่มสาว ปานรุ่งตั้งใจจะให้ปานเทพที่เรียนจบบริหารธุรกิจจากอเมริกา กลับมาดูแลกิจการทั้งหมด วางแผนขยายธุรกิจของเธอโดยให้ปรก ลูกชายของเธอและนิชาลูกสาว คุณนายนิรมลนักธุรกิจชื่อดังหมั้นกัน แต่คุณนายนิรมลถูกพ่อล้มละลาย ปานรุ่งจึงยกเลิกการแต่งงาน ปรกและนิชาช่วยกันหาทางออกทั้งคู่ตัดสินใจไปขอความช่วยเหลือ จากเกื้อผู้เป็นพ่อ ซึ่งบัดนี้ได้เป็นรัฐมนตรีกระทรวงคมนาคม ทำให้ปานรุ่งไม่พอใจเป็นอย่างมาก

ปานเทพดูแลกิจการทุกอย่างแทนปานรุ่งและได้ปรับปรุงกิจการไปในทิศทางของตน หากแต่ปานรุ่งไม่เห็นด้วย จึงมีปากเสียงกัน ปานเทพตัดสินใจออกจากบ้านไปทำธุรกิจกับชุนามซึ่งพันโทษออกมาจากคุกแล้ว

ปานวาดพบรักกับโดมดีเจหนุ่ม ทั้งสองมีความรักให้กันและกันอย่างมากมาย โดยที่ทั้งคู่ไม่รู้ว่าความรักของเขาทั้งสองนั้น ดำเนินอยู่บนเส้นทางของความเกลียดชัง เพราะโดมที่แท้จริงนั้นคือลูกชายของกตติยา และวาสุเทพ และการที่ทั้งสองได้มีโอกาสพบรักกันนั้น ทั้งหมดเป็นแผนของกตติยาที่ต้องการแก้แค้นปานรุ่ง โดยหวังให้

โตมทำลายปानวาดและยิ่งกว่านั้น ทั้งคู่เป็นพี่น้องพ่อเดียวกัน สิ่งเลวร้ายนี้จะทำให้ทั้งปานรุ่ง และวาสุเทพต้องเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสเช่นเดียวกับที่เธอเป็น

ส่วนปกรณได้พบกับ วิรินทร์ เพื่อนที่มหาวิทยาลัย ปกรณเองกังวลใจมาก เพราะรู้ว่าแม่คาดหวังในตัวเขามาก และจะไม่มีวันอนุญาตให้เขากับวิรินทร์ได้รักกันอย่างแน่นอน เพราะวิรินทร์เป็นเด็กสลัมที่ยากจน ปานรุ่งโกรธมากที่ปรกและนิชาแอบไปแต่งงานกัน เธอจึงลงโทษโดยไล่ทั้งสองคนไปอยู่เรือนเล็ก และต่อว่าเกืออย่างหนัก และเธอก็ต้องโกรธมากขึ้น เมื่อรู้ว่าปานเทพไปอยู่กับชุนามผู้เป็นพ่อ ยิ่งไปกว่านั้นปานวาดลูกสาวคนเดียวของเธอ ยังถูกไล่ออกจากมหาวิทยาลัย เธอจึงต้องกักบริเวณปานวาดไม่ให้ออกไปไหน

ปานเทพร่วมกับชุนามทำกิจการแชร์ผิดกฎหมาย แต่ถูกจับได้ หุ่นส่วนหนักหลังกันเอง ทั้งคู่โดนเจ้าหน้าที่ตามล่า ชุนามให้ปานเทพกลับมาขอความช่วยเหลือจากแม่ แต่ถูกปฏิเสธ ด้วยความวุ่นวายปานเทพเผลอทำร้ายปานรุ่ง จนบาดเจ็บ แล้วหนีไป ชุนามถูกฆ่าตายเพราะปกป้องปานเทพ ปานรุ่งช่วยปานเทพหนีออกนอกประเทศก่อนถูกจับ ทำให้ปานเทพได้รู้ถึงความรักและการให้อภัยจากผู้ที่เป็นแม่แม้ว่าเขาจะทำผิดต่อแม่มากก็ตาม

ปานวาดตัดสินใจหนีออกจากบ้านไปกับโตม ทั้งคู่ติดยาเสพติดและตระกะกำล่ำบากายทรัพย์สินติดตัวที่มีอยู่จนหมด โตมลงแดงต้องการยา ด้วยความรักของปานวาด เธอจึงยอมเป็นผู้หญิงหากิน เพื่อหาเงินมาซื้อยาเสพติดให้โตม เธอไม่กล้ากลับไปหาแม่ เพราะคิดว่าตนเป็นลูกที่ไม่ดี ทำลายความฝันของแม่ วาสุเทพมาตามหาปานวาด ที่บ้านกตिया และได้รู้ความจริงทั้งหมดว่าเป็นแผนการของกตिया วาสุเทพตกใจมาก ทำให้อาการโรคหัวใจกำเริบ จนเสียชีวิต

ทางด้านปกรณนั้น นับวันก็รักวิรินทร์มากยิ่งขึ้น และสับสนเมื่อรู้ว่าแม่ยิ่งคาดหวังกับตัวเขามาก เพราะผิดหวังจาก พวกพี่ๆ แต่ในที่สุดปกรณตัดสินใจยืนยันความรักของตนกับวิรินทร์ ปานรุ่งจำใจต้องจัดงานแต่งงานให้ทั้งคู่ แต่ต่อมาด้วยความที่ปกรณยังไม่เป็นผู้ใหญ่พอจึงเกิดเข้าใจผิด ปกรณระแวงว่าลูกในท้องวิรินทร์ไม่ใช่ลูกเขา วิรินทร์เสียใจและทิ้งปกรณไป ปกรณยอมรับไม่ได้ และโทษว่าเป็นความผิดของแม่ จึงก่อโศกนาฏกรรม ครั้งใหญ่ขึ้นเพื่อให้แม่รู้ว่าความรู้สึกของการที่ต้อง เสียคนที่รักที่สุดไปเป็นอย่างไร ส่วนเกือตามหาปานวาด จนพบและพากลับมาหาปานรุ่งด้วยสภาพไม่ปกติ ปานรุ่งรับปานวาดกลับบ้านและรักษาเธอจนอาการค่อยดีขึ้น

ตำนานความรักอันยิ่งใหญ่ของปานรุ่ง ปิดฉากลงพร้อมกับบทสุดท้ายของชีวิตเธอ ความรักเช่นไรที่จะถูกต้องงดงาม คำถามนี้ยังคงไร้คำตอบ มีทางเลือกอีกมากมายให้ได้ทดลอง และเรียนรู้ ขอเพียงแต่อย่าหยุดที่จะค้นหา และเดินทางไปพร้อมกับหัวใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก

คูกรรม เดอะมิวสิคัล

กำกับการแสดง : สุวรรณี จักราวรรุช

บทละคร : ดารกา วงศ์ศิริ

ประพันธ์คำร้อง : ดารกา วงศ์ศิริ, ไกวัล กุลวัฒโนทัย, พลรักษ์ โอชกะ, สุธี แสงเสรีชน

กำกับการร้อง : สุกานดา บุญยะธรรมิก, ธาณี พูนสุวรรณ

นักแสดง : ชีรณันท์ ณ หนองคาย, เซกิ โอเซกิ, วรฤทธิ์ เฟื่องอารมณี, ธาณี พูนสุวรรณ, ชลิต เฟื่องอารมย์, รัตเกล้า อามระดิษ, รัญญา ศิยานนท์, ทิพวรรณ ปิ่นภิบาล, นีรนุช ปัทมสูต, ดิเรก อมาตกุล, ญาณี ตราโมท, เต๋อ ดอกสะเดา, สุทธิจิต วีระเดชกำแหง, ณัฐนี สิทธิสมาน, อชิรวุฒิสุพรรณเภสัช, วิทวัส ทีทา, รพีพล ยูวะนิยม, ดุลทัศน์ วศินะจินดาแก้ว

เรื่องย่อ

อังศุมาลิน ชลาสินธุ์ นิสิตสาวคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เกิดและเติบโตมาท่ามกลางความรักและความอบอุ่นของ แม่อร์ และยาย ที่บ้านริมคลองบางกอกน้อย พ่อของอังศุมาลินเป็นอดีตกษัตริย์เชื้อ หลวงชลาสินธุราช อังศุมาลินมีเพื่อนชายที่รู้จักและสนิทสนมกันมาตั้งแต่เด็ก ชื่อ วนัส นิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์จากมหาวิทยาลัยเดียวกัน ที่ในใจลึก ๆ ของเขาแอบรักอังมากกว่าน้องสาว แต่เธอคิดว่ายังไม่พร้อมที่จะมีความรัก จนวนัสเดินทางไปเรียนต่อที่อังกฤษ อังศุมาลินกับครอบครัวมีโอกาสได้รู้จักสนิทสนมกับ หมอโยชิ หมอทหารชาวญี่ปุ่นผู้แสนใจดีและเป็นมิตร หมอโยชิเอ็นดูอังศุมาลินจนเสนอตัวสอนภาษาญี่ปุ่นให้เธอด้วยความเต็มใจ

แล้วอังศุมาลินก็ได้พบกับ โกโบริ ขณะที่เธอรวยน้ำไปแอบดูคูเรือของทหารญี่ปุ่นที่มาตั้งรกรากอยู่ใกล้ ๆ สวนบ้านเธอ โกโบริเป็นนายช่างใหญ่ประจำคู เขากล่าวทักทายอังศุมาลินอย่างเป็นมิตร แต่อังศุมาลินไม่พูด

ด้วย เพราะอคติกับคนญี่ปุ่น โดยเฉพาะทหารโกโบริก็เริ่มแสดงไม่ตรีกับครอบครัวอังศุมาลิน โดยใช้ให้ทหาร ลูกน้องส่งข้าวของผลไม้สำหรับคนป่วยมาให้ยายของอังศุมาลิน พาหมอมาดูอาการยาย จนทำให้ทั้งแม่กับยาย เริ่มเอ็นดูและมองเห็นถึงน้ำใจไม่ตรีของโกโบริ และเรียกโกโบริว่า "พ่อดอกมะลิ" ขณะที่อังศุมาลิน ก็ยังอคติกับ เขาอย่างเดิม

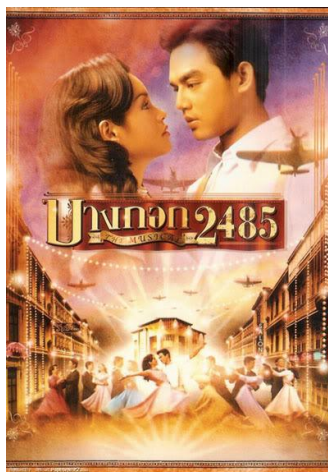
สัญญาณระเบิดดั่งขึ้น ในคืนที่อังศุมาลินอยู่บ้านคนเดียว โกโบริซึ่งแหวะมาหาพอดี เลยมีโอกาสดู ช่วยเหลือพาอังศุมาลินไปหลบภัยที่ท้ายสวน ทั้งคู่วิ่งฝ่ากระสุน โกโบริก็อดอังศุมาลินวิ่งเอาตัวเป็นกำบังให้ และ พาอังศุมาลินไปหลบในท้องร่องและกอดอ้อมไว้แน่น ระเบิดก็ลงใกล้ ๆ จุดนั้น โกโบริยอมเสี่ยงชีวิตเจ็บตัวแทน อังศุมาลิน และก่อนที่เขาจะหมดสติไป โกโบริก็บอกรักอังศุมาลิน แม่เล็ก ๆ แล้วเธอจะรัก แต่เพราะโกโบริเป็น ชาวญี่ปุ่น เป็นศัตรูที่เข้ามากร่ำกรายบ้านเกิดเมืองนอนของเธอ อังศุมาลิน จึงปฏิเสธโกโบริอย่างไม่ใยดี โกโบริมา ขอโทษอังศุมาลิน ที่เรื่องของเขากับเธอกลายเป็นเรื่องใหญ่เรื่องโต และมีเรื่องการเมืองเข้ามาเกี่ยวข้อง ทุกอย่าง บีบคั้น

จนในที่สุด อังศุมาลิน ก็จำต้องจำยอมแต่งงานกับโกโบริด้วยเหตุผลทางการเมือง ความสภาพแสนดี ของโกโบริ เริ่มทำให้อังศุมาลิน เริ่มมองเขาในแง่ดีมากขึ้นทีละนิด จนคืนหนึ่งขณะที่เธอมาขึ้นนีกถึงสัญญาที่เคย ให้ไว้กับวันส์ที่ได้ต้นลำพู โกโบริก็มาเจอ อังศุมาลินจึงสารภาพกับโกโบริว่าเธอมีคนที่เธอรออยู่แล้ว คือ วันส์ โกโบริเสียใจแต่ไม่แสดงออก แต่อังศุมาลินกลับเป็นฝ่ายรู้สึกที่ตัวเองได้ทำร้ายจิตใจของโกโบริ เธอเห็นใจ และ สงสารโกโบริจับใจโกโบริมูงานหนัก นอนที่อุ้มน้ำไม่ยอมกลับบ้าน พร้อมกับทำเรื่องขอย้ายไปประจำที่พม่า เพราะ สถานการณ์ที่พม่ากำลังวุ่นวาย เขาไม่ต้องการได้ชื่อว่าเป็นทหารที่เลือกแต่งงานสบาย แต่หมอยุติธรรมว่าโกโบริมี เหตุผลมากกว่านั้น เพราะสังเกตเห็นว่าโกโบริกับอังศุมาลินมีปัญหาไม่เข้าใจกัน

หมอยุติธรรมจึงพยายามเข้ามาประสานความสัมพันธ์ของทั้งคู่ แต่ก็ไม่เป็นผลแล้วคืนหนึ่ง วันส์ก็แอบมาพบ กับอังศุมาลิน วันส์เปิดเผยว่าตนเป็นเสรีไทย วันส์รู้เรื่องอังศุมาลินดีทุกอย่าง เขารู้ว่าอังศุมาลิน กำลังสับสนใจ ระหว่างโกโบริกับเขา จึงให้อิสระอังศุมาลิน ได้เลือกคนที่เธอรัก พร้อมกับฝากให้อังศุมาลินบอกโกโบริด้วยว่า อย่าไปสถานีรถไฟบางกอกน้อยตอนมีระเบิดลง อังศุมาลินซึ่งใจกับความเป็นสุภาพบุรุษของวันส์ เมื่อระเบิดลง ชูดใหญ่ทำให้อังศุมาลินกลัวว่าโกโบริจะเป็นอันตราย จึงรีบตามไปบางกอกน้อยโดยไม่สนคำทัดทานของใครเมื่อ ไปถึงปรากฏว่าสถานีรถไฟบางกอกน้อยโดนถล่ม ทหารนอนตาย บาดเจ็บมากมาย อังศุมาลินเจอหมอยุติธรรม ซึ่งก็ กำลังตามหาโกโบริอยู่เหมือนกัน

อังศุมาลินขอพรลูกในท้องให้ช่วยคุ้มครองโกโบริ อังศุมาลินเดินตามหาโกโบริอย่างรู้มรัอนใจ จนใน ที่สุดอังศุมาลินก็พบโกโบรินอนบาดเจ็บ อากาศสาหัส อังศุมาลิน ไม่ยอมให้โกโบริจากเธอไป แต่โกโบริรู้ตัวดีว่า

เขาคงไม่รอด จึงฝากให้อังศุมาลินช่วยดูแลลูกแทนเขาด้วย อังศุมาลินบอกรักโกโบริก่อนที่เขาจะสิ้นลมบนตัก อังศุมาลิน นั่นเอง จบที่งานศพของโกโบริ ทุกคนร่ำไห้เสียใจ อังศุมาลินให้สัญญาต่อหน้าศพโกโบริว่า เธอจะมีชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อลูก และจะดูแลลูกให้ดีที่สุดเพื่อ โกโบริ ชายที่เธอรักสุดหัวใจ

บางกอก 2485 เดอะมิวสิคัล

- กำกับการแสดง :** ถกลเกียรติ วีรวรรณ
- ควบคุมการผลิต :** ฤดีภัญ แสง-ชูโต
- เขียนบท :** กษิตินทร์ แสงวงศ์, นพพร กำธรเจริญ, กิตติ เชี่ยววงศ์กุล
- ประพันธ์ดนตรี :** สราวุธ เลิศปัญญาบุษ
- นักแสดง :** มอส ปฏิภาณ ปฐวีกานต์, แอนนิต้า พงศ์ทรง , ญาณี ตราโมทย์ , ยุทธนา ล. พันธุ์ไพบุลย์, วิชุดา ฟินดัม, พุทธชาติ พงศ์สุชาติ, เพทาย เกิดผล, วิชัย จงประสิทธิ์พรธรง มกจ๊ก

เรื่องย่อ

ปี พ.ศ. 2485 สงครามโลกครั้งที่ 2 เพิ่งเริ่มต้นขึ้น ผู้คนต่างพากันหวาดกลัวภัยสงครามที่กำลังจะมาถึง ความบันเทิงสำคัญที่ช่วยผ่อนคลายความเครียด และสร้างความสุขให้แก่ประชาชนก็คือละครเวที และโรงละครยอดนิยมในขณะนั้น ได้แก่ "ศาลาเฉลิมรัฐ" โดยมี "ดาว" (แอนนิต้า) เป็นดาราเด่นประจำโรงละคร และในที่สุดก็มาถึงวันที่กองทัพญี่ปุ่นบุกเข้าประเทศไทย ศาลาเฉลิมรัฐถูกทหารญี่ปุ่นยึดไว้เป็นกองบัญชาการ ส่งผลให้ขบวนการเสรีไทย ขบวนการใต้ดินที่รวมตัวกันเพื่อกอบกู้เมืองไทยวางแผนหาทางทำลายโรงละครแห่งนี้ด้วยการส่งสายลับชื่อ "เจตน์" (มอส ปฏิภาณ) ปลอมตัวเป็นนักมายากลเข้าร่วมแสดงในคณะละครแต่เมื่อเจตน์ และดาว

มีโอกาสพบกัน ความรักก็เกิดขึ้นกับเขาทั้งสอง แม้จะถูกขัดขวางจากชาวคณะละคร และผู้บัญชาการทหารญี่ปุ่น ผู้หวังจะยึดครองหมดทั้งโรงละคร และตัวนางเอกละคร ความรักของเจตน์ และดาวดำเนินไปท่ามกลาง สถานการณ์สงครามที่ตึงเครียดขึ้นทุกขณะในที่สุด ขบวนการเสรีไทยก็ตัดสินใจส่งเครื่องบินเข้าทิ้งระเบิดโรง ละคร ในวันที่เหล่านายทหารญี่ปุ่นเข้ามาชมละครที่ดาวนำแสดง เจตน์พยายามขัดขวางแผนการนี้ แต่ไม่เป็นผล สุดท้าย... สิ่งที่เขาต้องทำก็คือ ปฏิบัติภารกิจเพื่อประเทศชาติให้สำเร็จโดยชีวิตของผู้หญิงที่เขารักเป็นเดิมพัน

ทวิภพ เดอะมิวสิคัล

อำนวยการสร้าง/กำกับการแสดง :	ถกลเกียรติ วีรวรรณ
ควบคุมการผลิต :	ฤดีภิญญา แสง-ชูโต
นักแสดง :	พ.ศ. 2548 และ พ.ศ. 2549 ปณิตดา เรืองวุฒิจิ, ทรงสิทธิ์ รุ่งนพคุณศรี, ภูธเนศ หงส์มานพ, สุธาสินี พุทธินิรันทน, วิยะดา โกมารกุล ณ นคร, รอง คำมูลคดี, โฉมฉาย ฉัตรวิไล, ปวันรัตน์ นาคสุริยะ, กฤษ ธีรฤพฤกษ์, ภาคชนก ไวอ่อนศรี, ไนต ทิพย์อาภา พ.ศ. 2554 มีเรีย เบนเนเดคตี, ปกรณ์ ลัม, ปวีณา ชารีฟสกุล, รอง คำมูลคดี, โฉมฉาย ฉัตรวิไล, ปวันรัตน์ นาคสุริยะ, เชษฐา ด้านปาน, ชลเลขา ละงู

เรื่องย่อ

"ทวิภพพันผูกใจ เชื่อมรักเราไว้จนนิรันดร" มณีจันทร์ หรือ เมณี นางเอกของเรื่องเป็นบุตรของเอกอัครราชทูตไทย ที่บิดา มารดาต้องไปอยู่ต่างบ้าน ต่างเมือง ตัว "เมณี" เองได้ซื้อกระเจกบานหนึ่งมา และต่อมาได้พบว่า กระเจกบานนั้น สามารถพาเธอย้อนกลับอดีตไปในยุคของ รัชกาลที่ 5 ได้ และได้ไหลไปที่เรือนของ "คุณ

หลวง อัครเทพวรากร" ข้าหลวงประจำกรมเจ้าท่า ทำให้บ่อยครั้งที่ตัว "เมณี" หายไปจากบ้านอย่างไร้ร่องรอย เป็นเหตุให้เพื่อนสนิท อันมี กุลวรางค์ , โรซี่ (ต๋อง) , ไรวิติ (หนุ่มที่มาติดพัน) ต้องเดือดร้อนตามหาตัวกัน

การปรากฏตัวของมณีจันทร์ สร้างความประหลาดใจให้กับทุกคนในบ้านคุณหลวงเป็นอย่างมาก แต่ด้วยความฉลาดของมณีจันทร์ ทำให้คนที่ได้พบเห็นอดที่จะรักเธอไม่ได้ ยิ่งมณีจันทร์เดินทางข้ามภพบ่อยครั้งขึ้นในขณะเดียวกัน เมื่อ "เมณี" หรือ มณีจันทร์ ได้ทำความคุ้นเคยกับ คุณหลวงอัครเทพวรากร และ คุณหญิงเสร์มารดาของคุณหลวงแล้ว จึงได้รู้ว่าที่กระจกนำตนกลับมาในอดีตนั้น เธอก็ยังรู้สึกรักและผูกพันกับคุณหลวงและคนที่บ้านคุณหลวงมากขึ้นเรื่อยๆ แต่ทุกคนรวมทั้งมณีจันทร์ก็ยังหาคำตอบไม่ได้ว่า ทำไมเธอจึงเดินทางข้ามกาลเวลามาที่นี่ นอกเหนือจากที่จะมาพบกับเนื้อคู่ ที่แท้จริงในอดีตแล้ว ยังต้องมาช่วยกอบกู้สถานการณ์ของประเทศสยาม ซึ่งกำลังอยู่ในช่วงคับขัน ที่ทางประเทศ "ฝรั่งเศส" กับ ประเทศ "อังกฤษ" ที่อยู่ในยุคล่าเมืองขึ้น กำลังจะเอาประเทศสยามเป็นแดนกันชน และลงท้ายจะแบ่งแยกประเทศออกโดยเอาแม่น้ำเจ้าพระยา เป็นแดนปักปันเขต

มณีจันทร์ หรือ เมณี จึงต้องใช้ภูมิความรู้ทางด้านภาษา ช่วย "คุณหลวงอัครเทพวรากร" และ "เจ้าคุณวิศาลคดี" แก่เกมของประเทศนักล่าเมืองขึ้นทั้งสอง ในขณะเดียวกันเธอก็เริ่มผูกพัน กับอดีตภพ และความรักที่มีต่อคุณหลวง อัครเทพวรากร มากขึ้นเรื่อยๆ ในขณะที่ปัญหาใหญ่ของบ้านเมืองจะต้องเร่งแก้ไข มณีจันทร์เองก็มีอีกปัญหาหนึ่งที่รอคอยให้เธอตัดสินใจเช่นกัน กระจกซึ่งเป็นประตูเชื่อมกลางเวลามีรอยร้าวเพิ่มขึ้นทุกครั้งที่เธอผ่านเข้าออก มันจะต้องแตกลงในวันหนึ่ง นั่นหมายถึงว่าเธอจะไม่สามารถเดินทางข้ามผ่านเวลาได้อีกต่อไป และเมื่อวันนั้นมาถึง มณีจันทร์จะตัดสินใจเช่นไร ระหว่างการอยู่ในภพอดีตกับคุณหลวง ผู้ที่รักเธอสุดหัวใจ หรือการกลับไปยังภาพที่เธอจากมา กลับไปเป็น "เมณี" สาวทันสมัยแห่งโลกปัจจุบัน ที่มีแม่ผู้เป็นที่รักรอคอยอยู่

วิวาทคบาเรต์ (La Cage aux Folles)

- กำกับการแสดง :** พรรณศักดิ์ สุชี
- บทละคร :** ดารกา วงศ์ศิริ
- นักแสดง :** ศรัณยู วงษ์กระจ่าง, เมทีนี บูรณศิริ, ตะวัน จารุจินดา, พิจิกา จิตตะปุตตะ, ธมกร จักราวรรุช, วราพรรณ หงุ่ยตระกูล, ศิรินุช เพ็ชรอุไร, มอริส เค, ญาณี ตราโมท, ก่อ กมลพัฒนะ, ปิยะ เสวตพิกุล, โกมุท คงเทศ, เอกชัย วรวิทย์ชาพร

เรื่องย่อ

“อ่าพล” รับบทดาวค่างฟ้าประจำคลับคบาเรต์ในนาม “อมราภรณ์” คุณอ่าพลเป็นคนประเภทเอาแต่ใจตัวเอง ซึ่งอัน ชี้ห์งุดหงิดเพราะเริ่มรู้สึกตัวว่าสังขารกำลังร่วงโรย และมักคิดวิตกจริตเสมอๆ ว่าจะต้องถูกทอดทิ้งแน่ๆ อ่าพลอยู่กับ “ยอด” เจ้าของคลับแห่งนี้ในเมืองท่องเที่ยวชายทะเลแห่งหนึ่งอยู่ด้วยกันมาก็ยี่สิบปี และอยู่อย่างเปิดเผย พวกเขาอาศัยอยู่บนชั้นสองของคลับแห่งนี้เอง

สองเกย์รักใคร่ปรองดองกันดีโดยที่อ่าพลยังรับบท “คุณแม่ผู้แสนดี” ให้กับลูกชายคนเดียวของยอด “เริงฤทธิ์” (ตะวัน จารุจินดา) กำเนิดจากอุบัติเหตุในคืนหนึ่งที่ยอดโดนผู้หญิงคนหนึ่งปล้นสวาทไปโดยไม่รู้ตัว

เรื่องราวซุลมุนเกิดขึ้นเมื่อเริงฤทธิ์ หนุ่มน้อยอายุยี่สิบประกาศแต่งงานกับลูกสาวนักการเมืองคนหนึ่งที่รับรู้กันทั่วไปว่ารังเกียจเกย์-กะเทยเข้าขั้นอักษบรุนแรง ครอบครัวยอมรับว่าที่เจ้าสาวกำลังจะเดินทางมาเยี่ยมเยียนบ้านของฝ่ายชายเพื่อดูให้มั่นใจว่า ลูกเขยในอนาคตมีฐานะชาติตระกูลเหมาะสมกันดีหรือไม่ และขณะเดียวกันก็กำลังหลบหนีนักข่าวที่กำลังตามข่าวฉาวของพรรคไปด้วย

การมาเยือนของแขกคนสำคัญทำเอาคลับของยอดต้องวุ่นวายไปหมดเพราะต้องจัดการ “แอบ” ทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งเรื่องอาชีพการงานที่ทำมาหากินอยู่ และชีวิตส่วนตัวของทุกคนทั้งหมด เรียกว่า ต้องสลัดความเป็นจริง แล้วอุปโลกนชีวิตใหม่ โดยเปลี่ยนแปลงให้เป็นครอบครัว “ปกติ” ให้ได้

เพียงแค่เปลี่ยนของประดับตกแต่งในบ้านอย่างรูปปั้นผู้ชาย เฟอร์นิเจอร์สีฉูดฉาด และปลดภาพวาดของอำพลในชุดนางพญาผีเสื้อแต่งหญิงที่ติดอยู่บนฝาบ้านลงคงไม่เท่าไร แต่เมื่ออำพลถูกขอร้องให้รับบทเป็น “ลูกอำพล” ของลูกชายแทน ก็ทำเอาเขาเจ็บช้ำ และทั้งครอบครัวต้องปั่นป่วนตั้งแต่นับใช้ชั้นสมุห์บัญชี แต่อำพลก็ยอมทำ “เพื่อลูก” ที่เขาเลี้ยงมา

ฟ้าจรดทราย เดอะมิวสิคัล

กำกับการแสดง	:	ถกลเกียรติ วีรวรรณ
ผู้ช่วยกำกับการแสดง	:	ฤดีภิญญา แสง-ชูโต
ควบคุมการผลิต	:	ชยากร สุทินศักดิ์
บทละคร	:	ชยากร สุทินศักดิ์, ศุภกร เจริญสุวรรณ, พิมพ์มาดา พัฒนอลงกรณ์
ประพันธ์ดนตรี	:	สรารุณ เลิศปัญญาบุษ
ประพันธ์คำร้อง	:	วิเชียร ตันติพิมลพันธ์
นักแสดง	:	ปฐวิภาณ ปฐวีกานต์, มีเรีย เบนเนเดดตี, ศรัณยู วงษ์กระจ่าง, พชรพล จั่นเที่ยง(วิทย์ AF1), รฐา โพธิ์งาม (ญาญ่าหญิง)

เรื่องย่อ

มิเชลล์ หญิงสาวลูกครึ่งกำพร้าพ่อแม่ เติบโตมาในคอนแวนต์จน เรียนจบ และติดตามแคชพียา เพื่อนสนิท ของเธอมาเป็นครูสอน หนังสือที่เมืองฮิลฟารา อาณาจักรกลางทะเลทรายอันไกลโพ้นเมื่อทั้งคู่มาถึง แคชพียาถูกกำหนดให้เข้าวังไปเป็นสนมขององค์ อาเหม็ด กษัตริย์แห่งฮิลฟารา เพราะโหรหลวงทำนายว่า หญิงสาว ที่จะให้กำเนิดรัชทายาทแห่งองค์อาเหม็ด ได้เดินทางมาถึงแล้ว

แต่แคชพียามีคนรักแล้ว และกำลังเข้าใจผิดว่ามิเชลล์จะแย่งโรแบร์ คนรักชาวฝรั่งเศสของเธอไป เธอจึงคิดกำจัดมิเชลล์โดย วางแผนส่งมิเชลล์เข้าไปเป็นสนมแห่งองค์อาเหม็ดแทนตนโดยมีซารีฟราชวงศ์รักภักดีคนสนิทขององค์อาเหม็ดเป็นผู้มารับตัวไป ตามราชประเพณี

คืนวันส่งตัวมิเชลล์ โอมานญาติผู้น้องของกษัตริย์อาเหม็ดได้ก่อ กบฏ และสังหารกษัตริย์อาเหม็ดจนสิ้นพระชนม์ต่อหน้าซารีฟ ซารีฟเสียใจมากเขาต่อสู้กับทหารกบฏและพามิเชลล์หลบหนีเข้า ทะเลทรายไปด้วยกัน

ในท้องทะเลทรายอันเว้งว่าง สองหนุ่มสาวต้องเผชิญกับ ภูมิประเทศ ที่กันดารโหดร้ายแสงแดดร้อนแรง และทหารที่คอย ตามล่าเอาชีวิต ความยากลำบากและอุปสรรคต่างๆ ทำให้ทั้งคู่ ใกล้ชิดกันจนเกิดเป็นความเห็นอกเห็นใจและกลายเป็นความรัก ในที่สุด แต่ความรักของเขาและเธอยังมีอาจสมหวังได้ เพราะ อุปสรรคที่สำคัญที่สุดของทั้งคู่คือ ภารกิจหน้าที่ของซารีฟที่จะ ต้องกอบกู้บัลลังก์แห่งฮิลฟาราให้กลับสู่ความร่มเย็นดังเดิมเมื่อความรักอันยิ่งใหญ่ ต้องพบกับบททดสอบสำคัญที่สุด และ อันตรายที่สุดชะตากรรมของเธอและเขา จะลงเอยอย่างไร...

AF the Musical ตอน เงิน เงิน เงิน

อำนวยการสร้าง :	กิติกร เพ็ญโรจน์
กำกับการแสดง :	สุวรรณดี จักรวารวุธ
บทละคร :	ดารกา วงศ์ศิริ
ควบคุมดนตรี :	รณวิทย์ ศรีขาว
นักแสดง :	พิชญ์ นิมสกุล, พัดชา อเนกอายุวัฒน์, เกียรติกมล ลำทา, มิณทิตา วัฒนกุล ธนกฤต พานิชวิทย์, ชาร่า นลินธรา ไโฮเลอร์, ศุภณัฐ เฉลิมชัยเจริญกิจ, อนุสรา วันทองทักษ์

เรื่องย่อ

หิรัญ เศรษฐีใหญ่ เจ้าของกิจการเงินกู้ วัดโกเศรษฐกิจ ที่รอการกลับมาของ อรรคพล หลานชายหัว แก้ว หัวแหวนจากต่างประเทศ ที่หวังจะให้สืบทอดกิจการบริษัทเงินกู้ของตระกูล ... ทว่า... เมื่ออรรคพล กลับมาพร้อม กับความหวังที่อยากจะเปิดธุรกิจบันเทิง จึงทำให้หิรัญผิดหวัง ชับไล่อรรคพลออกจากบ้าน ไปในเวลาที่ย่ำแย่สิ้นหวัง อรรคพลได้รับความช่วยเหลือจาก กิ่งแก้ว เด็กสาวกำพร้าในบางริ้นสุข

จนทำให้ความสัมพันธ์ของทั้งคู่พัฒนาเป็นความรัก ขณะเดียวกัน ภารดี น้องสาวของอรรคพลก็ไปหลงรักกับ รังสรรค์ ครูสอนเปียโนคนยาก ทำให้หิรัญ ยิ่งโกรธ และผิดหวังมากขึ้นและขับไล่ภารดีออกจาก บ้าน เช่นกัน ชุมชนบางริ้นสุขเอง ก็เริ่มต่อรองแข็งข้อ กับหิรัญและ คุณหญิงแม่ผู้ร่วมลงทุนโครงการฯ สร้างอาคารและ ผู้พยายามส่งเสริมลูกสาวทั้งสี่ เหมือน เหมือน หมุย ให้เป็นสะใภ้ตระกูลโคกทรัพย์ไม่ยอมย้ายออกจากพื้นที่ ไปง่ายๆตามแผนการ

เรื่องราวจะโกลาหลหนักเมื่อ นัตตี้ คุณหนูไฮโซลูกสาว คุณนายมิตยา คุณนายเงินกู้ดันไปชอบพอกับ สปีเซอร์ยูท แล้วทั้งหมดก็โคจรมาพบกันที่ชุมชนบางริ้นสุขที่กำลังจะถูกบริษัทวัดโกเศรษฐกิจไล่ ที่ทุกคนจึง

หาทางที่จะหาเงินมาเพื่อไถ่ถอนที่จึงได้รวบรวมคนในชุมชนตั้งวงดนตรี ชื่อ อารามบอย ซึ่งประกอบไปด้วย แดงดำ เต๋น ยุทธ รวมทั้งการช่วยเหลือจากพรรคพวกชาว บางรีนสุข ดี หมวย เพื่อหวังจะหาเงินมาใช้หนี้ให้ได้ แต่เมื่อโดนทั้งเล่ห์กล การกลั่นแกล้งจากเหล่า ชายชุดดำ และอำนาจเงินของหิรัญ เรื่องจึงไม่ง่ายดังที่คิดไว้

และแล้ว....ด้วยพลังของความร่วมมือนี่รวมใจ และ พร้อมที่จะต่อสู้เพื่อความถูกต้อง พวกเขาจึง ลุกขึ้นสู้อีกครั้ง และในที่สุด เพลงของวงอารามบอยก็ได้รับความนิยมมากจน ได้ออกแผ่นเสียง และนำเงินไปใช้หนี้หิรัญได้ในที่สุด

ช่างหลังภาพ เดอะมิวสิคัล

อำนวยการสร้าง/กำกับการแสดง :	ถกลเกียรติ วีรวรรณ
ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง :	สันติ ต่อวีรวรรณ
ควบคุมการผลิต :	สุธาสินี บุศราพันธ์, ฤดีภิญญา แสงชูโต
บทละคร :	ศุภกร เจริญสุวรรณ, พิมพมาดา พัฒนอลงกรณ์, พรินทรา ชูโต
นักแสดง :	สุกฤษฎ์ วิเศษแก้ว, สุธาสินี พุทธินันท์, รัตเกล้า อามระดิษ, โกวิท วัฒนกุล, พีรชยา พิณเมืองงาม, เขมรชต์ สุนทรนนท์, เลอวิทย์ สังข์สิทธิ์, กฤษณะ ประจงการ

เรื่องย่อ

นพพร และ หม่อมราชวงศ์กীরติ พบกันครั้งแรก ที่สถานีรถไฟโตเกียว นพพรอายุ 22 ปี เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย วิกเคียว ส่วนหม่อมราชวงศ์กীরติ หญิงวัย 35 มาฮันนี่มูน กับ พระยาอธิการบดี สามีที่ อายุคราวพ่อ

ท่านเจ้าคุณเป็น เพื่อนสนิทกับ พ่อของนพพร จึงขอร้องให้นพพร พาหม่อมราชวงศ์กิริติ เทียวญี่ปุ่นเพราะตัวท่านเองแก่เกินกว่า จะไปไหนต่อไหนได้ หลายแห่ง แต่ก็ยังอยากให้หม่อมราชวงศ์กิริติสนุกกับการอยู่ญี่ปุ่น และนั่นเป็นโอกาสให้นพพร เด็กหนุ่มที่ไม่เคย รู้จักความรักมาก่อน ได้อยู่ใกล้ชิดกับผู้หญิงที่สวย สง่า กิริยาวาจาเข้มซื่อเป็นผู้ดี แม้เธอจะสูงวัยกว่า แต่ยิ่งใกล้ชิด นพพรก็ยิ่งหลงรักเทอดทูน หม่อมราชวงศ์กิริติ ทั้ง ๆ ที่รู้อยู่แก่ใจว่าเธอ แต่งงานแล้ว นพพรเฝ้าถามหม่อมราชวงศ์กิริติว่าทำไมเธอจึงแต่งงานกับ ชายวัยพ่อ ทั้ง ๆ ที่เธอทั้งสวย สง่างามมาก ฉลาด และฐานะเดิมก็ดีอยู่ก่อนแล้ว ทั้งไม่ได้ถูกใครบังคับและไม่ได้รักเจ้าคุณด้วย ทุกครั้งที่นพพรถามหม่อมราชวงศ์กิริติสิ่งที่จะตอบ จนวันหนึ่ง เขาพาเธอไปเที่ยว มิตาเกะ หม่อมราชวงศ์กิริติที่ตามปกติจะ วางตัวสง่างาม กลับกลายเป็นสาวน้อย ผู้ร่าเริงท่ามกลาง แมกไม้ และสาย และความหลัง ที่เป็นความลับ ของหม่อมราชวงศ์กิริติจึงถูกเปิดเผย และทุกครั้งที่นพพร ถามว่าหม่อมราชวงศ์กิริติรักเขาไหม คุณหญิงกิริติไม่เคยตอบตรงคำถามเลย ส่วนนพพรยืนยันว่า “ผมจะรักคุณหญิง ตราบชั่วฟ้าดินสลาย”

6 ปีล่วงไป นพพรสำเร็จการศึกษาและฝึกหัดงานที่ญี่ปุ่นพอสมควรแก่การแล้วก็กลับสยาม ในขณะที่หม่อมราชวงศ์กิริติเป็นหม้ายแล้ว และบำเพ็ญชีวิตอยู่อย่างสงบเสงี่ยม เขาทั้งสองคนได้พบกันอีกครั้งหนึ่ง แต่เป็นการพบที่นพพรรู้สึกเหมือนพบพี่สาวที่ดีคนหนึ่งเท่านั้น เวลา 6 ปีในญี่ปุ่นได้เปลี่ยนจิตใจของนพพรเด็กหนุ่มผู้อ่อนแก่ความรักให้เป็นชายหนุ่มญี่ปุ่นที่ไม่ใคร่จะคิดถึงใครจะคิดถึงอะไรนอกจากงานและการตั้งตัวเท่านั้น ครั้นแล้วนพพรก็แต่งงานกับคู่หมั้นที่บิดาหาไว้ให้เมื่อครั้งก่อนไปศึกษาอยู่ที่ญี่ปุ่น เมื่อแต่งงานแล้วได้สองเดือน นพพรได้ทราบว่าหม่อมราชวงศ์กิริติได้เจ็บหนักด้วยโรควัณโรค และอยากพบเขา จนแพทย์และพยาบาลรู้สึกว่าจะควรจะมาตามเขาให้ไปพบ เพื่อให้คนไข้ได้สงบจิตใจในวาระสุดท้าย นพพรก็ไปเยี่ยมและหม่อมราชวงศ์กิริติก็ให้ภาพเขียนที่ระลึกถึงสถานที่ให้กำเนิดความรักแก่เขาทั้งสอง ซึ่งเป็นภาพวาดโดยฝีมือของเธอเอง พร้อมด้วยคำตัดพ้อบางประโยคเป็นที่สะกิดใจนพพรให้ระลึกถึงความหลังและหวนคิดเสียด้ายอาลัยคนรักคนแรกของตน ครั้นแล้วหม่อมราชวงศ์กิริติสตรีผู้อาภัพในเรื่องรักก็ถึงแก่กรรมใน 7 วันต่อมา

AF the Musical ตอน ใจใจซัง

- กำกับการแสดง : มารุต สาโรวาท
- กำกับการร้อง : ใจรัตน์ พิทักษ์เจริญ
- กำกับลีลา : ธัญวรัตน์ กมลวงศ์วัฒน์
- นักแสดง : ภคมน บุญยะภูติ, มิณทิตา วัฒนกุล, ธนกฤต พานิชวิทย์, เกียรติกมล ล่าทา, ณัฐ ศักดาทร, วันธงชัย อินทรวัตร, นลินธรา ไโฮเลอร์, สิริเนตร ทำประโยชน์, พัชรา อเนกอายุวัฒน์, ธนัยนันท์ เต็มปรีชา, ศุภณัฐ เฉลิมชัยเจริญกิจ, หทัยฉัตร ศรียศ ภิญโญ, ฐิติ อารีรอบ, ณัฐพัชร์ วิพัชร์ตระกูล, โชติกา เบนเนลลี, รัชพล แยมแสง เมธัส ตริรัตน์วาริสิน, วิวิศน์ บวรเกียรติขจร, สุรศักดิ์ ชนะศรีโยธิน, เกสร์กรศักดิ์ทัศน์ กุลไพศาล, ดารณีนุช โพธิปิติ, ชรัส เฟื่องอารมณ, อชิตตะ สิขมาณา

เรื่องย่อ

AF the Musical ตอนใจใจซังซึ่งดัดแปลง มาจากอุปรากร ญี่ปุ่นเรื่อง Madame Butterfly ประพันธ์โดย คีตกวีชื่อดังชาวอิตาลีเลียน Giacomo Puccini เพื่อสร้าง ปรากฏการณ์ละครเวทีสมบูรณ์แบบครั้งล่าสุด ที่จะพาทุกท่าน หวนสู่เมือง นางงาซากิ ในปีค.ศ.1914 ที่ซึ่งความรักระหว่างใจใจ ซังเกอิซาที่ดงมาจน ได้รับขนานนามว่ามีชื่อเสียง นางงาซากิกับ นายทหาร เรืออเมริกัน ยังคงประทับอยู่ในความทรงจำไม่รู้ลืม

ใจใจซัง เกอิซาสาวน้อยแห่งเมืองนางงาซากิ เธอเป็นที่หมาย ปอง ของบุรุษมากมาย แม้แต่เจ้าชายยามาโมโตะก็ยั้งหลงรักเธอ แต่เธอ เลือกรทำตามสิ่งที่ใจปรารถนาด้วยการแต่งงานกับ ฟิงเคอร์ตัน นายทหารเรืออเมริกัน โดยไม่หวั่นคำประณามจาก คนรอบข้าง ทั้งคู่อยู่กัน อย่างมีความสุข จนกระทั่งวันหนึ่งเมื่อ ใจใจซังตั้งครรภ์ ฟิงเคอร์ตันต้องเดินทางกลับ ไปอเมริกา

สามปีผ่านไป โจ้โจ้ซังรอคอยอย่างเศร้าสร้อย ฟิงเคอร์ตันก็ กลับมาพร้อมภรรยาชาวอเมริกัน เรื่องราวของโจ้โจ้ซังจะ ดำเนินต่อไป อย่างไร ความรักและความเชื่อสัจย์ที่โจ้โจ้ซัง เดิมพันด้วยหัวใจกำลัง จะนำพาเธอ ไปสู่จุดท้ายสุดของชีวิต

แม่นาค เดอะมิวสิคัล

กำกับการแสดง	:	สุวรรณดี จักราวรรุช
ผู้ช่วยกำกับการแสดง	:	ดุลย์ทัตน์ วศิณะจินดาแก้ว
บทละคร	:	ดารกา วงศ์ศิริ
ประพันธ์คำร้อง	:	ดารกา วงศ์ศิริ, ไกวัล กุลวัฒโนทัย, พลรักษ์ โอชกะ, สุธี แสงเสวีชน
กำกับการร้อง	:	ใจรัตน์ พิทักษ์เจริญ
นักแสดง	:	ธีรณันท์ ณ หนองคาย, วรฤทธิ เฟื่องอารมณ, มณีบุษ เสมรสุต, ณัฐฐพัชร วิพัศครตระกูล, นรินทร์ ณ บางช้าง, เต๋อ ดอกสะเดา, รัตเกล้า อามระดิษ อรวรรณ เย็นพูนสุข, ญาณี ตราโมท, ต่อดตระกูล จันทิมา, ศรัณย์ ทองปาน ธานี พูนสุวรรณ

เรื่องย่อ

บทละคร "แม่นาค เดอะมิวสิคัล" เขียนขึ้นจากการตั้งคำถามว่าแม่นาคเป็นใครมาจากไหน ทำไมจึงมาอยู่ที่พระโขนง เพราะอะไรแม่นาคจึงขึ้นชื่อว่าดุร้ายเกินผีตายทั้งกลมต่อนั้นๆในยุคนั้น ทำไมแม่นาคจึงรักพ่อมากจนจนไม่อาจตัดใจทิ้งพ่อมากไปได้ และเพราะอะไรวิญญาณแม่นาคจึงจากไปในที่สุด หลังจากนั้น ดารกาจึงได้เริ่มค้นคว้าหาข้อมูลของสมัยต้นรัตนโกสินทร์ และกำหนดให้เรื่องของแม่นาคเกิดขึ้นในสังคมปิดที่ตีกรอบภาวะ

และหน้าที่ของผู้หญิงไว้ตายตัวจนซ่อนความรุนแรงของอารมณ์ที่พร้อมจะระเบิดขึ้นตลอดเวลา หรือพูดอีกนัยหนึ่งคือสังคมที่สถานะภาพของผู้หญิงต่ำต้อยยิ่งกว่าผองสุลิดิน โดยเฉพาะในสังคมชนบทที่ให้ความสำคัญกับแรงงานมากที่สุด ผู้หญิงที่ทำงานไม่ได้มีค่าน้อยกว่าควาย และเมื่อหลวงเกณฑ์แรงงานผู้ชายไปทำงานปีละหลายเดือน ภาระหนักอึ้งทั้งหมดจึงตกอยู่กับผู้หญิงเท่านั้น ในส่วนของบทละคร ดารกา วงศ์ศิริผู้เขียน ได้สังเคราะห์ขึ้นจากการมองเห็นว่า เรื่องราวของแม่นาคมีองค์ประกอบที่ยิ่งใหญ่พอที่จะนำเสนอในรูปของละครเพลงที่เข้มข้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่แม่นาคกล้าหาญที่จะปฏิเสธความตายอันเป็นชะตากรรมที่มนุษย์ทุกคนต้องยอมรับ นับเป็นลักษณะของตัวละครที่ลึกซึ้งและยิ่งใหญ่ที่ตนอยากจะรู้จัก อยากจะเข้าใจ และอยากจะทำเรื่องของแม่นาคให้ทุกคนฟัง

แม่นาคพระโขนง เดอะมิวสิคัล

อำนวยการสร้าง/กำกับการแสดง :	ถกลเกียรติ วีรวรรณ
บทละคร :	ศุภกร เจริญสุวรรณ , พฤษ ेमะรุจิ , พิมพ์มาดา พัฒนอลงกรณ์
ดูแลการร้อง :	สกานดา บุญยธรรมิก , ธาณี พูนสุวรรณ
ควบคุมการผลิต :	ฤดีภัฏ แสง-ชูโต , สุธาสิณี บุศราพันธ์
นักแสดง :	นัท มีเรีย, อาณัติพล ศิริชุมแสง , ปนัดดา เรืองวุฒิ, สุดา ชื่นบาน , ตี๊ก ชีโร่ ภาคชนก โวอ่อนศรี , ธงฉง มกัจจ, อู๊ด เป็นต้น

เรื่องย่อ

“แม่นาคพระโขนง เดอะมิวสิคัล” จากตำนานความรักอมตะเลื่องชื่อ ที่ชาวไทยรู้จักมานานกว่า 100 ปี กับเรื่องราวความรักแสนเศร้าของ “นางนาค” หญิงสาวท้องแก่ ที่เฝ้ารอคอยการกลับมาของ “นายมาก” ผู้เป็น

สามี ที่ต้องจากไปเป็นทหารเกณฑ์ แต่โชคชะตากลับทำให้นางนาค และลูกเสียชีวิตระหว่างคลอดกลายเป็นผีตายทั้งกลม และด้วยความรักมั่นคงที่มีต่อสามี ทำให้วิญญาณของ “ผีนางนาค” ยังคงรอคอยการกลับมาของ “นายมาก” อยู่เสมอ จนกลายเป็นตำนานรักที่ถูกกล่าวขานกันไปทั่วทั้งค้ำน้ำพระโขนง

ลมหายใจ เดอะมิวสิคัล

อำนวยการสร้าง : ถกลเกียรติ วีรวรรณ, บอย โกสิยพงษ์
ควบคุมการผลิต : ฤดีภัญญา แสง-ชูโต
กำกับการแสดง : เอกชัย เอื้อครองธรรม
นักแสดง : ปริญญาน ปฐวีกันต์ , นิโคล เทริโอ, ปองศักดิ์ รัตนพงษ์ , รัตเกล้า อามระดิษ
 วิชญาณี เปี้ยกลีน

เรื่องย่อ

เมื่อชายคนหนึ่งที่เกิดจะ "หยุด" ชีวิตอยู่กับ "ใคร" สักคนเพราะอยากที่จะสร้าง "Home" กับเธอ ด้วยความรักเธอทั้งหมดของหัวใจ แต่เมื่อเกิดอุปสรรคขึ้น เพราะทั้งคู่ต้องอยู่ "ห่างไกลเหลือเกิน" เขาและเธอจะทำอย่างไรเพื่อที่จะผ่าน "ฤดูที่แตกต่าง" นี้ไปได้ และ "Live and Learn" เพื่อนที่จะมี "ลมหายใจ" ต่อไป

"เวลาอาจหมดไป ลมหายใจอาจหมดลง แต่รักเธอ..ไม่มีวันจางไปจากใจ"

เดอะ เลเจนด์ ออฟ มร่ายฝัน เจ็ลียง เดอะ มิวสิคัล

ผู้กำกับการแสดง	:	ธีรวัฒน์ อนุวัตรอุดม
บทละคร	:	ธีรวัฒน์ อนุวัตรอุดม, วิรัตน์ เสงคังดี, ณัฏพล เรืองรอง, อาภาพร ไสตะจินดา, พงศ์เศรษฐ์ ลักษณ์พงษ์
นักแสดง	:	พิษณุ นิมสกุล, มิณฑิตา วัฒนกุล, ภาคมน บุญยะภูติ, ณัฐ ศักดาทร, วันธงชัย อินทรวัตร, สิทธิชัย ผาบชมภู, วิวิศน์ บวรเกียรติขจร, สาวิตรี สุทธิชานนท์, สุประวัตติ บัณฑิต, ปวันรัตน์ นาคสุริยะ, ญาณี ตราโมท, วิชัย จงประสิทธิ์พร, ศุ บุญเลี้ยง

เรื่องย่อ

เรื่องราวของคนสองเมืองระหว่าง 'ตรรกะนคร' ที่พร่ำสอนให้ประชากรดำรงตนอยู่ภายใต้หลักการและเหตุผล ทุกการกระทำของผู้คน ล้วนต้องเกิดขึ้นบนทฤษฎีที่สามารถอธิบายได้ตามหลักตรรกศาสตร์ ในขณะที่เมือง "เอกเซนก" พลเมืองที่นี่ ดำเนินชีวิตด้วยจินตนาการ ความฝัน และความศรัทธา...พวกเขา 'เชื่อ' ในสิ่งที่ฝัน... 'ทำ' โดยไม่ท�ฝืนอารมณ์และความรู้สึกของตน

ผู้คนแห่งเมือง 'ตรรกะนคร' โบหน้าบูดบึ้ง ขมึงตึง ดูคล้ายหุ่นยนต์ เหมือนคนไร้ชีวิตจิตใจ ในขณะที่เมือง 'เอกเซนก' โบหน้าของผู้คนกลับเปื้อนด้วยรอยยิ้ม เปี่ยมด้วยชีวิตชีวา เต็มไปด้วยความสุขสนุกสนานไร้เร

การที่ผู้คนเมือง 'ตรรกะนคร' ยึดถือในหลักการและเหตุผล ชื่อเสียงเรียงนามที่เรียกขานกัน จึงตั้งตามสูตรทางคณิตศาสตร์ และนายทหารหนุ่มนาม '1001' (พันหนึ่ง) ก็ได้รับมอบหมายจากท่านประธาน 50/50 (ห้าสิบห้าสิบ) ให้ออกตามหาเมืองที่อยู่ไกลโพ้น หลังเกิดเหตุจลาจลไฟดับทั่วเมือง อันเนื่องมาจากเด็กล้างขามละลายในหน้าที่ของตัวเอง หลังถูกชายชราตาบอดชักชวนให้วาดรูป (ฉากนี้ ให้ความเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โยงกัน

ไปมาอย่างซุกซนสนุกสนาน ทำให้ 'พันหนึ่ง' จำต้องจากลาคนรัก '3.14'(พายอาร์) โดยฝากฝังเธอไว้กับเพื่อนสนิท '100009'(แสนเก้า)ให้คอยช่วยดูแล และในระหว่างเดินทาง เครื่องบินของ 'พันหนึ่ง' เกิดประสบอุบัติเหตุตกลงที่เจดีย์บ้านของ 'พระจันทร์' สาวสวยแห่งเมือง 'เอกเขนก' ผู้ที่ 'ชนะลม' กวีหนุ่มแอบหลงรักอยู่ โดยที่เขาเองก็มี 'ปุยปุย' สาวหัวลูกคนเดียวของ 'ยัยยัย' ผู้ปกครองเมืองคอยตามติดอยู่เช่นกัน

ผู้คนในเมือง 'เอกเขนก' ต่างไม่เคยหวาดระแวง สงสัยคนต่างถิ่นอย่าง 'พันหนึ่ง' เลยแม้แต่น้อย ทั้งๆ ที่เขาพลัดหลงมาจากแดนไกล และจริงๆ ก็มาด้วยเจตนาไม่บริสุทธิ์สักเท่าใดนัก หากแต่ชาวเมืองเอกเขนกต่างให้ความสนใจช่วยกันคนละไม้ละมือซ่อมแซม 'เจดีย์บ้าน' ของ 'พระจันทร์' ให้กลับคืนมาดังเดิมมากกว่า... ตลอดเวลาที่ 'พันหนึ่ง' พำนักอยู่ในเมืองนี้ น้ำใจและมิตรไมตรีที่เขาได้รับ ทำให้หลักการและเหตุผลที่ยึดถืออย่างเคร่งครัดเป็นดั่งสรณะในชีวิต เริ่มคลอนคลาย รู้จักเปิดรับความรู้สึกของคนรอบข้าง ออกตามหา 'ความฝัน' และค้นพบ 'ความงาม' ที่ซ่อนเร้นอยู่ในใจมาเนิ่นนาน จวบจนกระทั่งถึงเวลาต้องเดินทางกลับไปยังเมืองที่จากมาแล้วก็พบว่าผู้นำแห่ง 'ตรรกะนคร' กลายเป็นคนกระหายสงคราม ทำให้เขาต้องกลับมาปกป้องดินแดนอันสวยงามนาม 'เมืองเอกเขนก' อีกครั้ง

กนิรสีริง (La Cage aux Folles)

กำกับการแสดง	:	ถกลเกียรติ วีรวรรณ
ควบคุมการผลิต	:	ฤดีภิญญา แสง-ชูโต
บทละคร	:	กิตติ เชี่ยววงศ์กุล
ประพันธ์ดนตรีและคำร้อง	:	ธานี พูนสุวรรณ
นักแสดง	:	ทรงสิทธิ์ รุ่งนพคุณศรี, เรืองศักดิ์ ลอยชูศักดิ์, นรินทร์ ภูวนเจริญ, สุชา มานะยิ่ง

เรื่องย่อ

'กินรีสีรุ้ง' ดัดแปลงโดยตรงจากละครบรอดเวย์ La Cage aux Folles ที่เคยสร้างกระแสฮือฮามาแล้วทั่วโลกด้วยเนื้อหาที่แสนสนุก และซาบซึ้งตื้นตาตื้นใจที่มาพร้อมกับรสชาติที่ถูกปากคนไทย ของชาวสีม่วง เรื่องราวของ "จอร์จ" เจ้าของผับนางโชว์ชื่อดังกับคู่ใจสุดแจ่มอย่าง "อิชชี่" นางโชว์ดาวเด่นประจำผับ สุดวิดีวินแต่จิตใจดีงาม ทั้งคู่ใช้ชีวิตร่วมกันด้วยดีมานานปี จนกระทั่ง "ตัน" ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของจอร์จ กำลังจะแต่งงานกับลูกสาวนักการเมืองหัวอนุรักษ์นิยม ที่แสนจะชิงชังบรรดาชาวเพศที่สาม แล้วพวกเขาจะอย่างไร เพื่อให้พ่อแม่ฝ่ายสาวประทับใจในครอบครัวเพื่อนๆ ครอบครัวนี้!!!

ผลพวงหยอกออกที่อิชชี่ และเหล่านางโชว์ที่จำต้องแปลงกายจากกะเทยสาวสวย (ร่างยักษ์) ที่เธอแสนจะภูมิใจไปเป็นชายหนุ่มมาดแมนที่ไม่เคยคิดจะเป็น โดยมีเหล่ากินรีสตรีข้ามเพศคอยช่วยเหลือกันอย่างสุดตัว น่าเป็นห่วงว่าอิชชี่จะแอบแมนไม่หลุดตัวแตกได้หรือไม่ แล้วตันจะได้แต่งงานดังหวังหรือเปล่า ส่วนจอร์จจะประคับประคองครอบครัวป่วนๆ ของเขาให้ผ่านพ้นวิกฤตนี้ได้สำเร็จหรือไม่ เป็นคำถามที่ต้องลุ้นคำตอบพร้อมความฮาจนลืมนึกถึง ที่จะทำให้คุณได้หัวเราะน้ำตาไหลและแอบซึ่งจมน้ำตาซึ่ม

หงส์เหนือมังกร เดอะมิวสิคัล

กำกับการแสดง	:	ถกลเกียรติ วีรวรรณ
ควบคุมการผลิต	:	ฤดีภัญ แสง-ชูโต
นักแสดง	:	สุธาสินี พุทธินิรันทน, ปรีติ บารมีอนันต์, ภาคิน คำวิลัยศักดิ์, ญาณี ตราโมท, กลศ อัทธเสรี, ประสาท ทองอร่าม, นภาดา

สุขกฤต, เลอวิทย์ สังข์สิทธิ์, ต่อตระกูล จันทิมา, ทศพล จุฬพันธุ์,
เศรษฐินันท์ กนิกาจิรานันท์

เรื่องย่อ

เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับกรุงเทพในปี พ.ศ. 2497 ณ ย่านชุมชนชาวจีน เมื่อความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่มาเยือน เจ้าพ่อถูกฆ่าตาย และ หลิว ที่ต้องขึ้นมารับมืออำนาจและปกครองชาวจีนในย่านนี้กลับเป็นผู้หญิง ตามค่านิยมของคนจีนมองว่าผู้หญิงต้องอยู่ต่ำกว่าผู้ชาย เส้นทางชีวิตของเธอจะสามารถแบกรับภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่และ เผชิญกับการขบเคี้ยวของอำนาจ ความแค้น และความรักที่รอเธออยู่ได้หรือไม่

น้ำใสใจจริง เดอะมิวสิคัล

กำกับกำการแสดง :	สุวรรณดี จักรวารวุธ
บทละคร/คำร้อง :	ดารกา วงศ์ศิริ
กำกับและประพันธ์ดนตรี :	สุธี แสงเสรีชน
กำกับการร้อง :	ใจรัตน์ พิทักษ์เจริญ
นักแสดง :	ณัฐพัชร์ วิพัชคระตระกูล, ภาพร สุนทรญาณกิจ, มุรธา ปริญญาจารย์, สิทธิชัย ผาบชมพู, อารมณ โปธิ์หาญรัตนกุล, สาธิตา ศิริบุญโญทัย, รัชพล แยมแสง, ธนพรพรช ญาติเจริญ, เชื้ออาหาร วงศ์ศิริ, ศิริชัย เจริญกิจธนกุล, รัชย์อามาภัก ตันศิริวัลลภ, นิธิวดี ตันงามตรง, แก้วกาญจน์ ชื่นเป็นนิจล ศิศยา ขวลิต, วสุธิตา ปุณวัฒนา, อรวี ศิริชำนาญ

เรื่องย่อ

ต้นทศวรรษ 2510 มหาวิทยาลัยแห่งใหม่ในต่างจังหวัดเปิดเรียนเป็นปีการศึกษาแรก นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีภูมิหลังและบุคลิกภาพต่างกันจำนวนมากมาย ต้องเข้าเรียนและเข้าอยู่หอพักร่วมกัน ท่ามกลางความไม่สะดวกสบายต่างๆ เช่น ไฟฟ้าดับ น้ำไม่ไหล อยู่ห่างไกลความเจริญ พวกเขาต้องปรับตัวกับสภาพแวดล้อมใหม่ และเพื่อนใหม่ รวมทั้งกฎระเบียบใหม่ๆ สำหรับการอยู่ร่วมกัน จนหลายคนหมดกำลังใจและตัดสินใจลาออก แต่เมื่อเวลาผ่านไป ด้วย “น้ำใสใจจริง” ที่ทุกคนมีให้แก่กัน ทำให้พวกเขาได้รู้จักคุ้นเคย กลายเป็นเพื่อนสนิท บางคนมีความรักฉันหม่อมสาว บ้างสมหวัง บ้างผิดหวัง ชีวิตในมหาวิทยาลัยบ้านนอกแห่งนี้ที่พวกเขาใช้ร่วมกับเพื่อนๆ รวมทั้งเหล่า “สัตว์เลี้ยง,” “สัตว์ประหลาด,” และบรรดาอาจารย์ที่เต็มไปด้วยความหวังดี ทำให้ช่วงเวลาวัยเรียนนี้ ถูกจดจำไว้ด้วยความประทับใจ ดังที่ในบทประพันธ์ดั้งเดิมสรุปในตอนท้ายเรื่องว่า “มันเป็นช่วงเวลาทั้งหลายๆ คนคงจะยอมรับว่าเป็นเวลาที่ดียิ่งที่สุดของชีวิต เมื่อเราผ่านพ้นความไร้เดียงสาอย่างเด็กๆ มาแล้ว แต่ยังไม่เคยชินกับความขมขื่นล้ำเคี้ยวของวันเวลาแห่งความเป็นผู้ใหญ่...เรามีวันเวลาระหว่างกลาง วันของวัยหม่อมสาว เอาไว้เป็นความทรงจำที่ดียิ่งที่สุดของเรา”

สี่แผ่นดิน เดอะมิวสิคัล

อำนวยการสร้าง/กำกับการแสดง	:	ถกลเกียรติ วีรวรรณ
ควบคุมการผลิต	:	ฤดีภัฏ แสง-ชูโต
บทละคร	:	ชยากร สุทินศักดิ์, พิมพมาดา พัฒนอลงกรณ์, วรณถวิล สุขน้อย, พิมสิรินทร์ พงษ์วานิชสุข และ พฤกษ์ เอมะรุจิ
ประพันธ์ดนตรี	:	สราวุธ เจริญญานุช

ประพันธ์คำร้อง : วิเชียร ตันติพิมลพันธ์

นักแสดง : ลินจัย เปล่งพานิช, พิมดาว พานิชสมัย, ณัฐนิช รัตนเสรีเกียรติ
 นภัทร อินทร์ใจเอื้อ, เกรียงไกร อุณหะนันท์, รัตเกล้า อาม
 ระดิษ, อาณัติพล ศิริชุมแสง, ยุทธนา เปื้องกลาง, สิงห์รัตน
 จันทร์ภักดี, ตี๋ ดอกสะเดา, กานดา วิทยานุกาพย์ยืนยง, ดวงธิดา
 เลี้ยงสกุล, เลอวิทย์ สังข์สิทธิ์, ดวงทิพย์ ณ นคร, กฤศกร ลักษณะ
 ประณัย, ชลเลขา ละงู, พัฒน์ชนก เขี่ยมสะอาด, เปมิศา วกักดี
 เพชร, นวพรรณ ชื่นประดิษฐ์, เจษฎา ต่านปาน, สุดาพิมพ์ โพิ
 ภักดี, ภาณุวัตร ถวิลจินดารัตน์, เก่ง จริยศาสตร์, อริฎากร บวรวิ
 ศรุตี, สุปรียา พุทธน, เทพธนะ ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา

เรื่องย่อ

จาก 'สี่แผ่นดิน' วรรณกรรมชิ้นเอกแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ปลายปากกาของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช
 สร้างสรรค์สู่ละครเวทียิ่งใหญ่แห่งปี 'สี่แผ่นดิน เดอะมิวสิคัล' กับเรื่องราวการเปลี่ยนแปลงของประเทศ
 และความภักดีต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ของคนไทยทุกยุคทุกสมัย ผ่านสายตาของ "แม่พลอย" สาวชาววังผู้มี
 ชีวิตในช่วงรัชกาลที่ 5 จนถึงรัชกาลที่ 8...ชีวิตของเธอผ่านเหตุการณ์ทั้งสุขและทุกข์ ต้องพบกับความผันผวนของ
 ครอบครัวยุค จนถึงความผันแปรของชาติบ้านเมือง

เฟม เดอะมิวสิคัล

กำกับการแสดง : สุวรรณดี จักราวรุฒ

ผู้ช่วยกำกับการแสดง : ดุลย์ทัศน์ วศิณะจินดาแก้ว

บทละคร/คำร้อง : ดารกา วงศ์ศิริ

กำกับารร้อง	:	ใจรัตน์ พิทักษ์เจริญ
นักแสดง	:	มณีนุช เสมรสุต, อีรณันท์ ณ หนองคาย, ภาณุเดช วัฒนสุชาติ, เค็นเน็ธ วัน, ณัฐ ศักดาทร, กฤตินท์ เกียรติเมธา, รัชพล แยมแสง} ณัฏฐ์ ทิวไผ่งาม, ธรรมภาคย์ ซี, รฐา โกกิลานนท์, สมฤทัย พรหมจรรย์, วสุธิตา ปุณวัฒนา, อลิษาเบธ สิทธิเจริญยศ, แอริคา สุนาวิ คัมมิงส์

เรื่องย่อ

เรื่องราวของ Fame the Musical เกิดขึ้นในกรุงนิวยอร์กเมื่อเหล่านักเรียนผู้มีความฝันได้เข้ามาเรียนที่ High School of Performing Arts (โรงเรียนมัธยมสอนศิลปะการแสดง) หรือที่เรียกกันย่อๆ ว่า “PA” (พีเอ) ซึ่งเหล่านักล่าฝัน ก็ได้มาเรียนรู้และพบโลกของความจริงของการเรียนศิลปะการแสดงว่ามันไม่ได้ง่ายอย่างที่พวกเขาคิด แคมพรสวรรค์กับความสามารถที่เคยคิดว่าเก่งแน่แล้วอาจจะตรงกันข้ามเลยก็ได้

รักเธอเสมอ เดอะ มิวสิคัล

กำกับารแสดง	:	ดำเกิง ชูตะปิยะศักดิ์
บทละคร	:	ฐานวดี สถิตยยุทธการ
กำกับารร้อง	:	ใจรัตน์ พิทักษ์เจริญ
กำกับลีลา	:	ธัญวัจน์ กมลวงศ์วัฒน์
นักแสดง	:	พิชญะ นิธิไพศาลกุล, พัดชา เอนกอายุวัฒน์, พีระพัฒน์ เถรว่อง, อุทัยศรี ศรีณรงค์แหวน, ลูติมา สุตสุนทร, วีรณย์ หวังเจริญพร

เรื่องย่อ

กานต์ ตัดสินใจตาม ณิชชา ไปนิวยอร์ก แม้จะต้องเป็นโรบินฮู้ดอยู่ที่นั่นก็ยอม แต่แล้วณิชชาก็ ประสบอุบัติเหตุร้ายแรง กานต์จึงตัดสินใจขายสมบัติทุกชิ้น ที่มีเพื่อรักษาเธอ แต่ วิชา แม่ของณิชชาไม่ยอมรับ และบอกว่าวิธีที่ดีที่สุดที่เขาจะทำให้ณิชชาได้ คือการไปจากชีวิตเธอ เพื่อเปิดโอกาสให้เธอได้พบคนที่ดี และเพียบพร้อมกว่าเขา ซึ่งคือ แทนไท เจ้าของร้านอาหารที่วิชาทำงานด้วย

กานต์จำใจกลับเมืองไทย และเริ่มต้นชีวิตใหม่เป็นผู้กำกับหนัง นำ นางเอกหน้าใหม่แอบรักกานต์ฝ่ายเดียวอยู่เงียบๆ เพราะเธอรู้ว่าหัวใจของเขาอยู่ที่ใครบางคน ขณะเดียวกันณิชชาก็ไม่เคยลืมกานต์ได้เลย แม้เธอจะแต่งงานกับแทนไทไปแล้ว

กว่าจะรักกันได้ สุนทรภรณ์ เตอะมิวสิคัล

กำกับการแสดง :	พิไลวรรณ บุญล้ำ
ควบคุมการผลิต/บทละคร :	วัชรระ แววุฒินันท์
กำกับดนตรี :	สบชัย ไกรยูรเสน
นักแสดง :	พิชญ์ นิมสกุล, พริมรดา เดชอุดม, พุทธิธิดา ศิระฉายา, รัชพล แย้มแสง, สุเมธ องอาจ, มณีนุช เสมรสุต, สุประวัติ ปัทมสุต, ณัฐฐิณี มะลิทอง, วิสวรรค์ ฉัตรรังสิกุล, มฤษฎ์ เดชไกรศักดิ์

เรื่องย่อ

ถ่ายทอดเรื่องราวความรักของคนสามคู่จากบทที่สร้างสรรค์ขึ้นใหม่ ผสมผสานกับวรรณกรรมยอดนิยมนามว่า “จุฬาทรีคูณ” จากบทประพันธ์ทรงคุณค่าของศิลปินแห่งชาติ คุณฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ เจ้าของนามปากกา “พนมเทียน” ละครเพลง Romantic Comedy เรื่องป่วนๆ กวนหัวใจ แบบครั้นครังกับเรื่องราวอลวนอลเวงของคนกลุ่มหนึ่งที่จะจัดการแสดงละครเพลง “จุฬาทรีคูณ” ขึ้น จนทำให้คนสองคน สามคู่ โคจรมาพบกัน และรักกันได้แก่ “ผู้กำกับ และ คนเขียนบท” “พระเอกและนางเอกของเรื่อง” และ “ดารานุ่มกับพ็อดสาว” เกิดเป็นเรื่องราวความสัมพันธ์ที่ซึ้ง สนุกสนาน หวาน ประทับใจ แต่เชื่อว่า จะราบรื่นเสมอไป แต่ละครลับมี “อุปสรรค” ที่ต้องฝ่าฟันแตกต่างกันไป

รักจับใจ เดอะโรแมนติก มิวสิคัล

กำกับการแสดง	:	ถกลเกียรติ วีรวรรณ
ผู้ช่วยกำกับการแสดง	:	สันติ ต่อวีรวรรณ
ควบคุมการผลิต	:	ฤดีภิญญา แสง-ชูโต
นักแสดง	:	สุกฤษฎี วิเศษแก้ว, หนึ่งธิดา โสภณ, วิชญาณี เปียกลิ่น, ณัฐนิช รัตนเสรีเกียรติ, อู๊ด เป็นต่อ, วิชุดา พินดัม

เรื่องย่อ

ชั้น นักร้องหนุ่มซูเปอร์สตาร์ ผู้ได้ฉายาในวงการว่า นักร้องไตรมาส เนื่องจากความเจ้าชู้และไม่เคยคบหาผู้หญิงคนไหนเกิน 3 เดือน วันหนึ่งชั้นปลอมตัวเข้ามาทานอาหารในร้านอาหารของครอบครัววิวิ หญิงสาวตาบอด ซึ่งพ่อแม่ของเธอเสียชีวิตแล้วด้วยอุบัติเหตุ เหลือเพียงแต่เธอและรุ่นพี่สาว และเปาเปาเด็กที่ครอบครัวของ

เธอเก็บมาเลี้ยง ขณะชั้นนั่งทานอาหารในร้านเขาได้ยินผู้คนต่างนินทาถึงความเจ้าชู้และข่าวคราวอันฉาวโฉ่ของเขา เมื่อแว่นตาและหมวกที่เขาใส่เพื่ออำพรางตัวนั้นหลุดลงมา ทำให้ตัวตนของเขาถูกเปิดเผยโดยไม่ตั้งใจ ผู้คนที่นินทาเขานั้นต่างเริ่มทยอยกันออกไปจากร้าน ในขณะที่นั้นเหลือเพียงแต่วิว หญิงสาวตาบอดที่ยังคงนั่งอยู่ในร้าน ชั้นประทับใจที่เธอไม่รังเกียจเขาเหมือนคนอื่น ๆ ต่อมาเขาจึงได้รู้ว่าเธอนั้นตาบอด ชั้นคอยเอาใจใส่และดูแลด้วยความรักที่เขามีให้เธอ แม้จะถูกกีดกันโดยรุ่นพี่สาวของวิว เพราะเธอนั้นมีปมอดีตในใจจึงไม่ชอบผู้ชายเจ้าชู้ แต่ขณะเดียวกันทั้งชั้นและวิวก็ได้รับความช่วยเหลือจากเปาเปา เพราะเปาเปาชื่นชอบชั้นมาก ต่อมาเมื่อวิวต้องเข้ารับการรักษาอาการตาบอดของเธอ และทำให้เธอกลับมามองเห็นอีกครั้ง แต่เมื่อเธอได้รู้ว่าผู้ชายที่คอยดูแลเอาใจเธอมาตลอดคือชั้น เธอกลับเกลียดและไม่ชอบหน้าเขา ชั้นจึงพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้เธอกลับมารักเขาอีกครั้ง

มิสไซ่งอน

อำนวยการสร้าง/กำกับการแสดง : ถกลเกียรติ วีรวรรณ

ผู้ช่วยกำกับการแสดง : สันติ ต่อวีรวรรณ

บทร้อง : ธาณี พูลสุวรรณ

อำนวยการเพลง : ปิติ เกษรพันธ์

นักแสดง : นภัทร อินทร์ใจเอื้อ, เบน ชลาทิศ, กานดา วิทยานุกาพย์ยืนยง, กุลกรรณ พัทธน์โพธิ์ทองนาค, สุวีระ บุญรอด, นกัศสร ภูธรใจ

เรื่องย่อ

มิสไซ่งอน เป็นโศกนาฏกรรมความรักท่ามกลางสงครามเวียดนาม เรื่องราวความรักระหว่าง คิม สาวบาร์ในเวียดนามกับ คริส ทหารหนุ่มอเมริกัน สงครามทำให้ทั้งสองได้พบรักกัน และ สงครามก็ทำให้เขาทั้งสองต้องพลัดพรากจากกัน ในขณะที่ คิม เผ้ารอคอยถึงวันที่จะได้พบกับคนรักของเธออีกครั้ง สามปีผ่านไป โชคชะตาทำให้เขาและเธอได้พบกันอีก แต่เธอกลับพบว่าคนรักที่เธอรอคอยมาตลอดได้แต่งงานใหม่ไปแล้ว เรื่องราวความรักอมตะ การพลัดพราก และการเสียสละอันยิ่งใหญ่ที่แม่จะให้ต่อลูก เมื่อประกอบกับบทเพลงที่ไพเราะและฉากอันตระการตา ทำให้ มิสไซ่งอน ได้รับการยอมรับว่าเป็นหนึ่งในละครเพลงเรื่องยิ่งใหญ่ที่สุดของโลก

ปรีศนา เดอะมิวสิคัล

บทและคำร้อง	:	ดาร์กา วงศ์ศิริ
กำกับการแสดง	:	สุวรรณดี จักราวรุช
กำกับกำรร้อง	:	ใจรัตน์ พิทักษ์เจริญ
นักแสดง	:	อลิสซาเบธ สิทธิเจริญยศ, ตู-ภาพร สุนทรญาณกิจ, ณัฐฐ์ ทิวไผ่งาม, วิวิศน์ บวรเกียรติขจร, ภคมน บุญยะภุติ, คณิงพิมพ์ พรมกร, ศิริพรรณ นำเจริญสมบัติ, มณีนรัตน์ ศรีจรรยา, ศิรินทรา นียากร, นรินทร ณ บางช้าง, ศรัณย์ คุ่งบรรพต

เรื่องย่อ

ปรีศนาเป็นลูกของพระวินิจมนตรีกับคุณนายสมรแต่ทางญาติฝ่ายพ่อไม่ยอมรับ เพราะปรีศนาเกิดหลังจากที่พระวินิจมนตรีเสียชีวิตไปแล้วถึง ๖ เดือน พระวินิจมนตรีกับคุณนายสมรมีบุตร ๔ คนคนแรกชื่อ อุบล ซึ่งแต่งงานกับสมศักดิ์ข้าราชการ สิริ ช่างตัดเสื้อฝีมือดี อนงค์ หญิงสาวอ่อนหวานเรียบร้อย และ ปรีศนา

ปรีศนาอยู่กับอาที่อเมริกาจนโตได้กลับมากลุมเทพ ได้เจอกับประวิชคนสนิทของท่านพจน์ที่เที่ยวขับรถตามหาอนงค์ หญิงสาวที่แอบชอบตอนเจอที่หัวหิน พอเจอกับปรีศนาประวิชเลยหันเหไปทางปรีศนาเพราะเธอสวยและเก่งกว่า ปรีศนาทำงานเป็นครูสอนอยู่ที่โรงเรียนของหม่อมเจ้าหญิงรัตนาวดี น้องสาวของ หม่อมเจ้าพจน์ ปรีชา ท่านหญิงรัตน์และประวิชพูดถึงปรีศนาบ่อยครั้งทำให้ท่านชายพจน์สนใจ และรู้จักกันในงานเต้นรำที่วังของท่านชายพจน์ ประวิชชอบปรีศนา แต่ไม่รู้ว่าคุณอนงค์ชอบตน

เมื่อพบกัน ปรีศนากับท่านชายพจน์แอบชอบกันลึกๆแต่ก็ไม่มีใครพูดออกไป จนประวิชขอให้ท่านชายพจน์ไปสู้ขอปรีศนา ทำให้ปรีศนาโกรธท่านชายพจน์มาก ประวิชมาขอให้อนงค์ช่วยเรื่องปรีศนา ทำให้เขารู้ว่าอนงค์ชอบเขาอยู่ ความเห็นใจเกิดเป็นรัก ประวิชและอนงค์จึงเข้าใจกันและแต่งงานกัน อานนท์หนุ่มเจ้าสำราญกลับมาจากอเมริกา เกิดติดใจปรีศนาเข้าอีกคนทำให้คนในเมืองลือกันว่าทั้งสองจะแต่งงานกัน ส่วนท่านพจน์ก็ไปไหนมาไหนกับบริติ ญาติผู้หญิง สาวที่ผู้ใหญ่มายจะให้แต่งงานกัน ยิ่งทำให้ทั้งสองผิใจกันมากขึ้น ท่านชายพจน์เสียใจมากเพราะเข้าใจว่าปรีศนาไม่รักตนจึงล้มป่วยอาการหนักมากและ อาจไม่รอด ปรีศนาเสียใจและรู้ว่ารักท่านชายพจน์มาก หลังจากที่ท่านชายพจน์อาการดีขึ้นจึงมาเยี่ยมที่วังและปรับความเข้าใจกัน สุดท้ายทั้งสองก็แต่งงานกัน

ดรีมเกิร์ลส์

บท และคำร้องภาษาไทย :	ดารกา วงศ์ศิริ
ควบคุมการผลิต :	สุวรรณดี จักราวรรุฑ
กำกับแสดง :	ดุลย์ทัศน์ วคินะจินดาแก้ว
กำกับการร้อง :	ใจรัตน์ พิทักษ์เจริญ
นักแสดง :	ธนพร แวกประยูร, พิจิกา จิตตะปุตตะ, ณัฏฐพัชร วิพัชรครตระกุล(ปุ้ยฝ้าย AF4), วรฤทธิ เฟื่องอารมณ, ศรัณย์ ทองปาน คริส เดกกอง (คริส love is),

ธนชิต จตุรภุช (ต้น AF8), กฤษมมงคล ศิลปี (กฤษ AF 6) และขวัญแก้ว
คณินสัย, ศิริชัย เจริญกิจธนกุล, กฤตินท์ เกียรติเมธ

เรื่องย่อ

เรื่องราวของการเดินทางตามความฝัน ของ นักร้องสาว 3 คน อันประกอบด้วย เอฟพี ไวท์ ผู้ก่อตั้งและ
นักร้องนำผู้มีพรสวรรค์ ดีน่า โจนส์, และลอเรล โรบินสัน ที่เริ่มต้นด้วยการประกวดร้องเพลงในนามวง The
Dreamettes และได้รับโอกาสให้เป็นนักร้องแบคอัพของ จิมมี่ เฮอร์ลี นักร้องโซลชื่อดัง ก่อนที่ เคอร์ทิส เทย์
เลอร์ จูเนียร์ เซลล์ขายรถคาดีแลค ที่ผันตัวมาเป็นผู้จัดการวง และตั้งวง The Dreams ให้พวกเขาใหม่ และด้วย
เหตุผลทางธุรกิจ ดีน่า โจนส์ กลายมาเป็นนักร้องนำแทน เอฟพี ไวท์ The Dreams กลายมาเป็นวงนักร้องหญิงที่
โด่งดัง แต่ชื่อเสียงและความสำเร็จ ต้องแลกเปลี่ยนกับมิตรภาพที่สูญเสียไป

เรยา เดอะมิวสิคัล

กำกับการแสดง	:	เกรียงศักดิ์ ศิลากอง
บทละคร/คำร้อง	:	เถาเถา สุจริตกุล
ประพันธ์ดนตรี	:	สมเถา สุจริตกุล
กำกับการร้อง/กำกับดนตรี	:	ทฤษฎี ณ ภัทลุง
นักแสดง	:	อารยา เอ ฮาร์เก็ต, กรกันต์ สุทธิโกเศศ, ภควัต วงศ์ไทย, สุรุจ ทิพากรเสนี, สุดาพิมพ์ ไพธิภักดี, อุทัยศรี ศรีณรงค์, พิมพ์ ลักษณะ เวชสวัสดิ์, มณีภัสสร มอลลอย

เรื่องย่อ

“เรยา” หญิงสาวผู้มีความทะเยอทะยาน ประกอบอาชีพเป็นแอร์โฮสเตสสาว เธอเคยเป็นภรรยาในอดีตของ “สินธร” นักธุรกิจหนุ่มเจ้าของสายการบินภายในประเทศ ก่อนย้ายไปทำงานกับสายการบินต่างประเทศและกลายเป็นภรรยาในอดีตของ “ก้องเกียรติ” เศรษฐีนักธุรกิจ เมื่อเรยามีลูก เธอย้ายไปอยู่ที่ซานฟรานซิสโก แล้วได้รู้จักกับ “ซีเค” จิตแพทย์หนุ่ม ที่เธอคิดจะแต่งงานด้วย แต่เธอต้องหาทางตัดพันธะเดิมก่อนจะเริ่มชีวิตใหม่

และพระเจ้าก็เล่นตลก เมื่อนายแพทย์หนุ่มย้ายกลับไปกรุงเทพฯ เป็นกัณธกร เธอกลับมาตามหาชายที่เธอเชื่อว่าเป็นรักแท้ จนพบความจริงว่าชายหนุ่มที่เธอหลงรัก คือคุณชายเล็กของคฤหาสน์ตระกูลเซง ซึ่งเป็นที่ที่เธอเคยใช้ชีวิตวัยเด็กในฐานะลูกสาวแม่ครัว ซีเคบอกเธอว่า เขาไม่เคยสัญญาหรือให้ความหวังใดๆกับเธอ แต่ที่เข้าไปสนิทสนมด้วยก็เพื่อทดสอบความจริงใจของเรยาที่มีต่อก้องเกียรติ ผู้เป็นพี่ชาย

เมื่อความฝันพังทลาย เรยาจากไปพร้อมคำประกาศว่าเธอจะกลับมาอีกครั้งอย่างผู้ชนะ ในวันที่บุตรชายของเธอซึ่งเป็นทายาทคนเดียว ได้ครอบครองอาณาจักรตระกูลเซงแห่งนี้...

แม่เบี้ย ดิ อิโรติก อาร์ท มิวสิคัล

กำกับ/การแสดง	:	มารุต สาโรท
บทละคร/คำร้อง	:	สุนาวดี สถิตยพุทธการ
ช่วยควบคุมการผลิต	:	เมธาวิ เอกวิภพ
นักแสดง	:	รฐา โพธิ์งาม, สุปันท์ สัตยานุรักษ์, พริมรดา เดชอุดม, ชรัส เฟื่องอารมย์, เตชินท์ ชยุติ, จักรพันธ์ ตัณฑะสุวรรณะ

เรื่องย่อ

“เมขลา” เป็นเจ้าของบ้านเรือนไทยริมน้ำ จ.สุพรรณบุรี โดยมีลุงทิมคอยดูแล เรือนไทยหลังนี้อยู่กันมาตั้งแต่สมัยรุ่นพ่อแม่ของเธอ รวมทั้งงูเห่าที่คอยพิทักษ์ ปกป้อง มิให้ภัยอันตรายมากล้ำกรายคนในบ้านแต่ขณะเดียวกันงูเห่าก็เป็นเพชรฆาตเจ้าของแม่เบี้ยแฝงใหญ่ที่คอยฝังเข็มมรณะให้กับผู้ที่ทำผิดบาปและผิดศีลธรรมด้วยเช่นกัน

หนึ่งใจในดวงใจ สุนทรภรณ์ เดอะมิวสิคัล

ควบคุมการผลิต :	วัชระ แวววุฒินันท์
กำกับการแสดง :	วัชระ ปานเอี่ยม
บทละคร :	วัชระ แวววุฒินันท์
นักแสดง :	ศิววัฒน์ โชติชัยชรินทร์, นิภาภรณ์ ลีดิธนาการ, วันธงชัย อินทรวัตร ณัฐรัฐพัชร วิพัศครตระกุล, สันติสุข พรหมศิริ, ประภาสิต โบสุวรรณ ดารณีนุช โพธิปิติ, ตีใจ ดีดีดี

เรื่องย่อ

เรื่องราวความรักอันหวานชื่นปนสนุกสนาน ที่เริ่มต้นขึ้นในงานประกวดเทพีหมั้นต์ ปี 2509 เมื่อกลุ่มหนุ่มสาวได้มาพบปะกัน แล้วเกิดความต้องตาต้องใจขึ้น หนุ่มๆ เริ่มจีบสาวที่ตนต้องตา สาวๆ ก็แอบเลี้ยงหนุ่มที่ ต้องใจ ความสนุกสนานจึงเกิดขึ้น และเริ่มอลวนเพราะ เกิดรักสลับคู่ จนเป็นเหตุให้เข้าใจผิดกันไป แต่รักแท้ก็ยังคงต้องการการพิสูจน์และยังต้องฟันฝ่าอุปสรรคมากมายให้พ่อแม่ของแต่ละคนยอมรับ

หลังคาแดง เดอะมิวสิคัล

- กำกับการแสดง : ศรัณยู วงษ์กระจ่าง
- บทละคร : ศรัณยู วงษ์กระจ่าง
- นักแสดง : โทนี่ รากแก่น, รมิตา มหาพฤกษ์พงศ์, วิสา หงส์หิรัญ, อนุชิต สพันธุ์พงษ์
 ชนานา นุตาคม, อิศริย์ ทิงธรรมโรจน์, อมรา ศิริพงษ์, วสุ แสงสิงแก้ว
 มรกต โกมล บุตร, อัจฉริยา สนิษชานันท์

เรื่องย่อ

ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อ “โกยทอง” หรือ “ทองดี” ถูกจับเข้าไปอยู่ในโรงพยาบาลผู้ป่วยทางจิตท่ามกลางความมึนงง เพราะถึงแม้ว่าเขาพยายามที่จะยืนยันอย่างไรว่าเขาไม่ได้บ้า แต่ทางสถานพยาบาลแห่งนั้นก็ยังคงตีตราความบ้าให้กับเขา ทำให้เขาจำต้องอยู่ภายใต้ชายคาของ “หลังคาแดง” อันเป็นชื่อเรียกขานโรงพยาบาลแห่งนั้น และยิ่งเขาอยู่ในนั้นนานมากเท่าไร ดูเหมือนว่าเรื่องบ้าๆ ก็ยิ่งปรากฏขึ้น จนนำมาซึ่งเรื่องราวสุดโกลาหลอลหม่าน ที่เปิดโปงเบื้องหลังอันมีดมนชุกซ่อนอยู่ในสถานพยาบาลดังกล่าว

รัก 5-6 เล้า Fat The Musical?

- ควบคุมการผลิต :** พงศ์นรินทร์ อุลิศ
- กำกับแสดง :** คมกฤษ ตริวิมล
- บทละคร :** เซาวเลข สว่างทุกข์, พงศ์นรินทร์ อุลิศ และคณะ
- นักแสดง :** โย่ง อาร์มแชร์, จำ ณัฐฐาวิรุณช, บอย ฟรายเดย์, เมื่อย สครบับ,
แจ๊ป เดอะริชแมนทอน, นู๋ เสลล, เป็ท เดอะ เยอส์ และ ตูล ไหวหุรเกียรติ

เรื่องย่อ

“จอย” สาวสวยคนเก่ง คบกันกับ “เล็ก” มาตั้งแต่ตอนปี 1 พอเรียนจบมาทั้งสองก็ได้แต่งงานกันและใช้ชีวิตคู่เรื่อยมาจนปัจจุบัน ภายเข้าวัย 37 ปีเล็กยังคงเล่นดนตรีกลางคืนตามโรงแรมและพยายามทำโปรเจ็คในฝันอยู่ จอยทะเลาะกับเล็กด้วยเรื่องนี้อยู่บ่อยๆ เพราะมันทำให้เขาดูไม่โตสักที ยิ่งถ้าเปรียบเทียบกับเพื่อนๆ คนอื่นอย่าง เสี่ยหมี เจ้าของธุรกิจแป้งมันพ่นล้าน , กวีซีเลิฟ เจ้าของรางวัลซีไรต์ , สตีฟแจ๊ป และนู๋ เกต เจ้าของเว็บไซต์ดังระดับโลก “กูเก้อ” หรือ พีท ทองหล่อ พระเอกดังอันดับ 1 ของเมืองไทยนั้น ทุกคนต่างก็ดูประสบความสำเร็จเหนือเล็กทั้งหมด ยิ่งจอยได้คุยกับเพื่อนสนิทอย่างสาว ทำให้จอยเริ่มไม่มั่นใจในอนาคตชีวิตคู่ของตัวเองมากยิ่งขึ้น และเมื่อเกิดเหตุการณ์ณ์ห้ศวรรษขึ้น ที่พาจอยย้อนอดีตกลับไปสมัยปี 1 ตอนที่เธอยังโสดและเลือกได้ เธอจะเลือกใครและเธอจะทำอย่างไรต่อไปกับชีวิตคู่ของเธอ

ภาคผนวก ค.

ภาพตอนสัมภาษณ์

สัมภาษณ์คุณเกรียงศักดิ์ ศิลาทอง

วันอังคารที่ 15 มกราคม 2556 ที่บริษัท เนชั่น บรอดแคสต์ติ้ง คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)

อาคารเนชั่น ทาวเวอร์ ชั้น 12 เวลา 13.00 น

สัมภาษณ์คุณไฉรัตน์ พิทักษ์เจริญ

วันพฤหัสบดีที่ 24 มกราคม 2556 ที่มหาวิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาเขตกล้วยน้ำไท เวลา 17.00 น

สัมภาษณ์คุณฐานวดี สถิตยยุทธการ

วันพุธที่ 6 กุมภาพันธ์ 2556 ที่ห้างสรรพสินค้าเอ็มโพเรียม เวลา 17.00 น

สัมภาษณ์คุณดารกา วงศ์ศิริและคุณสุวรรณี จักรวารวูช

วันอังคารที่ 5 มีนาคม 2556 ที่บริษัทดรีมบอกซ์ เอนเตอร์เทนเมนท์ จำกัด เวลา 13.00 น

สัมภาษณ์คุณคุณุญท์ศน์ วศินะจินดาแก้ว

วันเสาร์ที่ 26 มกราคม 2556 ที่ห้างสรรพสินค้าพารากอน เวลา 14.00 น

สัมภาษณ์คุณดำเกิง สิตะปิยะศักดิ์

วันพุธที่ 30 มกราคม 2556 ที่คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เวลา 16.00 น

สัมภาษณ์คุณทฤษฎี ณ พัทลุง

วันจันทร์ที่ 4 กุมภาพันธ์ 2556 ที่บ้าน สุขุมวิท 33 เวลา 13.00 น

สัมภาษณ์คุณธนพร แวกประยูร

วันศุกร์ที่ 5 เมษายน 2556 ที่สตูดิโอรายการ The voice kid (RCA) เวลา 15.30 น

สัมภาษณ์คุณธีรวัฒน์ อนุวัตรอุดม

วันพฤหัสบดีที่ 31 มกราคม 2556 ที่บริษัท ไต้ะกลมโทรทัศน์ จำกัด เวลา 16.30 น

สัมภาษณ์คุณพงศ์นรินทร์ อูธิศ

วันศุกร์ที่ 22 กุมภาพันธ์ 2556 ที่บริษัท คลิกเรดิโอ จำกัด เวลา 16.00 น

สัมภาษณ์คุณพิจิกา จิตตะปุตตะ

วันจันทร์ที่ 8 เมษายน 2556 ที่ศูนย์การค้าวิลล่า อารีย์ เวลา 13.00 น

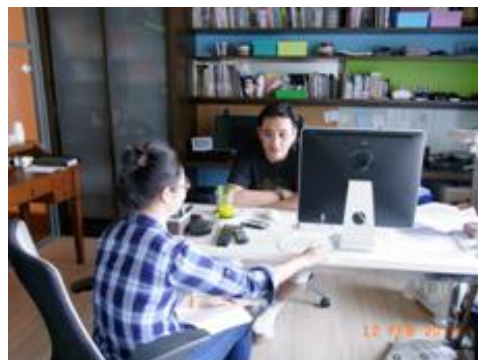
สัมภาษณ์คุณเมธาวี เอกวิภาพ

วันอังคารที่ 19 กุมภาพันธ์ 2556 ที่บริษัท อินเด็กซ์ ครีเอทีฟ วิลเลจ จำกัด (มหาชน) เวลา 14.00 น

สัมภาษณ์คุณวัชร แววุฒินันท์

วันศุกร์ที่ 8 มีนาคม 2556 ที่บริษัท เจเอสแอล โกลบอล มีเดีย จำกัด เวลา 14.30 น

สัมภาษณ์คุณศรัณยู วงษ์กระจ่าง

วันอังคารที่ 12 กุมภาพันธ์ 2556 ที่บริษัท นับหนึ่งฟิล์ม จำกัด เวลา 14.00 น

สัมภาษณ์คุณสันติ ต๋อวิวรรณ์ และ คุณฤดีภัญ แสง-ชูโต

วันศุกร์ที่ 1 กุมภาพันธ์ 2556 ที่เมืองไทยรัชดาลัยเธียเตอร์ เอสพลานาด รัชดา เวลา 18.00 น

สัมภาษณ์คุณจักรพันธ์ ตัณฑะสุวรรณะ

วันจันทร์ที่ 6 พฤษภาคม 2556 ที่ร้านแมคโดนัลด์ มานูญครอง เวลา 11.00 น

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวรรรรยา บุญกลิ่น เกิดวันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ.2527 ที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร จบการศึกษาระดับมัธยมจากโรงเรียนศึกษานารี และจบการศึกษาระดับปริญญาตรีจากคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี ในปีการศึกษา 2548 จากนั้นได้ทำงานที่บริษัท โตโยต้า ลีสซิ่ง (ประเทศไทย) จำกัด จนในปี พ.ศ. 2554 ได้เข้าศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษา คณะนิเทศศาสตร์ สาขาวิชาการสื่อสารเชิงสุนทรีย์และบันเทิงคดี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย